

ΣΥΝΟΨΗ
ΤΟΥ
ΑΘΡΑΤΟΥ

Σύνορα του Αόρατου

Στα βάθη ενός ακατοίκητου δάσους, οι σκιές χορεύουν ανάμεσα στα δέντρα, αποκαλύπτοντας τα κρυμμένα μονοπάτια που οδηγούν σε άγνωστους προορισμούς. Η λάμψη του φεγγαριού λειτουργεί σαν κλειδί που ξεκλειδώνει μυστικούς κόσμους, ενώ οι ακαθόριστοι ψίθυροι του αέρα φέρνουν μαζί τους ήχους από μέρη άγνωστα. Στην ομίχλη της νύχτας, οι φρουροί του Αόρατου περιφέρονται διάφανοι, φυλάσσοντας μυστικά που μόνο οι τολμηροί εξερευνητές του μαγικού κόσμου μπορούν να αποκαλύψουν. Μετά το σκοτάδι πάντα βρίσκονται τα πρώτα ψήγματα φωτός.

Οι μαθητές και παράλληλα επίδοξοι συγγραφείς του προγράμματος [Δημιουργική γραφή: Από τη φαντασία στο χαρτί](#) σας προσκαλούν να γίνετε συνοδοιπόροι στα πρώτα τους βήματα. Όλα αυτά, υπό την επίβλεψη του εισηγητή, συγγραφέα και μεταφραστή, Κυριάκου Χαλκόπουλου.

Περιεχόμενα

Στεφανής Λευτέρης - Η Επιλογή της Μύγας

Τζερεφός Κωνσταντίνος - Η Παρέλαση

Χαμαλάκης Μάριος - Το Όνειρο της Αριάδνης

Δέσποινα Βέλλα - Τυφλά πιστός

Παντελάκη Παρασκευή - Αριστεία

Γενναδοπούλου Άννα - Γιατί Φοβάμαι, Μαμά;

Τζαβέλλας Πέτρος - Ο Νέος Αρμοστής

Αντωνιάδου Μάρθα - Το Μπεγλέρι

Ιωαννίδου Όλγα - Ανήμερα των Φώτων

Γκατζέλη Γεωργία - Μπορείς;

Κανιάρης Μιχαήλ - Άλμπατρος

Κομβόκη Μαρία - Παγιδευμένη

Κούτρας Γεώργιος - Ιξός και Ελάτη

Παναγιωτακοπούλου Χρυσάφω - Ένα δραματικό γεγονός

Παπαιωάννου Χρήστος - Η Δύναμη

Πουλή Ευδοξία - ΤΟ ΜΙΚΡΟ

Ρεσινιώτης Αθανάσιος - Ιστορίες από τη Μαυερεία: Τα Δέντρα του Δημάρχου

Ρηγόπουλος Ιωάννης - Άγρια Τζέιν

Σπυρίδωνος Κυριακούλα - Μια Εκδρομή

Αντωνοπούλου Χριστίνα - Μια Ελπίδα

Γιαννούλη Μαριλένα - Μια παλιά ανάμνηση

Γκικοπούλου Πανωραία - Όνειρο

Δέσποινα Μπίτου - Ο Καθρέφτης των Ματιών σου

ΣΤΕΦΑΝΗΣ ΛΕΥΤΕΡΗΣ

Η Επιλογή της Μύγας

Η όψη του γέρου που εμφανίστηκε στην μπαλκονόπορτα του ισογείου ήταν τόσο αποτροπιαστική που δυσκολευόμουν να συγκεντρωθώ στα λόγια του. Τα θολά του μάτια τονίζονταν κωμικά από τους απίστευτα χοντρούς φακούς των γυαλιών του, ρανίδες ιδρώτα γυάλιζαν στην άτριχη κορυφή του κεφαλιού και μία κιτρινισμένη αμάνικη φανέλα προσπαθούσε να συγκρατήσει τις ατίθασες γκριζωπές τρίχες που ξεχειλίζουν από το κάτω μέρος του λαιμού. Καθώς μιλούσε, αποκάλυπτε ένα στόμα με στραβά δόντια σε διάφορα στάδια αποσύνθεσης, ενώ σταγονίδια σάλιου εκτοξεύονταν μακριά, σαν απελπισμένοι που πηδούσαν από το μπαλκόνι στην προσπάθειά τους να γλιτώσουν από ένα φλεγόμενο κτίριο.

Όταν κατάλαβα πως το πρόσωπο μου είχε μια έκφραση αηδίας – ευτυχώς ο παλπούς δεν φάνηκε να δίνει σημασία – πήρα ένα σοβαρό ύφος και έκανα ένα βήμα προς το μπαλκονάκι του ισογείου, έτοιμος να αναλάβω τις ευθύνες μου.

“Ακούστε, το γδάρσιμο στην πόρτα είναι από δικό μου λάθος. Αν είναι δικό σας το αμάξι ευχαρίστως να σας αποζημιώσω. Διαφορετικά, θα αφήσω το νούμερο μου κάτω από τον υαλοκαθαριστήρα και...”

“Θα βρεις τον ΜΠΕΛΑ σου!” επανέλαβε διακόπτοντας ο γέρος και γούρλωσε τα μάτια του σε τέτοιο βαθμό που νόμισα πως τα είδα να σπρώχνουν τα γυαλιά ακόμα πιο μπροστά στη ρυτιδιασμένη του μύτη. “Δεν είναι από εδώ αυτοί, θα σε δουν μικρό και θα ΜΠΛΕΞΕΙΣ! Φύγε τώρα πριν βγούνε έξω”, συνέχισε, γέρνοντας ακόμα περισσότερο πάνω στην κουπαστή.

Κοντοστάθηκα λίγο για να εκτιμήσω την κατάσταση. Πριν εμφανιστεί ο ηλικιωμένος, ήμουν έτοιμος να αφήσω ένα χαρτάκι με το νούμερο του κινητού μου στο παλιό Όπελ Καντέτ που είχα γδάρει στην προσπάθειά μου να παρκάρω στο στενό δρομάκι. Είχα μάθει από μικρό παιδί να μην κρύβομαι από τα λάθη μου και ήμουν περήφανος για αυτό. Όμως, γιατί η τόση αγωνία ενός άγνωστου ανθρώπου να με πείσει να φύγω στα κρυφά; Μήπως οι ιδιοκτήτες ήταν όντως παλιάνθρωποι που θα με εκβίαζαν για κάποιο υπερβολικό ποσό ή – ακόμη χειρότερα – θα χρησιμοποιούσαν τα στοιχεία μου για κάποια βρομοδουλειά; Θα μου ήταν πανεύκολο να μπω πάλι στο αμάξι μου και να οδηγήσω ως τον επόμενο σταθμό του μετρό χωρίς κανένα φόβο να με βρουν, μιας και δεν έμενα εκεί κοντά. Όμως εκείνο το “Δεν είναι από εδώ αυτοί”, μου είχε κάτσει άσχημα. Προφανώς το αμάξι άνηκε σε αλλοδαπούς· ανθρώπους με γλώσσα και συνήθειες που σίγουρα θα ξένιζαν έναν γεράκο που δεν βγαίνει ποτέ από το σπίτι του. Ίσως, λοιπόν, να μην ήταν τόσο παράλογο ένας άνθρωπος που βλέπει τον έξω κόσμο μόνο μέσα από το στενό, παραμορφωτικό φακό των τρομολάγων

ειδησεογραφικών εκπομπών, να θεωρεί σπουδαίο κίνδυνο μία νεόφερτη παρέα οικονομικών μεταναστών από κάποια φτωχή ασιατική χώρα. Εγώ, από την άλλη, θεωρούσα τον εαυτό μου έναν μοντέρνο, ανοιχτόμυαλο άνθρωπο που δεν κρίνει τους άλλους με βάση την καταγωγή ή την κοινωνική τους κατάσταση. Πώς λοιπόν να υποκύψω σε μια τέτοια, φανερά προκατειλημμένη, στάση;

Καθώς οι αντίρροπες αυτές σκέψεις αγωνίζονταν για την επικράτηση στο κεφάλι μου, μία πελώρια μύγα προσγειώθηκε στο ιδρωμένο μέτωπο του γέρου και άρχισε να βολτάρει πάνω στο ρυτιδιασμένο πρόσωπο, ανενόχλητη από τις έντονες συσπάσεις του. Την παρακολούθησα υπνωτισμένος να κατεβαίνει στο φουντωτό γκρίζο φρύδι, να μεγεθύνεται πίσω από τους χοντρούς φακούς των γυαλιών και να κοντοστέκει στο πάνω μέρος του χείλους που σχεδόν έτρεμε από την ένταση. Ήταν ξεκάθαρο πως το παχουλό έντομο δεν συγκινούταν ούτε από τα λεγόμενα του ηλικιωμένου άντρα, ούτε από τις βίαιες κινήσεις των χεριών του. Θα μπορούσε σε οποιαδήποτε στιγμή να είχε πετάξει μακριά, ψάχνοντας κάποιον πιο ασφαλή προορισμό. Ωστόσο επέλεξε να εξερευνήσει το παράξενο τοπίο που σχημάτιζε αυτό το γερασμένο πρόσωπο. Ήταν άραγε η μύγα θαρραλέα ή απλά πεισματάρη; Σκέφτηκα τότε πως, σε τελική ανάλυση, το κίνητρο της μύγας δεν είχε μεγάλη σημασία. Σε λίγες μέρες η σύντομη ύπαρξη της σε αυτόν τον πλανήτη θα είχε ολοκληρωθεί, οπότε γιατί να μην ζούσε την κάθε στιγμή σύμφωνα με τις δικές της πρωτοβουλίες; Στο μυαλό μου, η αφοβία του ιπτάμενου εντόμου φάνηκε να εκπροσωπεί μια στάση ζωής: Αρνούμαι να γίνω ένα φυλλαράκι που θα το παρασύρει το ρέμα σε μία προκαθορισμένη πορεία.

Δίχως άλλο δισταγμό, στερέωσα το χαρτάκι στο παρμπρίζ του ταλαιπωρημένου αμαξιού, και αφού έριξα ένα αγέρωχο βλέμμα προς τον, απελπισμένο πλέον, γεράκο, έφυγα με το κεφάλι ψηλά.

Το πρωί της επόμενης μέρας, το κουδούνισμα του κινητού με ξύπνησε. Ο συνομιλητής μου δυσκολευόταν να εκφραστεί σωστά στα ελληνικά, αλλά από σκόρπιες φράσεις μου έγινε σαφές πως ήταν ο κάτοχος του λευκού Καντέτ. Αφού συστήθηκα, πρότεινα να συναντηθούμε σε μία ώρα στο “σημείο του εγκλήματος”.

Στο δρόμο, ένιωθα καλά για την απόφασή μου να φανώ υπεύθυνος. Η φωνή στο τηλέφωνο είχε ακουστεί ήρεμη, σχεδόν ντροπαλή. Με είχε ρωτήσει με ειλικρινή ανησυχία αν θα είχα το χρόνο που απαιτείται, σαν να αισθανόταν άσχημα που με έβγαζε από το πρόγραμμά μου. Σίγουρα κάποιος που δείχνει τέτοια ευγένεια προς τον άγνωστο που του γρατζούνισε το αμάξι, δεν θα μπορούσε να μου δημιουργήσει το οποιοδήποτε πρόβλημα. Γέλασα με τον εαυτό μου που είχα αφήσει τον κυριούλη στο μπαλκόνι να με επηρεάσει και άρχισα ήδη να φαντάζομαι με ποιο τρόπο θα περιέγραφα αργότερα την κωμική αυτή ιστορία στους φίλους μου στη σχολή.

Οι δρόμοι της περιοχής είχαν φτιαχτεί χωρίς κανένα κεντρικό σχέδιο, και πριν ανοίξει ο σταθμός του μετρό κανείς λογικός άνθρωπος δεν έμπαινε σε τέτοιο οδικό λαβύρινθο αν δεν έμενε στη γειτονιά. Έτσι, όταν έστριψα στο στριμωγμένο σοκάκι, μου φάνηκε πως ίσως να είχα έρθει σε λάθος σημείο. Δεν προνόησα να σημειώσω το όνομα του δρόμου και παρ’ ότι πίστευα πως είχα ακολουθήσει την ίδια διαδρομή με χθες, το μέρος φαινόταν αλλαγμένο. Οι αμφιβολίες μου διαλύθηκαν όταν αναγνώρισα το μπαλκονάκι του γέρου, και απέναντί του το λευκό αμάξι. Αυτή τη φορά το στενό είχε λιγοστά σταθμευμένα αυτοκίνητα και μπόρεσα να παρκάρω σε ασφαλή απόσταση από το χθεσινό μου “θύμα”. Βγαίνοντας από τη θέση του οδηγού εξέτασα προσεκτικά το μπαλκονάκι, περιμένοντας να ξαναβγει ο κουτσομπόλης γεράκος και να μου τα ψάλλει που αφήφισα την προειδοποίησή του. Σχεδόν απογοητεύτηκα όταν κανείς δεν εμφανίστηκε πίσω από την κλειστή μπαλκονόπορτα.

Φτάνοντας δίπλα στο Καντέτ, έσκυψα για να επιθεωρήσω πάλι τη ζημιά που είχε κάνει ο προφυλακτήρας του αμαξιού μου. Με έκπληξη, ανακάλυψα ότι είχε ήδη επιδιορθωθεί! Μάλιστα ολόκληρο το αμάξι φαινόταν φρεσκοβαμμένο και σε πολύ καλύτερη κατάσταση από ότι χθες. Τότε, άκουσα την εξώπορτα της διπλανής πολυκατοικίας να κλείνει ενώ ταυτόχρονα είδα τη σκιά μιας φιγούρας να στέκεται πίσω μου. Σε μια στιγμή κατάλαβα ότι κάτι τρομερό επρόκειτο να συμβεί, ωστόσο αντί για φόβο ένιωθα την ανακούφιση του αναπόφευκτου, σαν να είχε αφαιρεθεί το βάρος της επιλογής από πάνω μου και το μόνο που είχα να κάνω πλέον ήταν να παρακολουθήσω ως θεατής αυτό που θα ακολουθούσε.

“Ευχαριστούμε που ήρθες ξανά”, άκουσα την αλλόκοτα γνώριμη φωνή να ψιθυρίζει μέσα στο μυαλό μου και ύστερα βυθίστηκα στο σκοτάδι.

Όταν ξαναβρήκα τις αισθήσεις μου ήμουν εγκλωβισμένος σε μια μικρή κάμαρα χωρίς παράθυρα ή άλλη πηγή φωτός. Στην αρχή, δεν είχα κανένα τρόπο να μετρήσω πόσος καιρός πέρασε από την αιχμαλωσία μου. Κατά τις πρώτες μέρες, προσπαθούσα επανειλημμένα να επικοινωνήσω με τους αθέατους απαγωγείς μου κάθε φορά που τους άκουγα να συνομιλούν, σε άγνωστη γλώσσα, έξω από την κλειδωμένη πόρτα του σκοτεινού μου δωματίου. Τα παρακαλετά και οι απειλές μου, όμως, έμεναν πάντα αναπάντητα. Ούτε οι κραυγές για βοήθεια εισακούστηκαν ποτέ από κάποιο γείτονα ή περαστικό, γι’ αυτό κατέληξα στο συμπέρασμα πως βρισκόμουν σε ένα βαθύ υπόγειο με ηχομόνωση. Κάθε φορά που ξυπνούσα, έβρισκα ψηλαφιστά ένα πιάτο φαγητό, ένα μπουκάλι νερό και αλλαγμένο τον κουβά με τις ακαθαρσίες μου. Προσπάθησα να παριστάνω τον κοιμισμένο, να παραβιάσω την πόρτα, να προσποιηθώ ότι είμαι βαριά άρρωστος και κάθε άλλο τέχνασμα μου πέρασε από το μυαλό, όμως ποτέ δεν κατάφερα να δω την πόρτα να ανοίγει ή να πείσω κάποιον από τη συμμορία των ξένων να μου μιλήσει. Μέρα με τη μέρα, χωρίς να έχω πρόσβαση σε τρεχούμενο νερό ή οποιοδήποτε άλλο είδος προσωπικής υγιεινής, η υγεία και η φυσική μου κατάσταση πήγαιναν από το κακό στο χειρότερο.

Όσπου μια μέρα ξύπνησα βρίσκοντας την πόρτα του δωματίου μισάνοιχτη. Σηκώθηκα δειλά και προχώρησα κουτσαίνοντας προς το φως του διαδρόμου. Από εκεί ανέβηκα με δυσκολία τις σκάλες και βρέθηκα σε αυτή τη μικρή γκαρσονιέρα που έχει γίνει πλέον το σπίτι μου. Εδώ βρήκα τουαλέτα που δουλεύει, καινούργια ρούχα, και ένα απεριόριστο απόθεμα από συσκευασμένες σούπες, χυλούς, βρώμη και άλλα μαλακά τρόφιμα. Η όραση μου έχει καταρρακωθεί από τον τόσο καιρό στο σκοτάδι, όμως και γι’ αυτό προέβλεψαν οι σαδιστές απαγωγείς μου, αφήνοντας ένα ζευγάρι γυαλιά στο τραπέζι της κουζίνας. Από τη στιγμή που αντίκρισα την άθλια κατάστασή μου στον καθρέφτη, κάθε σκέψη απόδρασης εξανεμίστηκε. Ακόμα δεν καταλαβαίνω πότε ξόδεψα όλα μου τα χρόνια κλεισμένος σε εκείνο το σκοτεινό δωματάκι, όμως μου είναι πλέον ξεκάθαρο ότι δεν υπάρχει τίποτα πια για μένα έξω από αυτό το μίζερο διαμέρισμα. Άλλωστε, ξέρω ότι οι ξένοι είναι ακόμα εδώ κοντά, τους ακούω που και που από το διπλανό διαμέρισμα χωρίς να έχω το κουράγιο ή τη διάθεση να τους αναζητήσω. Μετά από τόσες δεκαετίες, οι φωνές τους δεν φαίνεται να έχουν αλλάξει καθόλου, ενώ η δική μου θέληση για ζωή έχει πλέον στερέψει.

Όταν ο καιρός έξω είναι καλός, όπως σήμερα, κάθομαι δίπλα στο μπαλκόνι και κοιτάζω εκείνο το άσπρο Καντέτ που ήταν η αρχή για όλα. Τώρα είναι πάλι βρώμικο και καταγναντζουνισμένο, παρκαρισμένο στο ίδιο σημείο. Περιμένει σαν σαρκοφάγο φυτό το επόμενο θύμα του, για να του ξεζουμίσουν τη ζωή σε εκείνο το ανήλιαγο υπόγειο.

Και να, ένας νεαρός οδηγός που δεν υπολόγισε σωστά τη μανούβρα και έπεσε στην ίδια παγίδα. Τώρα είναι έξω από το αμάξι του και κοιτάζει σαν βλάκας τριγύρω. Βγαίνω στο μπαλκόνι και του κάνω νόημα. Σύντομα θα τον πάρουν χαμπάρι οι ξένοι και τότε θα μπλέξει όπως εγώ. Αχ, ας με ακούσει τουλάχιστον να σώσει τα νιάτα του...

Όσο ο νεαρός φοιτητής ζύγιζε τις επιλογές του, παρατήρησε μια μύγα να προσγειώνεται στο μέτωπο του αηδιαστικού γέρου και έστρεψε την προσοχή του σε αυτή. Αντιλαμβανόμενος το βλέμμα του, ο ηλικιωμένος άνδρας ξαφνικά σταμάτησε τις έντονες χειρονομίες και παρέμεινε για λίγο σιωπηλός. Έπειτα, με μια απότομη και αποφασιστική κίνηση, έλιωσε το έντομο με την παλάμη του πριν εκείνο προλάβει να πετάξει μακριά.

Η μύγα, που δεν κατάλαβε ποτέ τι έλεγαν οι δύο άνδρες, αποφάσισε πως την επόμενη φορά θα είναι πιο προσεκτική.

ΤΖΕΡΕΦΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Η Παρέλαση

Το κουδούνι χτύπησε και σύμφωνα με το πρόγραμμα βγήκα εγώ και το τμήμα μου της Α' Λυκείου από την αίθουσα διδασκαλίας, με προορισμό το προαύλιο όπου θα γίνονταν πρόβες για την παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου.

Για μια ακόμη φορά θα παρακολουθούσα ένα σκηνικό τόσο γνώριμο σε μένα, καθώς είχα συμπληρώσει είκοσι χρόνια στην εκπαίδευση. Για μια ακόμη φορά περίμενα να νιώσω εκείνη τη δυσάρεστη αίσθηση που ερχόταν από τόσο μακριά.

Στα πεντέμισι χρόνια μου, ήταν να γραφτώ στο Νηπιαγωγείο. Εκείνη τη χρονιά όμως άρχισε να εφαρμόζεται, δυστυχώς όχι για πολύ (Αποστασία, Χούντα), η Εκπαιδευτική Μεταρρύθμιση της κυβέρνησης Γεωργίου Παπανδρέου, διάταξη της οποίας όριζε – για πρώτη φορά– ότι τα παιδιά που γεννιόνταν έως και την 31η Μαρτίου ενός έτους θα εγγράφονταν στην 1η Δημοτικού την προηγούμενη χρονιά από αυτήν που θα συμπλήρωναν τα έξι τους. Ήταν τα «πεντεμισιάρικα», τα παιδιά που εφεξής θα κέρδιζαν χρονιά.

Ανήκα στην κατηγορία αυτή και έτσι η μητέρα μου αντί για το Νηπιαγωγείο έπρεπε να με γράψει στην 1η Δημοτικού, μαζί με τα παιδιά που είχαν γεννηθεί την προηγούμενη χρονιά. Γεννημένος, μάλιστα, την 31η Μαρτίου (τελευταία μέρα της διορίας) ήμουν έως και 15 μήνες μικρότερος από τους συμμαθητές μου. Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με το μέτριο για την ηλικία μου ανάστημα, είχαν ως συνέπεια στις σχολικές παρελάσεις να είμαι στις τελευταίες σειρές, κάτι που δεν μου άρεσε καθόλου!

Βρισκόμαστε στην 6η Δημοτικού, παραμονές της παρέλασης για την 28η Οκτωβρίου. Πέντε αγόρια και τρία κορίτσια, που είχαν διακριθεί για την σχολική τους επίδοση, θα επιβραβεύονταν με κάποια από τις εξής τιμητικές ιδιότητες: σημαιοφόρος, 5 παραστάτες, 2 διμοιρίτες. Προέκυψε, ωστόσο, ένα πρόβλημα. Τα αγόρια που είχαν διακριθεί ήταν έξι κι εγώ ήμουν ένα από αυτά.

Βλέπετε, είχα κατορθώσει να συναγωνίζομαι και με το παραπάνω τους συμμαθητές μου, κάνοντας υπερήφανους τους γονείς μου αλλά και ανακουφίζοντας τη μητέρα μου· χρόνια μετά μας εκμυστηρευόταν πως όταν με έγραφε στην 1η Δημοτικού έκλαιγε από την αγωνία της καθώς σκεφτόταν ότι «μικρούλης και χωρίς καμία περίοδο προσαρμογής έπεφτα κατ' ευθείαν στα βαθιά». Κι αυτό γιατί, εκτός των άλλων, τον καιρό εκείνο όχι μόνο κινδύνευες να χάσεις χρονιά – ακόμα και στο Δημοτικό– αλλά και πολλοί δάσκαλοι εφαρμόζαν “ριζοσπαστικές παιδαγωγικές” μεθόδους με μέσα “πειθούς” και “σωφρονισμού” το τράβηγμα του αφτιού, τα χαστούκια και το ράβδισμα των χεριών με την ειδική, για τον

σκοπό αυτό, βέργα!

Για να λυθεί λοιπόν το πρόβλημα με τα αγόρια, ο δάσκαλός μας επέλεξε την κλήρωση. Αρίθμησε έξι κλήρους από το 1 έως το 6 και διαλέξαμε από έναν. Πήρα τελευταίος, ξεδίπλωσα με αγωνία το χαρτάκι και... χάθηκε η γη κάτω από τα πόδια μου! Είχα το 6, που σήμαινε καμία τιμητική θέση, το απόλυτο τίποτα! Η θεά Τύχη, όμως, δεν είχε τελειώσει μαζί μου. Επευφημίες και χειροκροτήματα τράβηξαν τα μάτια μου από τον κλήρο και αυτό που είδα έκανε την κατάσταση πολύ χειρότερη. Αποδέκτης των χειροκροτημάτων ο Πάρης, που στο πρόσωπό του καθρεφτιζόταν έκπληξη, στα χείλη του πλατύ χαμόγελο και τα μάτια του έλαμπαν, ενώ στο χέρι του κρατούσε το χαρτάκι με το 1. Ναι, το 1, που σήμαινε σημαιοφόρος, είχε λάχει στον Πάρη. Σε ποιον; Στον Πάρη με τον οποίο μονοπωλούσαμε τις προτιμήσεις των συμμαθητριών μας και καυχόμασταν ο ένας στον άλλο για τις “κατακτήσεις” μας!

Ζούσα μια τραγωδία Ο Πάρης απόλυτος πρωταγωνιστής και εγώ έσχατος κομπάρσος... Ο Πάρης σημαιοφόρος κι εγώ ουραγός!

Ο χρόνος κύλησε και ξημέρωσε η μέρα της παρέλασης. Εορταστική ατμόσφαιρα, σημαιοστολισμοί, παραδοσιακές στολές, γελαστά πρόσωπα, ημέρα δυστυχίας όμως για μένα.

Προσπαθώντας να μην στενοχωρήσω τους γονείς μου, ετοιμάστηκα και πήγα στο χώρο που θα συγκεντρωνόμασταν περιμένοντας να έρθει η σειρά του σχολείου μας να παρελάσει. Στη διάρκεια της αναμονής, ήταν τόσο κακή η διάθεσή μου που οι συμμαθητές μου αποπειράθηκαν να μου τη φτιάξουν, αλλά οι αντιδράσεις μου ήταν τέτοιες που τους ανάγκασαν να εγκαταλείψουν γρήγορα την προσπάθειά τους. Ξάφνου είδα με απορία τον δάσκαλο να έρχεται προς το μέρος μου. Όταν με πλησίασε με ρώτησε αν ήθελα να παρελάσω με την ταμπέλα του σχολείου – από κάθε σχολείο, πρώτος παρήλαυνε ένας μαθητής που κρατούσε ένα κοντάρι με μια πινακίδα που έγραφε το όνομα του σχολείου. Αμέσως υπέθεσα ότι ο δάσκαλός μου συναισθανόμενος την κατάστασή μου προσπάθησε με την πρόταση να με παρηγορήσει, να αμβλύνει ό,τι μου προκάλεσε η θεά Τύχη.

Όμως εγώ χωρίς δεύτερη σκέψη και με έντονη δυσφορία απέρριψα την πρόταση. Γιατί; Δεν θεωρούσαμε τον «ταμπελοφόρο» τιμητική ιδιότητα· ταμπελοφόρος μπορούσε να γίνει κι ένας μαθητής που δεν είχε διακριθεί. Αυτό επιβεβαιώθηκε και τότε, γιατί μετά την άρνησή μου την ταμπέλα την έδωσε τελικά σε έναν ούτε καν μέτριο συμμαθητή μου αλλά “σκράπα”. Μετά από αυτό παρέλασα στην ουρά με ακόμη χειρότερη διάθεση. Αλλά όταν επιτέλους τελείωσε το μαρτύριο, ήρθε σαν βάλσαμο το οικογενειακό μας γεύμα στο αγαπημένο μας εστιατόριο.

Τα χρόνια που ακολούθησαν ήρθαν στιγμές που μοιράστηκα την εμπειρία αυτή με κοντινά μου πρόσωπα θεωρώντας τον εαυτό μου άτυχο, και εκείνα συμφωνούσαν. Όλοι σκεφτόμασταν ότι το κάθε ένα από τα έξι αγόρια είχαμε 1 στις 6, δηλαδή μόνο 16% πιθανότητες να μας τύχει το 6, και αυτό συνέβη σε μένα. Ωστόσο, κάποια στιγμή συνειδητοποίησα ότι δεν ήμουν εγώ άτυχος αλλά οι άλλοι τυχεροί. Δεν αναμετρίομουν με την τύχη μου, γιατί τράβηξα τελευταίος, όταν είχε απομείνει μόνο το 6. Οι άλλοι λοιπόν απέφυγαν το 6 και το άφησαν σε μένα.

Αν, όμως, συμφιλώθηκα με την Τύχη, δεν μπόρεσα να κάνω το ίδιο με αυτό το δυσάρεστο αίσθημα των τελευταίων σειρών· έστω και ξεθωριασμένο με συνοδεύει κάθε φορά που βοηθώ στις πρόβες, κάθε φορά που ακόμη και έμμεσα συμμετέχω σε παρέλαση. Είναι αλήθεια όμως ότι εδώ και καιρό μαζί μ’ αυτό νιώθω όλο και πιο πολύ νοσταλγία και τρυφερότητα στη θύμηση του σχολείου μου, του δασκάλου, του Πάρη και των άλλων μου συμμαθητών...

ΧΑΜΑΛΑΚΗΣ ΜΑΡΙΟΣ

Το Όνειρο της Αριάδνης

Όλα ήταν θολά και μακρινά, άπιαστα και ψυχεδελικά, το ίδιο έπαθε σ’ ένα πάρτι πριν τρεις μήνες όταν δοκίμασε για πρώτη φορά LSD.

«Λες να μου τα σκάει ξανά απ’ το καλοκαίρι;» σκέφτηκε, και τα χρώματα, μοβ, κόκκινα, κίτρινα, έλουζαν τα κάδρα, τους πίνακες και τις πολυθρόνες του φοιτητικού σπιτιού της Αριάδνης.

Τα έπιπλα τα είχαν διαλέξει οι γονείς της, χριστιανοί ορθόδοξοι μέχρι το κόκκαλο, και τα χρώματα τους ήταν γήινα και μουντά, όπως θα ’λεγε κι ο κολλητός της, πώς να σου σηκωθεί με τέτοια νταουνίλα.

Η κοπέλα σεβόταν την άποψη των γονιών της και δεν τους πήγαινε ποτέ κόντρα όταν ήταν μπροστά, ντυνόταν με φούστα μπεζ μακριά, κλειστές μαύρες μπλούζες, φαίνονταν μόνο τα χέρια της και λίγο οι αστράγαλοι της. Τα μαλλιά πιασμένα αλογοουρά με μαύρο λαστιχάκι και κομποσκοίνια και σταυρός ήταν κι αυτά απαραίτητα αξεσουάρ, για να πείσει τους γονείς ως προς την αγνότητά της.

Αυτή όμως είχε προ πολλού πάει για βρούβες. Όταν ακόμη πήγαινε στο σχολείο είχε καλέσει τους συμμαθητές σπίτι, ενώ οι γονείς της έλειπαν σε διακοπές. Εκείνο το βράδυ, ήπιε και κάλεσε όλα τα αγόρια στο δωμάτιό της. Ένας προς έναν την ευχαριστούσε για τη φιλοξενία με το δικό του ιδιαίτερο τρόπο. Έπειτα τους ζήτησε να συγυρίσουν και να πάρουν μαζί τους τα λερωμένα σεντόνια. Έτσι, οι γονείς της επέστρεψαν και τα βρήκαν όλα όπως τα άφησαν.

Ένα ελάφι άρχισε να καλπάζει μπροστά στα μάτια της, είχε βγει από έναν πίνακά της, σταμάτησε απότομα και γύρισε να την κοιτάξει κατάματα. Τα μάτια του ήταν γυαλιστερά μαύρα και αντικατόπτριζαν μία φωτιά από χρώματα, έντονα που διαστέλλονταν και συστέλλονταν. Η ανάσα της έγινε κοφτή και γρήγορη, άρχισε να ιδρώνει.

«Καταραμένο LSD» συλλογίστηκε. «πάλι μαϊμού μου έδωσαν», έκλεισε τα μάτια και τα χρώματα έγιναν πιο φωτεινά και τότε ένιωσε το ελάφι να ακουμπάει τα μπροστινά πόδια στους ώμους της. Αυτή φοβισμένη άνοιξε τα μάτια της και το έσπρωξε, αλλά ξανασηκώθηκε στα πίσω του πόδια και ερεθισμένο προσπάθησε να την καβαλήσει. Τα κατάφερε κι αυτή το άφησε να εισχωρήσει μέσα της. Δεν πονούσε, το απολάμβανε. Το ελάφι για μια στιγμή γέλασε και τα χαρακτηριστικά του ήταν πολύ ανθρώπινα, τα δόντια του της θύμιζαν τα δόντια του διακινητή της. Είχε βάλει ασημένια επίστρωση κι ένα διαμαντάκι στον κυνόδοντα. Ένιωσε αναγούλα, του είχε πει από την πρώτη στιγμή ότι δε θα του καθόταν, προσπάθησε να την ξεγελάσει μεταμορφωμένος σε ελάφι.

Το κεφάλι της πήγαινε να σπάσει και τα πόδια της πονούσαν από το άνοιγμα. Δεν μπορούσε να τα κλείσει ούτε να τον σπρώξει με τα χέρια της, γιατί τα είχε ακινητοποιήσει ένα άλλο ελάφι με παρόμοια χρώματα, που κι αυτό της θύμιζε τον άσχημο κολλητό του διακινητή της, της χαμογελούσε με τα λίγα δόντια που του είχαν απομείνει και φορούσε κάτι παλιά RayBan. Μόλις τελείωσε το ένα ελάφι αντάλλαξαν θέσεις.

Είχαν τελειώσει κι οι δυο τους, όταν ένας πόνος σαν σουβλιά την έκανε να κοιτάξει στο στομάχι της, ένα κέρατο ήταν καρφωμένο και την πονούσε. Το τράβηξε έξω και κιτρινοπράσινο αίμα ξεχύθηκε από την πληγή.

«Τι κάνεις ρε ζώο;» είπε θυμωμένα το ελάφι-διακινητής στο άλλο ελάφι με τα RayBan .

«Μας είδε, πρέπει να πεθάνει» απάντησε το ελάφι με τα RayBan και συνέχισε να την καρφώνει με τα κέρατά του.

Η Αριάδνη ούρλιαζε και το ελάφι-διακινητής της έκλεισε το στόμα με τις οπλές του. Τα μάτια της άρχισαν να κλείνουν, όλα τριγύρω μαύριζαν και με μία απότομη στροφή, έπεσε από κρεβάτι και ξύπνησε.

Ιδρωμένη και γυμνή, σηκώθηκε, ήπιε λίγο νερό και έκατσε στον καναπέ με τα γόνατα σφιχταγκαλιασμένα.

«Δεν το ξανακάνω» είπε δυνατά κλαίγοντας, «Θεέ μου, δεν το ξανακάνω».

Στο κομοδίνο του κρεβατιού της ήταν ένα χαρτάκι LSD, που απεικόνιζε ένα πολύχρωμο ελάφι.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΒΕΛΛΑ

Τυφλά πιστός

Ο λαιμός μου έκαιγε και ζητούσε απελπισμένα μια γουλιά αλκοόλ. Πάλευα με την παρόρμηση. Να πεταγώμουν να πάρω ένα μπουκάλι τζιν ή να πήγαινα σε ένα από τα μπαρ της πλατείας και να πιω ένα ρηματοποτό; Τίποτα απ’ τα δύο. Είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου πως δεν θα κατακυλούσα ξανά σε εκείνη την άβυσσο.

Ήταν που ερχόταν και πάλι στο μυαλό μου εκείνη η μέρα. Πάντα μου προκαλούσε αναστάτωση. Κοίταξα το ρολόι στον τοίχο. Οι δείκτες έδειχναν δώδεκα παρά τέταρτο. Πήγα βιαστικά στην πόρτα, κοίταξα από το ματάκι μήπως ήταν κανείς έξω. Κλείδωσα και έβαλα τον σύρτη. Ήθελα να νιώσω ασφαλής. Μπορούσα άραγε; Άνοιξα την τηλεόραση, όχι με σκοπό να δω κάτι, μα για να έχω την ψευδαίσθηση της παρέας. Άναψα τσιγάρο, βυθίστηκα στον καναπέ και τις αναμνήσεις των παιδικών μου χρόνων...

Ήταν ώρα για ύπνο. Έπρεπε ήδη να είχε κοιμηθεί. Όμως ο Γιάννης δεν μπορούσε να κλείσει μάτι. Ο νους του ήταν στην επόμενη ημέρα. Πάλι θα πήγαινε σχολείο και θα ένιωθε τόσο μόνος και διαφορετικός. Δεν ήταν δημοφιλής. Κάτι έπρεπε να έφταιγε πάνω του, γι’ αυτό και τα άλλα αγόρια δεν τον έκαναν παρέα. Εδώ που τα λέμε, ήταν λίγο ατσούμπαλος και ντροπαλός. Μα ήθελε πολύ να έχει έναν φίλο. Έβλεπε τα άλλα παιδιά να παίζουν στα διαλείμματα κι ένας πόνος του τρυπούσε το στήθος. Γιατί να μην είχε κάποιον να μοιραστεί τα παιχνίδια και τις επιθυμίες του;

Ένας περίεργος, απόκοσμος θόρυβος διέκοψε τις σκέψεις του. Έμοιαζε με κρώξιμο πουλιού. Σηκώθηκε από το κρεβάτι του και με γρήγορα βήματα έφτασε στο παράθυρο. Έσυρε την κουρτίνα με το δεξί του χέρι και τότε είδε μια κουκουβάγια να στέκεται στο περβάζι. Τον κοίταξε αυστηρά κι ύστερα έκρωξε ξανά, σαν να ήθελε να τον προειδοποιήσει για κάτι. Σκέπασε με τις παλάμες του τα αυτιά του, έκλεισε σφιχτά τα μάτια του και περίμενε πως αυτός ο νυχτερινός επισκέπτης θα καταλάβαινε ότι ήταν ανεπιθύμητος και θα ’φευγε. Όταν άνοιξε τα μάτια του, η κουκουβάγια πετούσε ήδη μακριά. Κοίταξε προς τον έναστρο ουρανό. Η νύχτα ήταν όμορφη, γλυκιά. Ξάφνου, είδε ένα αστέρι να πέφτει. Τι τύχη, σκέφτηκε. Αυτό συνέβαινε σπάνια! Ευχήθηκε με όλη του την καρδιά να αποκτούσε έναν δικό του, καταδικό του φίλο. Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την ευχή του και μια βαθιά, μονότονη φωνή έσπασε τη σιωπή:

«Φίλος για σένα καρδιακός

για πάντα άγρυπνος φρουρός,

τυφλά σου είμαι πιστός για μια ζωή,
δεμένος στη δική σου ευχή»

Σαστισμένος, κοίταξε πίσω του. Μέσα στο λιγοστό φως του δωματίου, διέκρινε με δυσκολία μία φιγούρα περιέργη και σκοτεινή. Έμοιαζε με αγόρι κοντά στη δική του ηλικία, αλλά δεν ήταν σίγουρος πως αυτό που έβλεπε μπροστά του ήταν ανθρώπινο ον. Πήγε να ανάψει το μεγάλο φως, αλλά το μυστηριώδες πλάσμα τον απέτρεψε.

«Προτιμώ το σκοτάδι, ή έστω το ημίφως» δήλωσε. Για μια στιγμή του πέρασε από το μυαλό ότι τον είχε επισκεφτεί εξωγήινος. Άρχισε να τον παρατηρεί λίγο πιο προσεκτικά και εκείνο που του τράβηξε την προσοχή ήταν τα μάτια του. Δεν μπορούσε να διακρίνει κόρες, βλέφαρα, ή φρύδια παρά μόνο δυο μαύρες τρύπες. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα και σγουρά, τα μπροστινά του δόντια πεταχτά, έτσι που το στόμα του δεν έκλεινε εντελώς. Φορούσε ένα φθαρμένο μαύρο παντελόνι κι ένα ξεθωριασμένο γκρι μπλουζάκι. Η επιδερμίδα του ήταν κι αυτή σκούρα. Αισθάνθηκε κάτι μεταξύ φόβου και ενθουσιασμού, δεν ήξερε τι να πει, αν θα έπρεπε να ειδοποιήσει τους γονείς του, να φωνάξει βοήθεια ή να φύγει τρέχοντας από το δωμάτιο. Κατάφερε με δυσκολία να ρωτήσει το όνομά του.

«Με λένε Λευτέρη κι εσύ πρέπει να είσαι ο Γιάννης. Ξέρω πως θέλεις πολύ έναν φίλο, όπως κι εγώ. Θα κάνουμε πολύ καλή παρέα οι δυο μας, θα το δεις!» είπε το αλλόκοτο εκείνο πλάσμα.

Η ανταπόκριση του σύμπαντος στο αίτημά του τον ξάφνιασε ευχάριστα. Ο φόβος του καταλάγιασε. Μπορεί αυτός ο Λευτέρης να μην ήταν ακριβώς αυτό που ευχήθηκε – ήταν κομματάκι περίεργος, πολύ διαφορετικός από τα άλλα παιδιά αλλά και από τον ίδιο – αλλά φαινόταν πολύ πρόθυμος να γίνει ο πρώτος αληθινός του φίλος. Φαντάστηκε πως ίσως ζούσε μόνος σε έναν άλλον πλανήτη και αποφάσισε να επισκεφτεί τη γη για να βρει παρέα. Μπορεί να ήταν κάτι σαν τον Μικρό Πρίγκηπα. Να που τα βιβλία καμιά φορά βγαίνουν αληθινά!

Εκείνο το βράδυ ξεκίνησε μια παράδοξη φιλία μεταξύ ενός μοναχικού παιδιού και μιας μυστηριώδους ύπαρξης. Ήταν απορίας άξιο πώς ο Γιάννης δεν φοβόταν και αποδεχόταν την κατάσταση ως φυσιολογική. Η λαχτάρα του όμως για συντροφιά ήταν τόσο μεγάλη που νικούσε τη λογική. Η συμβίωσή τους είχε ορισμένες ιδιαιτερότητες. Ο Λευτέρης ήταν πλάσμα της νύχτας, κάτι που φυσικά τον βόλευε, αφού ο Γιάννης έλειπε το πρωί στο σχολείο. Όταν άρχιζε να σκοτεινιάζει, δηλαδή από τις 6 και μετά, εμφανιζόταν ως δια μαγείας στο υπνοδωμάτιο. Για να μην τους καταλάβουν οι γονείς του Γιάννη, έπρεπε να είναι πολύ ήσυχοι. Πολλές φορές το έσκαγαν από το παράθυρο του υπνοδωματίου και έπαιζαν στην πίσω πλευρά του σπιτιού, προσέχοντας μην τους πάρει κανείς χαμπάρι. Δεν δίσταζαν να απομακρυνθούν λιγάκι από την περιοχή για να παίξουν ανενόχλητοι κρυφτό και κυνηγητό ή για να εξερευνήσουν τη φύση.

«Έχεις μαμά και μπαμπά;» τον ρώτησε ένα βράδυ ο Γιάννης.

«Είχα κάποτε. Τώρα είμαι μόνος. Δεν έχω κανέναν εδώ εκτός από εσένα» αποκρίθηκε με έναν τόνο μελαγχολίας στη φωνή του.

Ο Γιάννης ένιωσε οίκτο αλλά και μια αίσθηση ευθύνης για τον Λευτέρη. Ήταν μόνος και αόρατος για τους περισσότερους στο χωριό. Αναρωτιόταν τι θα συνέβαινε αν κάποτε δεν ανταποκρινόταν στις προσδοκίες του και τον απογοήτευε.

«Από ποιο μέρος είσαι; Και πού πηγαίνεις όταν δεν βρίσκεσαι εδώ;»

«Γεννήθηκα και μεγάλωσα σε αυτό εδώ το χωριό. Μόνο που ήρθαν έτσι τα πράγματα και έφυγα. Είναι μερικά βράδια που επιστρέφω. Αλλά δεν θα μείνω για πολύ εδώ. Θα γυρίσω και πάλι πίσω».

«Πού ακριβώς; Μήπως σε κάποιον μακρινό πλανήτη;» ρώτησε όλο περιέργεια ο Γιάννης.

«Σε ένα μέρος μακρινό και σκοτεινό. Ξέρω, ακούγεται περίεργο, ίσως και λίγο τρομακτικό, μα όλα είναι πιο όμορφα εκεί. Ξέρεις, το φως μάς προδίδει πολλές φορές. Φανερώνει πράγματα που δεν θέλουμε να δούμε, πράγματα που θέλουμε να κρύψουμε. Το σκοτάδι όμως ξέρει να κρατά καλά τα μυστικά μας. Πιστεύω πως θα σου αρέσει κι εσένα εκεί».

Δεν ήταν άσχημη ιδέα. Πολύ θα ήθελε να φύγει από το χωριό του. Ένωθε πως κανείς δεν τον καταλάβαινε, εκτός απ' τον Λευτέρη. Με τα παιδιά στο σχολείο δεν είχε αναπτύξει ιδιαίτερες σχέσεις. Μάλιστα, ένα μεγαλύτερο σε ηλικία παιδί και αρκετά πιο μεγαλόσωμο από εκείνον, ο Σταύρος, του είχε κάνει τη ζωή πατίνι τον τελευταίο χρόνο. Συνεχώς τον κορόιδευε, του έκλεβε ή του πετούσε το κολατσιό του. Δεν ήταν και λίγες οι φορές που τον είχε κλωτσήσει μπροστά στους συμμαθητές του. Ένωθε τόσο άσχημα, τόσο αδύναμος. Ντρεπόταν να πει κάτι στους δικούς του. Δεν ήθελε να τον πουν μαμμόθρεφτο. Από την άλλη, δεν είχε και τη δύναμη να του αντισταθεί ή τον αντιμετώπισει, απλώς ανεχόταν την κατάσταση, ελπίζοντας πως κάποια στιγμή ο Σταύρος θα βαριόταν και θα έβρισκε άλλο θύμα.

Όσο περνούσε ο καιρός, τόσο πιο στέρη γινόταν η φιλία τους. Ο Λευτέρης του μιλούσε για εκείνο το αιώνια σκοτεινό μέρος όπου θα ήθελε πολύ να πάνε μαζί. Αν και η ιδέα μιας περιπέτειας τον γοήτευε, κάτι τον κρατούσε πίσω. Κι αν δεν του άρεσε; Θα μπορούσε να επιστρέψει πίσω στο σπίτι του; Αυτός κι ο φίλος του προέρχονταν από δύο διαφορετικούς κόσμους. Θα άντεχε η φιλία τους ή στο τέλος θα απομακρύνονταν ο ένας από τον άλλον;

Ένα μεσημέρι, καθώς πήγαινε στο σπίτι του μετά το σχολάσμα, πετάχτηκε μπροστά του ο Σταύρος.

«Για πού το έβαλες, μικρέ;» του είπε κοροϊδευτικά.

Ο Γιάννης προτίμησε να μην απαντήσει και συνέχισε να περπατάει, μα ο Σταύρος τον άρπαξε από την κουκούλα του φούτερ του και δεν τον άφηγε να προχωρήσει.

«Πας στον φιλαράκο σου, το φρικιό; Σας έχω δει το βράδυ που παίζετε. Τι έγινε; Δεν παίζει κανείς μαζί σου κι άρχισες τώρα να κάνεις παρέα με φαντάσματα;»

Ξέσπασε σε δυνατά γέλια και ο Γιάννης δάγκωσε τα χείλη του. Τον είχαν ανακαλύψει.

«Σήμερα το βράδυ θα μου γνωρίσεις τον φίλο σου, το φρικιό. Αλλιώς, ετοιμάσου για μεγάλα ρεζιλίκια! Θα τα πω όλα και στη δασκάλα σου και στους γονείς σου. Ποιος ξέρει τι μάγια κάνετε οι δυο σας! Μπορεί να φέρετε γρουσουζιά στο χωριό και να μας βρει κανένα κακό. Μη σου πω, πρέπει να το μάθει και η αστυνομία. Λοιπόν, σήμερα στις 8 το βράδυ θα έρθω από εκεί. Και κοίτα μην το σκάσετε, γιατί θα τα μαρτυρήσω όλα!» είπε και του έριξε μια κλωτσιά για να κάνει την απειλή του ακόμα πιο πειστική.

Έφτασε στο σπίτι λαχανιασμένος και πιο ανήσυχος από ποτέ. Η μία και μόνη παρεούλα που είχε μπορεί και να χανόταν. Τί θα έλεγαν οι γονείς του, οι συμμαθητές του; Θα γινόταν ο περίγελος του σχολείου και ολόκληρου του χωριού. Αλλά δεν τον φόβιζε μόνο αυτό. Ο Σταύρος ήταν βίαιος και δεν υπολόγιζε τίποτα. Ήταν ικανός να κάνει κάτι πάρα πολύ κακό στον Λευτέρη.

Κλείστηκε στο δωμάτιό του και ξέσπασε σε κλάματα. Ίσως τελικά να έπρεπε να δραπετεύσει σε εκείνο το μέρος. Δεν είχε καταλάβει αν βρισκόταν σε κάποιον μακρινό πλανήτη ή σε μια άλλη διάσταση, αλλά εκείνη την ώρα δεν τον ενδιέφερε και πολύ. Του φαινόταν η τέλεια λύση.

Ο γιος μου ήταν ένα ευαίσθητο και μελαγχολικό παιδί. Μικρός στο σχολείο δεν είχε παρέες. Η αλήθεια είναι πως δεν έκανα κι εγώ ό,τι περνούσε από το χέρι μου για να τον βοηθήσω. Είχα χαθεί στις έννοιες και τις υποχρεώσεις, πώς να τα φέρω βόλτα για να μη λείπει τίποτα στην οικογένειά μου. Ε, κάπου εκεί έχασα και την επαφή μου μαζί του.

Ήταν μια περίοδος που κλεινόταν ώρες ολόκληρες στο δωμάτιό του. Θα μπορούσα να συζητήσω μαζί του και να μάθω τι τον απασχολούσε. Όμως, για να είμαι ειλικρινής, φοβόμουν. Φοβόμουν τι απάντηση θα έπαιρνα και αν θα μπορούσα να την αντιμετωπίσω με ψυχραιμία, σαν σωστός πατέρας.

Κάτι απογεύματα νόμιζα πως άκουγα ομιλίες, μα υπέθετα πως έπαιζε μόνος του. Πολλά μικρά παιδιά πλάθουν στο μυαλό τους έναν φανταστικό φίλο και ήθελα να πιστεύω πως και ο γιος μου περνούσε μια τέτοια φάση. Όσο όμως κι αν ήθελα να απωθήσω τις δυσάρεστες σκέψεις από το μυαλό μου, το ένστικτό μου μου έλεγε πως κάτι περίεργο συνέβαινε. Διαισθανόμουν έναν κίνδυνο που δεν μπορούσα να εξηγήσω.

Η αλήθεια αποκαλύφθηκε εκείνο το βράδυ. Ο Γιάννης ήταν ως συνήθως κλεισμένος στο δωμάτιό του. Στην αρχή μου φάνηκε πως άκουσα κλάματα και έπειτα ψιθύρους. Υπήρχε μια ανησυχία στην ατμόσφαιρα, το ένιωθα... Άνοιξα αποφασιστικά την πόρτα αλλά δεν βρήκα κανέναν μέσα. Το παράθυρο ήταν ανοιχτό. Το έσκασε ο μπαγάσας, σκέφτηκα. Βγήκα όσο πιο γρήγορα μπορούσα έξω και τότε τον είδα. Ήταν μαζί με ένα άλλο παιδί, που δεν το είχα ξαναδεί στο χωριό κι αυτό μου προξένησε ακόμη μεγαλύτερη ανησυχία. Άρχισα να τους ακολουθώ προσεχτικά, έτσι ώστε να μη με καταλάβουν. Περπατούσαν βιαστικά. Άκουσα τον γιο μου να αποκαλεί το άλλο παιδί Λευτέρη. Τον περιεργάστηκα. Κάτι δεν πήγαινε καλά μαζί του. Δεν ήταν συνηθισμένο παιδί αυτό. Και τότε μου ήρθε στο μυαλό εκείνη η παλιά ιστορία που μου είχε διηγηθεί η γιαγιά μου:

«Υπήρχε κάποτε στο χωριό ένα παιδί, ο Λευτέρης. Ήταν ένα καλοκάγαθο και ευκολόπιστο αγόρι από πολύ φτωχή οικογένεια. Όλοι τον θεωρούσαν κάτι σαν τον τρελό του χωριού και τον κορόιδευαν. Πολλές φορές τον εκμεταλλεύονταν στέλνοντάς τον για θελήματα, χωρίς όμως να του δίνουν κάποια ανταμοιβή. Το παιδί λαχταρούσε να έχει φίλους και προφανώς να γίνει αποδεκτό στη μικρή, κλειστή κοινωνία.

Για κακή του τύχη, μια παρέα εφήβων τον είχε βάλει στο μάτι. Παρίσταναν τους φίλους του και τον έβαζαν να κάνει διάφορα αστεία πράγματα για να σπάνε πλάκα μαζί του. Δεν τον έβλεπαν ως άνθρωπο μα σαν τη μαριονέτα τους. Μια μέρα, αποφάσισαν να του κάνουν μια πολύ μεγάλη πλάκα, θέλοντας να δουν πόσο μακριά μπορούσε να φτάσει η αφέλειά του.

Τον πήραν μαζί τους για την καθιερωμένη τους βαρκάδα στη λίμνη της περιοχής. Ο Λευτέρης πήγε μαζί τους γιατί χάρηκε πολύ που τον ήθελαν στην παρέα τους. Ένα από τα αγόρια πέταξε μέσα στη λίμνη μια σφεντόνα. Ζήτησε από τον Λευτέρη να βουτήξει για να την πιάσει και να τη φέρει πίσω. Έτσι θα αποδείκνυε πόσο πολύ ήθελε να παραμείνει φίλος τους. Ο δύστυχος ο Λευτέρης βούτηξε από την αγαθοσύνη του ενώ δεν ήξερε κολύμπι. Κι όταν ζητούσε απεγνωσμένα βοήθεια, σπαρταρώντας σαν το ψάρι, εκείνοι γελούσαν και τράβαγαν κουπί για να απομακρυνθούν από κοντά του. Σε λίγα λεπτά το αγόρι σταμάτησε να φωνάζει και να χτυπιέται απελπισμένα. Είχε βουλιάξει στον πάτο, ανήμπορο να σώσει τον εαυτό του.

Κανείς δεν νοιάστηκε για την αδικοχαμένη ζωή του Λευτέρη και κανείς δεν τιμωρήθηκε. Οι γονείς του μαράζωσαν και πήγαν να ζησουν αλλού. Από τότε, λένε πως η ψυχή του πλανάται τα βράδια πάνω από το χωριό με έναν και μοναδικό σκοπό: να βρει έναν αληθινό φίλο και να τον πάρει μαζί του στην πόλη των νεκρών. Όποιος θα βουτούσε μαζί του σε

εκείνη την καταραμένη λίμνη, θα χανόταν για πάντα στο σκοτάδι».

Καθώς περπατούσα ξοπίσω τους, συνειδητοποιούσα έντρομος πως ο γιος μου είχε γίνει εκείνος ο φίλος που αναζητούσε ο Λευτέρης. Μα πόσο βλάκας ήμουν! Πόσα λάθη είχα κάνει; Έπρεπε τώρα να τα διορθώσω και δεν είχα πολύ χρόνο μπροστά μου. Όλα κρέμονταν από μια κλωστή. Αυτό το πλάσμα είχε προφανώς μαγικές ιδιότητες που δεν γνώριζα. Η αδρεναλίνη μου είχε χτυπήσει κόκκινο.

Πλησίαζαν στη λίμνη. Έπρεπε να δράσω γρήγορα. Κοντοστάθηκαν και μιλούσαν έντονα. Κρύφτηκα πίσω από κάτι καλαμιές. Έβγαλα τα παπούτσια μου για να μην κάνω θόρυβο και με ένα σάλτο γράπωσα τον Γιάννη και τον τράβηξα μακριά. Ο Λευτέρης είχε ήδη αρχίσει να βουτά τα πόδια του στο νερό. Γύρισε απότομα προς το μέρος μας. Έγνεψα στον Γιάννη να μη βγάλει άχνα.

«Νόμιζα πως θα ερχόσουν μαζί μου» είπε εκείνη η ζοφερή φιγούρα με τις δυο μαύρες τρύπες για μάτια.

Με την παλάμη του χεριού μου φίμωσα τον Γιάννη. Δεν ήξερα τι θα συνέβαινε αν μιλούσε. Ξαφνικά, εκείνο το μυστήριο πλάσμα άρχισε να λέει ένα ποιηματάκι. Κάτι πως θα του είναι για πάντα πιστός σαν φίλος κι άλλα περίεργα. Αυτά που κορόιδευα, είχαν πάρει σάρκα και οστά. Ποιος να μου το 'λεγε! Πίεσα τον εαυτό μου να σκεφτεί. Θυμήθηκα μια λεπτομέρεια που μου είχε πει η γιαγιά μου. Έπρεπε να πει κανείς τρεις φορές: «Παίρνω πίσω την ευχή μου» για να λυθούν τα μάγια και να σπάσει ο δεσμός της φιλίας.

Είχα μόνο μία ευκαιρία. Έσκυφα στο αυτί του γιου μου και του ψιθύρισα γρήγορα τι έπρεπε να κάνει. Για να είμαι ειλικρινής, τον ανάγκασα. Νομίζω το έκανε περισσότερο γιατί φοβήθηκε εμένα παρά γιατί το ήθελε πραγματικά.

«Παίρνω πίσω την ευχή μου» ψέλλισε διστακτικά τρεις φορές.

Και τότε είδα τον Λευτέρη να βυθίζεται στα νερά της λίμνης που είχαν αρχίσει να παίρνουν ένα σκούρο πράσινο χρώμα. Μια ανεξήγητη ομίχλη μας περικύκλωσε κι ακούγονταν ήχοι που έμοιαζαν με κρώξιμο πουλιών.

«Νόμιζα πως θα ερχόσουν μαζί μου, Γιάννη. Εγώ το μόνο που ήθελα ήταν να έχω έναν αληθινό φίλο». Καθώς τα έλεγε όλα αυτά, η μορφή του βούλιαζε στα σκοτεινά νερά ώσπου χάθηκε από τα μάτια μας.

Ξεφύσηξα ανακουφισμένος. Πήρα αγκαλιά τον Γιάννη και έτρεξα πίσω στο σπίτι. Το περίεργο ήταν πως όταν έφτασα εκεί, είδα ένα μεγαλύτερο παιδί να στέκεται έξω από την πόρτα μας. Τον έδωξα κακήν κακώς.

Όσο κι αν αγαπούσα εκείνο το μέρος, δεν μπορούσαμε να μείνουμε άλλο εκεί. Θα φεύγαμε όσο πιο μακριά γινόταν. Με συνοπτικές διαδικασίες πήρα την απόφαση να πάμε να μετακομίσουμε σε άλλη πόλη, σε άλλον νομό, πολλά χιλιόμετρα μακριά. Εκεί δεν θα μας ήξερε κανείς. Θα ζούσαμε μια φυσιολογική ζωή. Δεν έδωσα πολλές εξηγήσεις στην οικογένειά μου. Τους είπα πως μου έγινε μια πολύ σπουδαία επαγγελματική πρόταση που δεν μπορούσα να αρνηθώ. Τα υπόλοιπα θα τα έβρισκα στην πορεία.

Στην αρχή ο Γιάννης μού είχε θυμώσει. Όμως με τον καιρό τα βρήκαμε. Μου είπε όλα όσα τον απασχολούσαν για το σχολείο, τη μοναξιά που ένιωθε και για τον νταή που τον είχε βάλει στο μάτι. Δεν αποκαλύψαμε πουθενά τι είχε συμβεί. Κυρίως γιατί δεν μπορούσαμε και εμείς οι ίδιοι καλά καλά να το πιστέψουμε.

Τα χρόνια που ακολούθησαν κάθε άλλο παρά εύκολα ήταν. Ο Γιάννης βασανιζόταν από τους δαίμονες του. Δεν ήταν και λίγο αυτό που πέρασε.

Μετά από πολλές δυσκολίες, πίστευα πως πια είχε καταφέρει να βρει τον εαυτό και να είναι ήρεμος. Φυσικά, όλη αυτή

η παράξενη ιστορία μας έδεσε. Ήμουν πάντα δίπλα του όποτε με χρειαζόταν. Είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου πως δε θα έμενα άπραγος ποτέ ξανά, όπως ούτε και τώρα.

Οδηγούσα μέσα στη νύχτα. Οι υαλοκαθαριστήρες πήγαιναν πέρα δώθε, όπως και οι σκέψεις μου. Ο Γιάννης με είχε καλέσει τρομαγμένος μέσα στην άγρια νύχτα. Κάτι περίεργο συνέβαινε, αλλά ήθελε να μου το πει από κοντά. Όσο πλησίαζα τη γειτονιά του και έψαχνα να παρκάρω, τόσο με έζωναν τα φίδια. Όχι τίποτα άλλο, αλλά ξημέρωνε η δωδεκάτη Νοεμβρίου. Σαν σήμερα, πριν από σχεδόν είκοσι χρόνια, παραλίγο να τον πάρει μαζί του εκείνο το στοιχείο και να τον χάσω μια για πάντα.

Έσβησα το τσιγάρο στο ραγισμένο τασάκι μου. Πάντα θα με ακολουθούσε εκείνη η αλλόκοτη ιστορία των παιδικών μου χρόνων. Δεν την είπα ποτέ σε κανέναν. Μόνο ο πατέρας μου γνώριζε ακριβώς τι είχε συμβεί. Σίγουρα όποιος άλλος τη μάθαινε, θα με περνούσε για τρελό.

Μεγαλώνοντας απέκτησα λίγους φίλους, μα ποτέ δεν τους εμπιστεύτηκα απόλυτα. Κρατούσα πάντα κάποια κομμάτια μου στο σκοτάδι. Ποιος ξέρει; Ίσως να χάθηκαν μαζί με τον Λευτέρη στην πόλη των νεκρών. Είχε δίκιο όταν έλεγε πως το σκοτάδι ξέρει να κρατά καλά τα μυστικά μας.

Έπρεπε να παραδεχτώ πως εκείνο το κακότυχο και δύσμοιρο πλάσμα, από όπου κι αν ερχόταν, είχε περισσότερο θάρρος από εμένα. Εμπιστευόταν τους ανθρώπους άνευ όρων. Αυτή ήταν η δύναμη και η αδυναμία του.

Ξαφνικά η οθόνη της τηλεόρασης γέμισε με «χιόνια». Είχα πολύ καιρό να δω κάτι τέτοιο. Ίσως έφταιγε εκείνη η μπόρα που είχε ξεσπάσει μέσα στη νύχτα. Τα φώτα στο καθιστικό τρεμόπαιξαν. Κοίταξα ξανά την οθόνη. Πλέον ήταν μαύρη και σταδιακά άρχιζαν να εμφανίζονται κάτι λευκά γράμματα που έμοιαζαν με στίχους από ποίημα. Διάβασα προσεκτικά:

«Φίλος για σένα καρδιακός

για πάντα άγρυπνος φρουρός,

τυφλά σου είμαι πιστός για μια ζωή,

δεμένος στη δική σου ευχή».

ΠΑΝΤΕΛΑΚΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Αριστεία

Η Άννα έκλεισε με θόρυβο την πόρτα του διαμερίσματος και πέταξε την τσάντα της σε μία άκρη. Μα τι μέρα ήταν κι αυτή; Όλα στραβά και ανάποδα. Από το πρωί που τσακώθηκε με εκείνον τον ταξιτζή που σταμάτησε ξαφνικά μπροστά της για να κατεβάσει πελάτη. Μετά στο γραφείο ο διευθυντής της, της είπε ότι πρέπει να κάτσει υπερωρίες. «Μα έχω ραντεβού σε γιατρό» κατάφερε να ψελλίσει. «Να το αλλάξεις» αυτός. «Το έχω κλείσει εδώ κι έναν μήνα». «Και τι με αυτό; Η δουλειά είναι δουλειά».

Συγκρατήθηκε να μην του πει τίποτα και ακύρωσε το ραντεβού. Πότε θα ξαναβρεί τώρα νέα ημερομηνία; Είχε καταφέρει να βρει ραντεβού σε έναν καρδιολόγο, σπουδαίο, όπως της είχαν πει. Μετά από τόσους και τόσους γιατρούς που είχε επισκεφθεί, σκέφτηκε να πάει και σε αυτόν, μήπως έβρισκε κάποια λύση στο πρόβλημά της. Όλοι μέχρι τώρα της έλεγαν το ίδιο. «Δεν έχει τίποτα η καρδιά σου. Λειτουργεί μία χαρά». Τότε τι ήταν αυτός ο πόνος στο στήθος που την έπιανε και δεν μπορούσε να αναπνεύσει; «Κρίση πανικού», η απάντηση. Η αλήθεια είναι ότι την έπιανε μετά από κάποιο μεγάλο άγχος ή όταν είχε τσακωθεί με κάποιον. Και τσακωνόταν πολύ συχνά τώρα τελευταία. Αυτή που μία ζωή χαμογελούσε συγκαταβατικά και δεν άνοιγε το στόμα της σε προσβολές και παράλογες απαιτήσεις των άλλων, τώρα αρπαζόταν με το παραμικρό κι έχανε το δικό της. Όλοι την αποκαλούσαν καλό παιδί και απορούσαν με τα νεύρα και τις φωνές της. «Ε, αρκετά πια με αυτή την καλοσύνη», σκεφτόταν και προσπαθούσε να διεκδικήσει το δικό της με λάθος τρόπο.

Σήμερα όμως συγκρατήθηκε με τον ανόητο τον διευθυντή της γιατί φοβήθηκε μην την ξαναπιάσει ο γνωστός πόνος και η δύσπνοια. Το περίμενε βέβαια. Από καιρό της την φύλαγε. Είχε ενοχληθεί μία μέρα που την άκουσε να λέει σε έναν συνάδελφο της, ότι διαφωνούσε με όλο αυτό το θέμα για την «αριστεία» που είχε ξεφυτρώσει τελευταία και το οποίο διόγκωναν τα κανάλια, δημιουργώντας μία εντύπωση στον κόσμο πως στην υποτίμηση της οφείλονταν όλα τα δεινά της χώρας. «Να πείτε στους δικούς σας, ότι μία κοινωνία για να προοδεύσει χρειάζεται άριστους σε όλους τους τομείς». «Ποιοι είναι οι δικοί μου;» είχε ρωτήσει με αφέλεια. «Ξέρετε εσείς», είχε απαντήσει εκείνος. Μα τι έπαθαν όλοι; Από πότε το να διαφωνείς με κάποια άποψη, σου βάζει αμέσως μία πολιτική ταμπέλα και ειδικά σε εκείνη που δεν είχε ασχοληθεί ποτέ με κόμματα; Πάει. Είχε τρελαθεί τελείως ο κόσμος.

Εκείνη είχε προσωπική άποψη για το θέμα της «αριστείας». Άριστη ήταν πάντοτε, ως κόρη, ως μαθήτρια, ως φοιτήτρια, ως εργαζόμενη, ως σύζυγος, ως μητέρα. Είπαμε καλό παιδί και άριστο. Και τι κατάφερε; Σε όλες τις δουλειές την

εκμεταλλεύονταν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, οι συνάδελφοι της, οι προϊστάμενοι, ακόμα και οι υφιστάμενοι της. Πήγε μάλιστα και παντρεύτηκε κι εκείνον τον άχρηστο που αφού της έψησε το ψάρι στα χείλη με την τσιγκουνιά του, την παράτησε στα σαρανταοκτώ της χρόνια για μία πιτσιρικά, αφού της έφαγε και κάμποσα χρήματα. Εκείνη όμως περήφανη. Μη δείξει αδυναμία. «Για το καλό των παιδιών», έλεγε. Ευτυχώς τα παιδιά έφυγαν πια από το σπίτι για τις σπουδές τους και έτσι μπορούσε άνετα να κλαίει κάποια βράδια με την ησυχία της. Είπαμε. Άριστη σε όλα. Όπως τότε, στο σχολείο που ήταν η αδυναμία των δασκάλων. «Άριστη, ήσυχη, παιδί-θαύμα», έλεγαν στη μαμά της και εκείνη καμάρωνε. Όπως τότε, στην έκτη δημοτικού.

Είχε τότε έναν δάσκαλο, κομμουνιστή τον έλεγαν πίσω από την πλάτη του, ο οποίος είχε τιμωρηθεί, έλεγαν, για τα πολιτικά του φρονήματα και την προηγούμενη χρονιά είχε τελειώσει η τιμωρία του και τον έφεραν στην Αθήνα, στο δικό τους σχολείο. Τέλη δεκαετίας του '70 αλλά ο απόηχος της χούντας κρατούσε ακόμα. «Τί είναι κομμουνιστής;», ρωτούσαν τα παιδιά της τάξης της. «Σςς», απαντούσαν οι γονείς. «Τί λόγια είναι αυτά; Πού τα άκουσες;», έλεγαν σιγανά.

Μία χαρά ήταν ο άνθρωπος. Είχε όμως κι αυτός τις αγκυλώσεις του. «Δε βάζω σε μαθητή άριστα 10 ποτέ», έλεγε. «Το άριστα το παίρνει μόνο ο Θεός», επέμενε, όταν κάποιος γονιός του έφερνε αντίρρηση. Έτσι, τελειώνοντας την πέμπτη δημοτικού, οι καλοί μαθητές του τμήματος είχαν όλοι βαθμό «Πολύ καλά 9» και φυσικά και η Άννα, η καλύτερη μαθήτριά. Παιδάκια έντεκα χρόνων, ούτε που θα ασχολούνταν με αυτά τα πράγματα, αν δεν ασχολούνταν οι μεγάλοι. Και ασχολήθηκαν.

«Άννα θα είσαι σημαιοφόρος την 25η Μαρτίου», της είπε μία μέρα ο δάσκαλος. Είχαν αρχίσει πρόβες για την παρέλαση και να σου ο καλός σου, την οδήγησε μπροστά από τα άλλα παιδιά, στη θέση της σημαιοφόρου. Η Άννα ντράπηκε λίγο αλλά μέσα της αισθάνθηκε όμορφα. Θα κρατούσε τη σημαία. Γύρισε στο σπίτι της το μεσημέρι και ανακοίνωσε στους γονείς της τα ευχάριστα. Εκείνοι χάρηκαν αλλά δεν το έδειξαν και ιδιαίτερα. Πίστευαν στη μετριοφροσύνη και στην ταπεινότητα, οπότε δεν το έκαναν και μεγάλο θέμα. Έλα όμως που σε κάποια άλλα σπίτια, την ίδια ώρα, το γεγονός αποκτούσε ιδιαίτερη σημασία...

Την άλλη μέρα το πρωί, όταν έφτασε στο σχολείο, άρχισαν να κυκλοφορούν οι φήμες. «Η μαμά της Αναστασίας από το άλλο τμήμα ήρθε πρωί πρωί και έκανε φασαρία στο γραφείο», της είπε ένα κορίτσι. Η Αναστασία ήταν σημαιοφόρος την 28η Οκτωβρίου και η μητέρα της ήταν δικηγόρος. «Ο δάσκαλός μας είναι πυρ και μανία», είπε ένα άλλο. Κάποια στιγμή πήρε το μάτι της και τη μαμά της Αλκμήνης να βγαίνει από το γραφείο και να της ρίχνει ένα βλέμμα... Στην προσευχή άκουσε τον διευθυντή να φωνάζει το όνομα της. Πήγε κοντά του κι εκείνος την έπιασε από τους ώμους και της είπε: «Ξέρεις Άννα, μπορεί να είσαι πολύ καλή μαθήτριά και να είσαι και ψηλή και όμορφη αλλά δεν μπορείς να γίνεις σημαιοφόρος γιατί δεν έχεις «άριστα 10» στο ενδεικτικό σου. Το λέει ο νόμος. Σημαιοφόρος θα γίνει η Αλκμήνη από το άλλο τμήμα. Εσύ θα είσαι παραστάτρια. Δεν πιστεύω να στενοχωρηθείς;» «Όχι», ψέλλισε και χαμογέλασε, ενώ μέσα της προσπαθούσε να καταλάβει τι είχε συμβεί. Στην τάξη οι συμμαθητές της ήταν αναστατωμένοι. «Κανείς μας δεν θα πάει στην παρέλαση», το είπε ο δάσκαλος. «Δεν είναι σωστό αυτό που έκαναν, Άννα», της είπε ο δάσκαλος. «Δε θα γίνεις ούτε παραστάτρια. Κάνεις από το τμήμα μας δε θα συμμετάσχει στην παρέλαση». Ωραία, δε θα πήγαινε. Όμως την επόμενη ώρα που είχαν πάλι πρόβα, ο διευθυντής την κάλεσε και την τοποθέτησε στη θέση της παραστάτριας. Τι να έκανε; Να έλεγε του διευθυντή ότι δε θα πάει; Ντρεπόταν και φοβόταν. Κι ο δάσκαλος της; Αν θύμωνε μαζί της που δεν ακολούθησε τις οδηγίες του; Άντε να βρει άκρη ένα παιδί με τις ανοησίες των μεγάλων.

Δε θυμάται αν έκλαψε όταν πήγε στο σπίτι. Μόνη της είπε τα νέα στους γονείς της. Το σχολείο δεν έκανε καν τον κόπο να τους καλέσει. Μόνο ο δάσκαλος πήρε τη μητέρα της τηλέφωνο για να ζητήσει συγγνώμη που δεν ήξερε το νόμο. Την

ημέρα της παρέλασης πήγε από νωρίς στην εκκλησία με τους παραστάτες και τη σημαιοφόρο. Μαζί τους ήταν κάποιοι γονείς. Η μαμά της Αλκμήνης παρούσα να λάμπει από καμάρι. Κάποια στιγμή, εκεί που έφτιαχνε τα μαλλιά της κόρης της, το βλέμμα της διασταυρώθηκε με της Άννας και βιάστηκε να κοιτάξει άλλου. Μάλλον αισθανόταν αμήχανα γιατί είχε μαθευτεί στο σχολείο ότι εκείνη, με την προτροπή της μαμάς της Αναστασίας είχε απειλήσει το διευθυντή του σχολείου με καταγγελία και με μήνυση γιατί παραβίασε το νόμο και αδίκησε το παιδί της. Το σούσουρο είχε απλωθεί και όλοι συζητούσαν το γεγονός για μέρες, με άλλους να συμφωνούν και άλλους να διαφωνούν με τη στάση της. Μετά από πολλά χρόνια, κάποιο άλλο παιδί, σε ένα άλλο σχολείο, θα αντιμετώπιζε μια παρόμοια κατάσταση από γονείς συμμαθητών του, όχι γιατί δεν είχε άριστα αλλά γιατί δεν είχε ελληνική ιθαγένεια.

Μα πού τα θυμήθηκε τώρα όλα αυτά; Ίσως γιατί δεν τα ξέχασε και τότε. Αυτό που αναρωτιόταν πάντα ήταν γιατί οι γονείς της δεν πήγαν να διαμαρτυρηθούν στο σχολείο και να ζητήσουν τον λόγο για την τραυματική εμπειρία του παιδιού τους. Γιατί δεν αντέδρασαν καθόλου; Έδειξαν ανωτερότητα αλλά ταυτόχρονα δίδαξαν στο παιδί τους ότι δε χρειάζεται να αντιδρά όταν το αδικούσαν. Και δε θα ήθελε βέβαια να κάνουν καυγά, αλλά όμορφα και πολιτισμένα να δείξουν και στο σχολείο αλλά και στις άλλες μητέρες ότι δεν ήταν η συμπεριφορά αυτή σωστή, ούτε γιατί την Άννα, ούτε για τα παιδιά τους. Και η ίδια όμως που θα μπορούσε σαν παιδί να κλάψει, όταν της είπε ο διευθυντής τα νέα, να δείξει ότι στενοχωρήθηκε, να αφήσει τα συναισθήματα της να εκδηλωθούν, δεν έκανε τίποτα, κατά το παράδειγμα των γονιών της. Απλά το κατάπιε. Είπαμε καλό παιδί, ήσυχο, με καλή ανατροφή. Η καλύτερη περίπτωση παιδιού για γονείς και για δασκάλους. Είναι μετά να μη γίνει θύμα μεγαλώνοντας; Αφού έμαθε να κάνει πάντα το σωστό και να μην ενοχλεί; «Κάτσε τώρα με τις κρίσεις πανικού να βράζεις στο ζουμί σου», σκέφτηκε. Τελικά μάλλον χρειαζόταν να επισκεφτεί ψυχολόγο ή ψυχίατρο. Τί θα γινόταν όμως αν το μάθαιναν τα παιδιά ή οι γονείς της; Θα ανησυχούσαν, θα στενοχωριόνταν. «Άσε καλύτερα», σκέφτηκε και άνοιξε την τηλεόραση.

«Η αριστεία αποκτά κυρίαρχη σημασία για το κράτος, για αυτό και η απόφασή μας είναι ο σημαιοφόρος να επιλέγεται στο εξής με βάση τις επιδόσεις του και όχι με κλήρωση», άκουσε την υπουργό Παιδείας να λέει με στόμφο σε μια εκπομπή. «Καλώς ήρθατε στη δεκαετία του '70», μονολόγησε και έκλεισε την τηλεόραση με θυμό.

ΓΕΝΝΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ANNA

Γιατί Φοβάμαι, Μαμά;

Από τότε που θυμάται τον εαυτό του, το μικρό Αννιώ φοβάται.

Αναπόσπαστο κομμάτι της ο φόβος, λες και χωρίς αυτόν θα αδυνατούσε να υπάρξει. Ακόμα και κάποιες στιγμές δήθεν ευτυχίας, κρύβουν το δικό τους τίμημα: πανικό και τρόμο για οποιοδήποτε επικείμενο κακό. Ή ακόμα χειρότερα, για την καταστροφή αυτή που θα έρθει ακριβώς επειδή είναι ευτυχισμένη. Καταδικασμένη σε μια αιώνια τιμωρία. Εγκλωβισμένη σε ένα συνεχές αίσθημα αγωνίας – με ή χωρίς εμφανή λόγο. Κάπως έτσι, πέρασαν χωρίς να το καταλάβει 28 χρόνια. Βλέπετε, το μικρό Αννιώ δεν είναι πια κοριτσάκι. Απλώς, οι φόβοι της μοιάζουν γιγάντιοι και το μικρό Αννιώ όσο φοβάται, συρρικνώνεται!

“Να ξυπνήσω μια μέρα και να νιώθω ανίκητη!”. Πόσες φορές δεν έχει ελπίσει σε αυτό το μικρό θαύμα; Αντ’ αυτού κάθε πρωί που ανοίγει τα μάτια της, έρχονται τα συμπτώματα, πιστοί σύντροφοι του φόβου. Ίλιγγος, ταραχή, αστάθεια, πονοκέφαλος... Και οι ενοχές... Θεέ μου, οι ενοχές! Λες κι είναι δικό της φταίξιμο, δικό της το λάθος. Σαν να πρέπει να είναι πάντα καλά. Μην τυχόν και καταλάβει κανείς τι νιώθει. Λες κι αν αυτή δεν είναι καλά, ο κόσμος θα καταρρεύσει.

Μια ζωή κρυμμένη πίσω από τη μάσκα μιας δήθεν ευτυχία Η προσωπίδα του δυνατού, ατρόμητου κοριτσιού που τα κάνει όλα τέλεια, δεν δυσκολεύει ποτέ κανέναν και δεν δημιουργεί κανένα πρόβλημα, έπαιξε καλά το ρόλο της όλα αυτά τα χρόνια. Ξεγέλασε πολύ κόσμο, αλλά ποτέ δεν κατάφερε να την προστατεύσει από τον ίδιο της τον εαυτό.

Για άλλη μια φορά ανοίγει τα μάτια της και ένα αίσθημα φόβου την διαπερνάει. Με τρεμάμενα χέρια ψηλαφίζει το πρόσωπό της.. Ρωγμές! Η προσωπίδα της έχει γεμίσει ρωγμές... Ένα κύμα ψυχρού αέρα ανεβαίνει σιγά σιγά από τη βάση της ραχοκοκαλιάς της μέχρι τον αυχένα της. Μουδιάζει. Το κεφάλι της αρχίζει να φλέγεται. Αρκεί ένα δυνατό άγγιγμα και η προσωπίδα της θα διαλυθεί εντελώς, αφήνοντας την εκτεθειμένη. Τι θ’ απογίνει όταν δεν θα μπορεί να

κρυφτεί πια; Πώς θ’ αντιμετωπίζει τον κόσμο; Θα πρέπει να παραδεχτεί πως φοβάται. Και πως χρειάζεται φροντίδα και κάποιον να την ηρεμεί και να την διαβεβαιώνει πως όλα θα πάνε καλά. Για όσο καιρό χρειαστεί, μέχρι να μην φοβάται πια.

Τώρα, έχει ν’ αντιμετωπίσει έναν τελείως νέο φόβο: Θα το αντέξει αυτό ο κόσμος;

Καταλαβαίνει πως αξίζει το ρίσκο. Και δίνει μια, και η προσωπίδα της σκορπίζεται κομματάκια πάνω στο κρεβάτι. Είναι μια νέα μέρα, η αρχή μιας καινούριας ζωής. Το τέρας έχει νικηθεί.

ΤΖΑΒΕΛΛΑΣ ΠΕΤΡΟΣ

Ο Νέος Αρμοστής

Επιτρέψτε μου να σας διηγηθώ μια ιστορία. Ήταν πριν γεννηθούν σπουδαίοι πολιτικοί, άνθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών, υδραυλικοί, συγγραφείς, ηθοποιοί. Πριν φτιαχτούν δρόμοι, σχολεία και πολυκατοικίες. Πριν την ζωή όπως την ξέρουμε λοιπόν, σ’ έναν κάμπο γεμάτο καλούδια και αφθονία βρισκόταν χτισμένη η πολιτεία της Πέρα Βρέχει. Ένας τόπος ευλογίας όπου η βροχή ποτέ δεν έλειπε και το νερό έρεε γενναιόδωρα. Οι κάτοικοί της δούλευαν ασταμάτητα στα χωράφια για να έχουν ένα γεμάτο πιάτο στο τραπέζι σαν γυρνούσαν στα ταπεινά καλύβια τους το σούρουπο. Παρ’ όλα αυτά, μόλις βράδιαζε, μαζεύονταν και έπιναν ατέλειωτο κρασί κι όλο αστεία έλεγαν και γελούσαν δυνατά μ’ ένα γέλιο που έβγαине βαθιά μέσα από τα σωθικά τους.

Στο τέρμα της πολιτείας, στα σύνορα με την δίπλα πολιτεία, το Πέρα Πέρα Βρέχει, είχε χτίσει με στάχυ και μπόλικο ιδρώτα το δικό του καλύβι ένας χωρικός διαφορετικός από τους υπόλοιπους του σιναφιού του. Διέφερε βλέπετε στο ανάστημα τόσο αισθητά από τους άλλους που δυο και τρία κεφάλια τον περνούσαν ενώ μέχρι και τα παιδιά της πολιτείας έσπαγαν πλάκα μαζί του όταν έμπαιναν στην εφηβεία και ξεπετάγονταν. Όταν τον φώναζαν να βοηθήσει στις συγκομιδές τις ηλιόλουστες ημέρες, ο δύστυχος δεν έφτανε εύκολα τους καρπούς με αποτέλεσμα να κάνει τον διπλάσιο χρόνο για να τους μαζέψει. Με τις εποχές να περνάνε και τα παιδιά όπως είπα και προηγουμένως να παίρνουν μπόλι, εκείνον σιγά σιγά δεν τον φώναζαν στα χωράφια και όλο και πιο πολύ κλεινόταν στον εαυτό του. Σταδιακά γινόταν μίζερος, τα βράδια δεν πήγαινε στα καθιερωμένα γλέντια ούτε ξεπόρτιζε για μια βόλτα στους κάμπους. Ξέχωρα από αυτά του τα χαρακτηριστικά, ήταν τόσο άπληστος που αδιαφορούσε για την καρποφορία όλων των δέντρων και την ευημερία του τόπου, το μόνο που ήθελε ήταν να έχουν καρπούς τα δικά του.

Όπως και σήμερα έτσι και τότε οι φόροι δεν έλειπαν. Όλοι στο Πέρα Βρέχει πήγαιναν αυστηρά κάθε πρώτη Δευτέρα του μήνα ένα μερίδιο από τους καρπούς που μαζευαν στον Ανώτερο Αρμοστή που βρισκόταν στον κέντρο της πολιτείας, σ’ ένα κτίσμα από πέτρα με ξύλινες πόρτες. Εκείνος για αντάλλαγμα τους παρείχε εργαλεία απαραίτητα για να δουλεύουν τα χωράφια τους και να γίνονται όλο και περισσότερο γόνιμα σε συνδυασμό, βέβαια, με την βροχή. Έπρεπε να είναι

άνθρωπος ικανός στην ομιλία και δεινός διαπραγματευτής για να μπορεί να προμηθεύεται από εμπόρους των γύρω περιοχών τα εργαλεία που χρειαζόταν και δίκαιος πάνω απ’ όλα για να τα μοιράζει σωστά. Πέρασαν όμως τα χρόνια και ο Αρμοστής κουβαλούσε πια στις πλάτες του πολλούς Χειμώνες. Γέρος όπως ήταν αδυνατούσε να κυκλοφορεί και να κάνει παζάρια. Ήταν καιρός πλέον να πάρει άλλος την θέση του για να ξεκουραστεί.

Έτσι ένα απόγευμα μαζεύτηκαν όλοι γύρω από το ψηλότερο δέντρο της περιοχής, την Άνω Οξιά. Ήταν ένα δέντρο πελώριο με όμορφα άνθη και ρίζες που έφταναν μέχρι τα πέρατα της πολιτείας. Πολλοί σκαρφάλωσαν στο δέντρο και μίλησαν μα ο λόγος τους ήταν ξεψυχισμένος. Άλλοι βέβαια ακούστηκαν αλλά δεν έπεισαν. Ένα αίσθημα απογοήτευσης ήταν ζωγραφισμένο στα πρόσωπα των περισσότερων. Ο περιθωριακός χωρικός, από την άλλη, βρισκόταν στο καλύβι του. Μήνες τώρα δεν είχε εμφανιστεί στα κοινά. Παρ’ όλα αυτά το πήρε απόφαση. Βγήκε έξω, κοίταξε ψηλά τον καταγάλανο ουρανό και κίνησε για την Οξιά. Όταν έφτασε οι υπόλοιποι δεν πίστευαν στα μάτια τους. Δεν χαιρετήθηκε με κανέναν και έκανε να ανέβει στο δέντρο. Αυτός τους κοίταξε από την κορυφή. Μερικοί ήταν σαστισμένοι, άλλοι βέβαια γελούσαν μη μπορώντας να πιστέψουν ότι επιδίωξε το βήμα. Τότε άνοιξε το στόμα του και με απίστευτη ευγλωττία γοήτευσε τους πάντες.

Με πόσο μεστό λόγο κατεύθυνε το κοινό του στα χειροκροτήματα δεν μπορείτε να φανταστείτε. Ήταν λες και ένα πουλί που ποτέ στην ζωή του δεν λάλησε ξαφνικά τραγούδησε τόσο όμορφα που όλη η φύση άνθισε πρόωρα. Όταν ολοκλήρωσε την ομιλία του κατέβηκε από τα κλαριά που τον κρατούσαν και μόλις πάτησε στο έδαφος θαρρείς ψήλωσε κάτι πόντους. Σαν οι μήνες περνούσαν εμφανιζόταν όλο και περισσότερο στην πολιτεία, συνομιλούσε με τους άλλους χωρικούς, τσουγκρίζαν τα κρασιά τους ενώ αυτός ψήλωνε όλο και πιο πολύ. Όταν έφτασε η ώρα να διαδεχτεί τον Αρμοστή ξεπερνούσε δια γυμνού οφθαλμού όλη την πολιτεία. Δυστυχώς όμως, παρά την απίστευτη ικανότητα στον λόγο, η απληστία του τον έπνιγε. Με τον καιρό οι κάτοικοι της πολιτείας αναγκάστηκαν να καταθέτουν καρπούς μια φορά την εβδομάδα, αργότερα τρεις και τελικά κάθε μέρα. Έτσι οι περισσότεροι προτίμησαν να αφήσουν τα δέντρα αφού δεν απέμενε τίποτα για τους ίδιους.

Ο Αρμοστής ωστόσο πετύχαινε με διαπραγματεύσεις να παίρνει πάντα αυτό που ήθελε. Η φήμη του πλέον ξεπέρασε τα σύνορα. Άνθρωποι από το Πέρα Πέρα Βρέχει και το Πιο Πέρα Βρέχει τον ήθελαν για κυβερνήτη. Την ίδια στιγμή μέρα με την μέρα έπαιρνε όλο και περισσότερο ύψος. Συνέχισε να κυβερνά για πολλά χρόνια. Περνούσε από πολιτεία σε πολιτεία και οι κάτοικοι εκεί μαγεύονταν από τον λόγο του και το ανάστημά του. Παμψηφεί τον έχρηζαν Ανώτερο Αρμοστή τους. Λίγο αργότερα θα παρατούσαν και αυτοί τους καρπούς τους λόγω της απληστίας του. Απαγόρευε μάλιστα σε όλους όσους υστερούσαν στο ανάστημα να ασχολούνται με τα δέντρα και τους εξόριζε σε μέρη δίχως ευφορία που η βροχή δεν τα άγγιζε.

Σταδιακά οι λέξεις του γοήτευαν τους πάντες. Έφτασε σε σημείο να γίνει ο Ύψιστος Αρμοστής όλων των πολιτειών του χάρτη. Αν κυκλοφορούσατε οπουδήποτε σας εγγυώμαι ότι πιο μεγαλόσωμο και ψηλό δεν θα βλέπατε σε καμία πολιτεία. Μια μέρα ξύπνησε πολύ πρωί, κοίταξε από ψηλά όλον τον κάμπο και είδε όλα τα δέντρα, τόσο ψηλός ήταν. Κατάλαβε ότι πλέον δεν είχε να διαπραγματευτεί για τίποτα αφού κανείς πλέον δεν πήγαινε για συγκομιδή. Η απληστία του είχε ευνοήσει την ανάπτυξη του τόπου ενώ ακόμα και οι βροχές έγιναν πιο περιστασιακές. Τότε ήταν που αναρωτήθηκε: Ποιος είναι άραγε τώρα ο ρόλος μου; Και έτσι η ιστορία μας τελείωσε.

ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ ΜΑΡΘΑ

Το Μπεγλέρι

Κάθε χρόνο τέτοια εποχή περίπου κάνω μια γενική εκκαθάριση. Ανέκαθεν μου άρεσε η αίσθηση να δίνω αντικείμενα που δεν χρειάζομαι πια και να αδειάζει ο χώρος μου. Είχα ξεκινήσει να αδειάζω τις τσάντες μου που ήταν γεμάτες μικροπράγματα όπως στυλό, χαρτάκια, διάφορες κάρτες κτλ. Τα περισσότερα από αυτά τα πετούσα αμέσως. Όμως εκείνη την ημέρα είχα βρει κάτι που αν και φαινομενικά και πρακτικά έμοιαζε να μην μου είναι χρήσιμο, ήξερα πως θα το κρατούσα για πάντα. Ήταν ένα μπεγλέρι με δεκαοχτώ ασημένιες και πέντε μπλε χάντρες, περασμένες σε μία ατσάλινη αλυσίδα. Το έπιασα στο χέρι μου και καθώς το στριφογυρνούσα θυμήθηκα την ιστορία του.

Πέρυσι το καλοκαίρι, μία από τις πιο ζεστές μέρες του Αυγούστου αποφάσισα αντί να κάτσω σπίτι να πάω στην θάλασσα. Δεν μπορούσε να έρθει κανένας μαζί μου, οπότε θα πήγαινα μόνη μου. Αρχικά είχα αγχωθεί καθώς δεν είχα ξανακάνει αυτή την διαδρομή χωρίς κάποιον άλλον και χρειαζόταν να αλλάξω δύο λεωφορεία. Η σκέψη πως έπρεπε να συνωστιστώ για ώρα με τόσο κόσμο μέσα στον καύσωνα με απωθούσε, όμως δεν πτοήθηκα. Παρόλο το άγχος μου για τα δρομολόγια, τις στάσεις και τον συνωστισμό, μου άρεσε η ιδέα να περάσω χρόνο με τον εαυτό μου. Έτσι ετοίμασα την τσάντα μου με όλα τα απαραίτητα και ξεκίνησα. Για καλή μου τύχη οι γραμμές των λεωφορείων δεν καθυστέρησαν και έφτασα γρήγορα στον προορισμό μου. Περπάτησα τον πεζόδρομο με τις καφετέριες και τις ταβέρνες για να κάνω μία βόλτα και για να διαλέξω σε πιο μαγαζί θα κάτσω. Κατέληξα σε αυτό με τον λιγότερο κόσμο και έκατσα στην πιο απομακρυσμένη ξαπλώστρα ώστε να έχω την ησυχία μου. Παρήγγειλα τον καφέ μου και ξεκίνησα να διαβάζω το βιβλίο μου με τις ακτίνες του ηλίου να ζεσταίνουν το σώμα μου και τον ήχο της θάλασσας να με συντροφεύει. Σαν χθες θυμάμαι αυτή την αίσθηση ελευθερίας. Το να κάνεις κάτι τόσο απλό χωρίς παρέα όπως να πίνεις καφέ ή να κάνεις μπάνιο στην θάλασσα χωρίς να σε νοιάζει τι θα σκεφτούν οι άλλοι και τι γνώμη έχουν για εσένα. Εκείνη την στιγμή δεν έχει σημασία. Γιατί είσαι μόνο εσύ και ο εαυτός σου. Το μόνο που ίσως σε προβληματίζει λίγο είναι πως βρίσκεσαι μακριά από το σπίτι σου και την ασφάλεια του.

Μετά από κάποιες ώρες χαλάρωσης είχα αποφασίσει πως έπρεπε να γυρίσω σπίτι. Μου πήρε λίγη ώρα να βρω

την στάση καθώς δεν γνώριζα την περιοχή καλά και πρόλαβα στο παρά πέντε το πρώτο λεωφορείο. Αφού κατέβηκα έπρεπε να περιμένω το επόμενο, όμως δεν εμφανιζόταν στην εφαρμογή σημάδι, κάτι που μαρτυρούσε πως μάλλον θα καθυστερούσε. Έβαλα τα ακουστικά μου για να ακούσω λίγη μουσική όσο περίμενα. Η ώρα περνούσε και άρχισαν να μαζεύονται και άλλοι άνθρωποι. Κάποιοι από αυτούς μουρμούριζαν για την καθυστέρηση, τα μέσα μαζικής μεταφοράς, το κράτος... Δυστυχώς τα ακουστικά δεν κάλυπταν τον ήχο. Δεν μου αρέσει να ακούω τις ίδιες συζητήσεις κάθε φορά που υπάρχει αργοπορία. Δεν μου αρέσει να περιμένω. Θέλω να πάω σπίτι να ξεπλύνω την αλμύρα της θάλασσας και να ξεκουραστώ. Αρχίζουν και περνούν οι αρνητικές σκέψεις σαν αστραπή από το μυαλό μου. Μήπως δεν έρθει το λεωφορείο; Πώς θα γυρίσω σπίτι; Και αν δεν χωρέσω να μπω; Μετάνιωσα τόσο που ήρθα. Η αναπνοή μου άρχιζε να γίνεται όλο και πιο γρήγορη και η καρδιά μου να χτυπάει δυνατά. Όχι, δεν γινόταν να με πιάσει τώρα. Πήρα μερικές βαθιές ανάσες και ηρέμησα. Τότε επιτέλους ήρθε το λεωφορείο. Για καλή μου τύχη βρήκα να κάτσω και μάλιστα κοντά στο παράθυρο όπου μπορούσα να κοιτάζω έξω αφήνοντας τις σκέψεις μου να τρέχουν χωρίς σταματημό.

“Μην το κάνεις αυτό στα χέρια σου, είναι κρίμα” άκουσα μία αντρική φωνή να λέει.

Γύρισα το κεφάλι μου στη διπλανή θέση και τον είδα στραμμένο προς το μέρος μου. Ήταν ένας ηλικιωμένος κύριος γύρω στα εβδομήντα, αρκετά καλοστεκούμενος. Τα μαλλιά του αν και γκριζα ήταν αρκετά πυκνά για την ηλικία του. Σκέφτηκα ότι σίγουρα στα νιάτα του ήταν πολύ εμφανίσιμος. Με κοιτούσε με τα καταγάλανα μάτια του με πολύ στοργικό βλέμμα. Μου θύμιζε τον τρόπο που με κοιτούσε ο παππούς μου πριν πάθει άνοια. Τί εννοούσε όμως, τί έκανα στα χέρια μου; Κοιτώντας τα συνειδητοποίησα πως το έκανα πάλι. Έχω το κακό συνήθειο με την κάθε ευκαιρία να πειράζω τα πετσάκια μου, να τα δαγκώνω τόσο δυνατά που μερικές φορές ματώνουν και δημιουργούνται πληγές.

“Έχετε δίκιο. Το κάνω ασυναίσθητα.” Του απάντησα χαμογελώντας.

“Μπορείς να απασχολείς τα χέρια σου με κάτι για να σταματήσεις να το κάνεις. Νομίζω αυτό θα σε βοηθήσει” είπε και έβγαλε από την τσέπη του ένα μπεγλέρι.

“Σας ευχαριστώ πολύ”, τον ευχαρίστησα με ένα εγκάρδιο χαμόγελο.

Σε όλη την διαδρομή το στριφογύριζα στα δάχτυλα μου, μετρούσα τις χάντρες, άκουγα τον ήχο που κάνουν καθώς ακουμπούν η μία την άλλη και προσπαθούσα να μην σκέφτομαι και να συγκεντρωθώ στο μπεγλέρι. Κάποια στιγμή τον είδα που σηκώθηκε για να κατέβει και του φώναξα:

“Μισό λεπτό κύριε, θα ξεχάσετε το κομπολόι σας”

“Είναι δικό σου πια” απάντησε χαμογελώντας.

“Σίγουρα;” ρώτησα με κάποιον δισταγμό.

“Ναι, κράτησε το” απάντησε και χαιρετώντας με ένα νεύμα κατέβηκε από το λεωφορείο.

Σε όλη την υπόλοιπη διαδρομή έπαιζα με το μπεγλέρι και χαμογελούσα καθώς αναπαριστούσα στη φαντασία μου την συζήτηση μας.

Άραγε αυτός ο άνθρωπος κατάλαβε πόσο σημαντική ήταν για μένα αυτή η μικρή αλλά ταυτόχρονα σημαντική κίνηση;

Μια τόσο απλή πράξη μου είχε αλλάξει την διάθεση. Με είχε κάνει να χαμογελάσω. Κάθε φορά που σκέφτομαι αυτήν την ιστορία πλημμυρίζω από αισιοδοξία.

Κάθε φορά που απογοητεύομαι από αυτόν τον κόσμο και νιώθω πως δεν έχει νόημα να προσπαθώ, φέρνω στο μυαλό μου αυτή την ανάμνηση και μου υπενθυμίζει πως υπάρχει ακόμα ελπίδα και πως όσο ζούνε τέτοιοι άνθρωποι ανάμεσα μας όλα θα πάνε καλά.

Τελικά πόσο χρήσιμο μπορεί να είναι ένα απλό μπεγλέρι...

ΩΑΝΝΙΔΟΥ ΟΛΓΑ

Ανήμερα των Φώτων

6 Γενάρη, ανήμερα των Θεοφανίων. Γιορτή μεγάλη της Χριστιανοσύνης. Κάθε γειτονιά της Αθήνας έχει σημαιοστολιστεί με τα καλά της για να γιορτάσει τον αγιασμό των υδάτων κατά πως πρέπει.

Το κρυάκι του το χει κι εδώ που τα λέμε δεν θυμάται ποτέ ανήμερα των Φώτων (κατά το λαϊκότερον) να μη ρίχνει βροχή, χιονόνερο ή να χει τουλάχιστον παγωνιά. Τρίβει τα χέρια του και στέλνει το χνώτο του να τα ζεστάνει. Λίγο πιο πάνω, η καμπάνα του Άι Δημήτρη του Λουμπαρδιάρη χτυπάει ρυθμικά καλώντας τους πιστούς κοντά της. Παρά το γεγονός ότι οι μόνιμοι κάτοικοι είναι λιγοστοί πια, το εκκλησάκι αυτό καταφέρνει να γεμίζει κάθε φορά έως έξω στον πεζόδρομο. Από κει που κάθεται έχει την τέλεια θέα. Ο ουρανός έχει ένα υπέροχο καταγάλανο χρώμα σχεδόν διάφανο. Το αστικό τοπίο όσο κι αν προσπαθεί δεν μπορεί να κλέψει την ομορφιά του Παρθενώνα. Απλώνει το χέρι του να τον αγγίξει... τόσο κοντά του νομίζει πως είναι. Την ονειροπόληση του διακόπτει μια νεανική φωνή.

-Καλημέρα κύριε Θόδωρε, χρόνια πολλά. Πως είμαστε σήμερα;

-Δόξα τω θεώ, Μέλω μου. Ξημερωθήκαμε με τη βοήθεια του θεού κι απόψε.

-Σας έφερα ένα σάντουιτς, λίγη βασιλόπιτα κι ένα γάλα. Είσαστε εντάξει; Χρειάζεστε κάτι άλλο; Νερό,κουβέρτα ;

Έγνεψε όχι με το ασπρισμένο του κεφάλι κι έπιασε συνεσταλμένα τη σακούλα που του έδωσε η κοπέλα. χωρίς να την κοιτάει. Σαν να ντρεπόταν. Εκείνη δε βιάστηκε να φύγει. Ήταν εξοικειωμένη με αυτή την αντίδραση (συμπεριφορά). Τον συμπαθούσε τον κύριο Θόδωρο...

“Και τί λέει το πρόγραμμα σήμερα;” τον ρώτησε.

Την κοίταξε με τα μικρά παιχνιδιάρικα μάτια του και σαν... κάποια σπίθα να άναψε μέσα τους, που της ζέστανε την καρδιά παρά το διαπεραστικό κρύο.

-Α,ξέρεις τώρα. Λέω να πάω μια μικρή βολτούλα μέρα που είναι.

-Α, μπα!Μπράβο. Και για που λέτε;

-Λέω να ανάψω ένα κεράκι στο Λουμπαρδιάρη, να πάρω λίγο αγιασμό κι ύστερα “καρφί” για τους λόφους μου. Πνύκα, Φιλοπάππου και Αστεροσκοπείο. Όλη η Αθήνα στα πόδια μου!

-Αυτά είναι! Εμ, τόσα χρόνια αυτά τα μέρη σας τραβάνε, έτσι;Θέλετε παρέα; Του πρότεινε.

-Κάνε δουλειά σου Μέλπω μου. Θα πάρω την κυρά μου και σιγά σιγά θα κάνουμε τη γύρα μας. Και της γύρισε την πλάτη για να μαζέψει σε ρολό τα στρωσίδια του από το δρόμο μην του τα πατήσει κανείς.

Ήτανε βλέπετε πάντα του νοικοκύρης. Κι ο νοικοκύρης σε όποια κατάσταση κι αν βρίσκεται, παραμένει νοικοκύρης. Όσο του το επιτρέπουν βέβαια οι συνθήκες,η αξιοπρέπεια και ο... δρόμος. Συντροφιά του πιστή η “κυρά” του. Η μεγάλη κόκκινη καρώ τσάντα με τα ροδάκια – σαν αυτές που σέρνουν όλο μίσος οι γιαγιάδες στις λαϊκές αγορές που όταν σκαλώνουν κάπου, τους φωνάζουν σαν να είναι μικρά παιδιά. Τον συντρόφευε στις ατέλειωτες περιπλανήσεις του προς αναζήτηση μεταλλικών κυτίων και διαφόρων άλλων αντικειμένων που θα μπορούσε αργότερα να παραδώσει στο κέντρο ανακύκλωσης έναντι ελαχίστου αντιτίμου, όπως συνήθιζε να χαριτολογεί μία φίλη του. Κάτι ήταν κι αυτό. Ένωθε ενεργός, χρήσιμος, είχε ένα σκοπό, μια ρουτίνα... που τον κρατούσε.

Βλέπετε, ο κύριος Θόδωρος είναι ένας από τους τόσους άστεγους της Αθήνας...

Δεν ήταν πάντα του άστεγος. Οικογενειάρχης ήταν ο άνθρωπος κι ελεύθερος επαγγελματίας. Χρόνια στην οδό Ηφαιστου διατηρούσε ένα μικρό γουστόζικο παλαιοπωλείο που κληρονόμησε από τον πατέρα του. Όταν όμως αυτό κρίθηκε κατεδαφιστέο μετά από μια μεγάλη πυρκαγιά, καθώς και το “σπιτάκι” που είχε δίπλα ...εκείνος όπως και δεκάδες άλλοι συνάδερφοι δερματάδες,μπακιρτζήδες, βιβλιοπώλες, έμεινε εν μια νυκτί “στον αέρα”. Κι από κει άρχισε η κατηφόρα. Κάτι δουλειές του ποδαριού μόνο από δω κι από κει. Ήρθε κι η κρίση... ήρθε κι η πανδημία... έχασε και τη γυναίκα του...ενός κακού μύρια έπονται όπως λέει κι ο σοφός λαός. Όσο να πεις για σύνταξη, λίγα τα ένσημα, δεν ήταν και στο όριο της ηλικίας. Εξηντάρης, βλέπετε. Γέρος για δουλειά, νέος για σύνταξη.

Και να θες να αγιάσεις... ο δρόμος ήτανε μονόδρομος.

Κι όταν είσαι στο δρόμο, είσαι μόνιμα εκτεθειμένος σε χίλιους δυο κινδύνους. Ο ΔΡΟΜΟΣ σου κλέβει πρώτα απ όλα την αυτοεκτίμηση. Όχι αργά. Ακαριαία. Δε θυμάμαι ποιον ρώτησα κάποτε “μα δε φοβάσαι να μη σου επιτεθούν;” Κι είχα σοκαριστεί με την απάντηση: “Μακάρι, γιατί αυτό θα μου έδινε αξία!” Φοβερή η ψυχολογία του clochard, όπως λένε τους άστεγους οι Γάλλοι. Όποιος μένει στο δρόμο πολύ δύσκολα ξεφεύγει και ξαναγίνεται λειτουργικός και χρήσιμος, όση βοήθεια κι αν του παρέχουν οι δομές, οι οργανώσεις, οι εθελοντές, οι γείτονες, η εκκλησία. Πώς το λεγε το παραμύθι; “Έτσι και σου κολλήσει η κακομοιριά δε λέει να αφήσει”.

Ο άστεγος αποζητάει να’ ναι αόρατος, ντρέπεται, έχει τα μάτια του πάντα χαμηλά. Είναι πάντα κουλουριασμένος... σαν να αποζητά τη χαμένη ασφάλεια και ζεστασιά της πρώτης αγκαλιάς. Είναι “ελεύθερος;”

Μα κι ο περαστικός δεν τον κοιτάζει. Δες κι είναι η απόδειξη πως κι αυτός σαν μέλος της κοινωνίας απέτυχε σαν άνθρωπος και συνηγόρησε ακούσια και τον πέταξε στην άκρη του δρόμου σαν χρησιμοποιημένο στρώμα.

Ο κύριος Θόδωρος όμως δεν θα ήταν πάντα έτσι. Το διέκρινε αυτό η Μέλπω ή το διαισθανόταν ή το ήλπιζε. Ίσως και να το ευχόταν. Τον χαιρέτησε, λοιπόν, και προχώρησε για τον επόμενο συνάνθρωπο.

Όταν έφυγε η Μέλπω άρχισε κι εκείνος ν’ ανηφορίζει την οδό Αγίου Παύλου που οδηγεί στην εκκλησία του Άι Δημήτρη του Λουμπαρδιάρη. Τι όμορφη γειτονιά! Το πλακόστρωτο που έχει φιλοτεχνήσει ο Πικιώνης – γνωστός αρχιτέκτονας των Αθηνών που του είχε ανατεθεί η ανάπλαση και ανάδειξη των αρχαιολογικών χώρων – με μάρμαρα και βράχους κι ένθετα βυζαντινά, γυαλίζει από την πρωινή υγρασία. Οι χαμηλές ελιές σαν να τον χαιρετούν. Καθώς πλησιάζει, ξεπροβάλλει πολυκαιρισμένη μα αγέρωχη μέσα στη λιτότητα της η μικρή εκκλησία. Φτιαγμένη από ξύλο επί τουρκοκρατίας είδε κι επέζησε πολέμων, κατακτητών, πυρκαγιών και τόσων άλλων, κι άντεξε στο χρόνο. Φάρος της πίστης μόνο ο σταυρός στη στέγη της που γέρνει πια δείχνοντας τα χρόνια της. Οι πρώτοι πιστοί ανεβαίνουν τα σκαλοπάτια που οδηγούν στο προαύλιο του ναού. Σημαιάκια παντού και μια ασημένα κολυμβήθρα αγιασμού δεσπόζει στο κέντρο περιμένοντας την ώρα που θα ρίξουν το σταυρό για ν’ αγιαστούν τα ύδατα. “Παρκάρει” την κυρά του στο θραύσμα της κολώνας εκεί δεξιά, χαϊδεύει με τ’ αριστερό του χέρι το βασιλικό και κάθεται στο πεζούλι λίγο μακρύτερα από τους άλλους. Καθισμένος στη δεξιά πεζούλα του προαυλίου της εκκλησίας αφήνεται να ονειροπολήσει κοιτώντας το φως των κεριών που τρεμοσβήνουν από την πόρτα. Κλείνει τα μάτια και παραδίνεται στις μελωδίες του νεαρού ψάλτη:

“Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε

Η της τριάδος εμφανώθη προσκύνησις

Τού γάρ γεννήτορος η φωνή

Προσεμαρτύρει σοι

Αγαπητόν σε υιόν ονομάζουσα

Και το πνεύμα εν είδει περιστεράς

Εβεβαίου του λόγου το ασφαλές

Ο επιφανής Χριστέ ο Θεός

Και τον κόσμον φωτίσας δόξα σοι”.

“Παππού,παππού”, ακούει ξαφνικά μια παιδική φωνούλα κι ώσπου να ανοίξει τα μάτια του νιώθει δυο παιδικά χεράκια να τον αγκαλιάζουν σφιχτά. Ξαφνιάζεται τόσο που δεν κουνιέται. Κοιτάζει μόνο όλο περιέργεια το μικρό κοριτσάκι που του χαμογελάει και τον γεμίζει φιλία.

“Μού’ λειψες, που ήσουν;” τον ρωτάει η μικρή. Άναυδος της χαμογελάει κι εκείνος . “Τί πλάκα που έχουν τα μικρά με αυτό το βλέμμα που σου μεταγγίζει αφιltrάριστη αγάπη κατευθείαν στην καρδιά”, συλλογίζεται.

“Μανίνα, Μανίνα, άσε τον κύριο αγάπη μου δεν είναι ο παππούς σου”, ακούγεται η φωνή της μητέρας, που του ζητά συγνώμη. Είναι μια πολύ συμπαθητική κοπέλα, γύρω στα τριάντα, μικροκαμωμένη και γελαστή. Δείχνει πολύ φίνα ντυμένη στο κομψό της ταγεράκι. Παίρνει στην αγκαλιά της τη μικρή και κάθονται δίπλα του.

“Μας συγχωρείτε κύριε, αλλά τα παιδιά, ξέρετε... είναι πολύ αυθόρμητα. Κι η Μανίνα είχε παθολογική αγάπη στον παππού της αλλά δυστυχώς πάνε μερικοί μήνες που τον χάσαμε. Της λείπει πολύ. Και πρέπει να ομολογήσω πως του μοιάζετε κάπως...” Εκείνος έγνεψε χαμογελώντας, πως καταλαβαίνει.

-Να σας συστηθώ κύριε.... Τ’ όνομά σας;

-Θόδωρος.

-Κύριε Θόδωρε είμαι η Δέσποινα Δελαπόρτα. Νέα “μεταγραφή” στην περιοχή. Μετακομίσαμε πρόσφατα με τον σύζυγο στο νεοκλασικό της γωνίας. Το κληρονόμησε βλέπετε από τον παππού του κι αποφασίσαμε να αφήσουμε την επαρχία και να δοκιμάσουμε το κέντρο της Αθήνας μιας κι οι δουλειές μας μάς οδήγησαν εδώ”.

Κι άλλα πολλά του εκμυστηρεύτηκε, έτσι απλά, σαν να γνωρίζονταν χρόνια. Με την αθωότητα κάποιας αλλοτινής εποχής. Τον εξέπληξε το γεγονός ότι την άκουγε με προσοχή. Κι αυτή η πικάντικη φατσούλα της μικρής που όλο του χαμογελούσε, τον διασκέδαζε πολύ. Κι εκείνος όμως της ανοίχτηκε και μίλησε για τη ζωή του, τις ατυχίες και την τωρινή του κατάσταση – ούτε που θυμόταν ποτέ να έχει μιλήσει έτσι σε κάποιον – κι αισθάνθηκε να φεύγει όλο το βάρος των τελευταίων χρόνων από μέσα του.

Τον άκουγε με προσοχή κοιτάζοντας τον κατάματα. Όταν τελείωσε την εξομολόγησή του η νεαρή κυρία του έπιασε το χέρι και του είπε: “Και σήμερα θα ρωτούσα τον ιερέα του ναού μήπως γνωρίζει κάποιον άνθρωπο εμπιστοσύνης. Κύριε Θόδωρε, νομίζω πως ο θεός σας έστειλε στο δρόμο μας. Να τολμήσω να προτείνω να έρθετε να δουλέψετε για μας; Ψάχνουμε καιρό για έναν φύλακα-θυρωρό ο οποίος θα μένει στο σπιτάκι του κήπου. Ξέρετε, έναν άνθρωπο να είναι πάντα σπίτι, να ανοίγει στον ταχυδρόμο, να φροντίζει τον κήπο, να συνοδεύει τη μικρή στο σχολείο...Τί λέτε; Προσφέρουμε αρκετά καλό μισθό, τροφή και στέγη. Αφήστε που θα χει κι η μικρή παρέα τον ‘παππού’ της. Τί λέτε; Το δοκιμάζουμε; Πείτε ναι”.

Χωρίς να το καταλάβει έγνεψε καταφατικά κι αισθάνθηκε την καρδιά του να χτυπά δυνατά.

Τόσο παρασύρθηκαν από τις κουβέντες τους και από την τόσο ανέλπιστη τροπή της γνωριμίας τους που ούτε κατάλαβαν πότε τελείωσε η λειτουργία και βγήκε ο παππός να ευλογήσει. Ήταν όλα πιο φωτεινά ή του φαινόταν; Έκανε το σταυρό του κι ευχαρίστησε σιωπηλά το θεό για τη δεύτερη ευκαιρία που του δινόταν.

ΓΚΑΤΖΕΛΗ ΓΕΩΡΓΙΑ

Μπορείς;

Κοιτάζει αφηρημένα έξω από το μικρό παράθυρό του αεροσκάφους ανθρώπους με πορτοκαλί γιλέκα να εργάζονται, με τρόπο που δεν κατανοεί πλήρως, μα χωρίς να αναρωτιέται περισσότερο. Έχει ένα μόνιμο ελαφρύ χαμόγελο στο στρογγυλό της πρόσωπο και μια ενθουσιώδη λάμψη στα μεγάλα πράσινα μάτια της.

Φεύγει! Κι είναι αυτό από μόνο του αρκετό να την κάνει ευτυχισμένη αυτή τη στιγμή. Η πολύβουη καθημερινότητά της τελευταία την έπνιγε, ύπουλα και μεθοδικά. Κι όταν τελικά κατάλαβε ότι δεν έχει άλλο διαθέσιμο οξυγόνο στις φιάλες της υπομονής της, αποφάσισε να αποδράσει, χωρίς να προειδοποιήσει κανέναν γι' αυτό. Ούτε η ίδια δεν είχε καταλάβει πότε έκλεισε τα εισιτήρια και πότε βρέθηκε στη θέση του αεροπλάνου να ταξιδεύει για άλλη μια φορά χωρίς ζευγάρι αποσκευών.

Είχε τοποθετήσει τα πράγματά της στις προβλεπόμενες γι' αυτά θέσεις και είχε δέσει σφιχτά τη ζώνη μπροστά της, πριν τη σχετική υπόδειξη, μιας και η διαδικασία της ήταν γνωστή. Παρακολούθησε ευγενικά τις οδηγίες του πληρώματος, που υποδείκνυαν τις αναγκαίες πράξεις των επιβατών σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης, μαζί με τις τελικές ανακοινώσεις πριν την απογείωση.

Στην πραγματικότητα τη δεδομένη στιγμή, λίγο την ενδιέφερε τι θα συνέβαινε αν το αεροπλάνο έπεφτε. Η δική της έκτακτη ανάγκη ήταν αυτή η φυγή και κανείς δεν έδειχνε να καταλαβαίνει πόσο θα κινδύνευε αν δεν είχε κλείσει εκτάκτως αυτό το ταξίδι. Δεν απομακρύνονταν απλώς από την πόλη που διέμενε. Ξέφευγε από τη ζωή της (που κόντευε να τη σκοτώσει).

Αυτή τη φορά ταξιδεύει για μια πόλη από παλιά γνώριμη, την ονειρική μεγαλούπολη των εφηβικών της χρόνων, που όμως δεν έχει τολμήσει να επισκεφθεί εδώ και αρκετά χρόνια. Προσπαθεί να σκιαγραφήσει στο μυαλό της τους κυριότερους δρόμους και τα πιο βασικά κτίρια χωρίς αποτέλεσμα, μιας και οι εικόνες της μοιάζουν θολές και ασύνδετες στα μονοπάτια μιας μνήμης σχεδόν λησμονημένης από τον καιρό. Μα αυτό δεν την ανησυχεί. Εμπιστεύεται το ένστικτο και το υποσυνείδητό της και είναι σίγουρη πως μόνο μερικά λεπτά εκεί, θα είναι ικανά να φέρουν πίσω κάθε ανάμνηση

του μέρους, όπου έζησε κάποια από τα πιο έντονα χρόνια της ζωής της.

Οι αναταράξεις της πτήσης την επαναφέρουν στο σημείο όπου πραγματικά βρίσκεται το σώμα της. «Θα θέλατε χυμό ή καφέ;» την ρωτάει ευγενικά μια όμορφη και πολύ σχολαστικά περιποιημένη αεροσυνοδός. «Όχι, ευχαριστώ!» απαντά χαμογελώντας, χωρίς να ξέρει αν έδωσε την απάντηση που ήθελε. Το στομάχι της ανακατεύεται ελαφρώς και δεν είναι σίγουρη πως κάποιο ρόφημα θα σταματήσει την ενόχληση. Σκέφτεται πως ίσως να βοηθήσει λίγη μουσική. Τοποθετεί τα ακουστικά στα αυτιά της, αναπαράγει στη συσκευή την αγαπημένη της λίστα τραγουδιών και κλείνει για λίγο τα μάτια της.

Τα χρόνια που έχουν μεσολαβήσει, από την τελευταία φορά που βρέθηκε στον τωρινό τελικό της προορισμό, την έχουν αλλάξει αρκετά. Ανακαλεί στη μνήμη της την ημέρα που έφυγε από εκεί. Νεαρή δεκαοκτάχρονη που άνοιγε τα φτερά της για το Πανεπιστήμιο, νομίζοντας πως θα άλλαζε ολόκληρο τον κόσμο της. «Μα το μέσα σου το κουβαλάς μαζί σου όπου κι αν βρίσκεσαι», σκέφτεται τώρα ώριμα και συνειδητοποιημένα. Και είναι ακριβώς αυτή η ώριμη συνειδητοποίηση, που την έχει κάνει να αγαπάει τόσο την φυγή και να συμφιλιώνεται με αυτή σε οποιοδήποτε συνθήκες.

Το αεροπλάνο προσγειώνεται απότομα αλλά και η καρδιά της σφίγγεται για λίγο. Όχι βέβαια από το μικρό ταρακούνημα – ποτέ της δεν φοβότανε τις ταραχές – μα λόγω του γεγονότος ότι καλούταν τώρα να αντικρίσει το μέρος που τόσο τη σημάδεψε στην κρίσιμη εφηβική ηλικία.

Στον χώρο αναμονής του αεροδρομίου την περιμένει η Αντιγόνη, η από παλιά καλή της φίλη, με την οποία δεν έπαψε ποτέ να επικοινωνεί η ψυχή της κι ας έχει δύο χρόνια να τη δει έξω από την οθόνη του κινητού της.

Περπατάει τώρα σταθερά και κάπως μουδιασμένα προς την έξοδο. Η ζεστή αγκαλιά, που της χαρίζει η αγαπημένη της φίλη μόλις τη βλέπει, λειτουργεί σαν βάλαμο, θεραπεύοντας την περίεργη ζαλισμένη της διάθεση.

Έχει φτάσει. Έχει φύγει. Μα δεν μπορείς πραγματικά να ξεφύγεις από ό,τι κατοικεί μέσα σου.

Μπορείς;

ΚΑΝΙΑΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛ

Άλμπατρος

Μονάχα ένα κενό άσπριζε τον καμβά μου, να γινόμεουν πλοίο με ανοιχτά πανιά. Μα το τέλος πλησίαζε. Λίγο προτού κροσσάρουμε κάτω από την πύρινη Γη το αίμα μου πάγωσε. 10 χρόνια στο εμπόριο τα μαυροφορεμένα ιστία ποτέ δεν μου προκάλεσαν τέτοιο φόβο, μεγάλα ασπρόμαυρα πανιά από πούπουλα σωριασμένα στην πρύμνη, όμορφος θαλασσινός άγγελος μέχρι και στον θάνατο. Το πλήρωμα δεν έπρεπε να μάθει, δεν υπήρχαν περιθώρια επιστροφής. Ο καπετάνιος ήταν τολμηρός αλλά όχι αρκετά. Ένα νεκρό άλμπατρος θα τα τελείωνε όλα. Η φιλοδοξία ενός ναυτικού σταματάει εκεί που το νερό και ο αέρας παίρνουν μορφή. Έκανα αυτό που χρειαζόταν, άφησα το πουλί να γίνει ένα με τη θάλασσα και συνεχίσαμε τη ρότα μας, καλύτερα να αποτυγχάναμε προσπαθώντας, παρά να εγκαταλείπαμε και να μας στοιχειώνουν οι δαίμονες των απωθημένων. Μόνο να αλλάζαμε χρώμα στη θάλασσα και η τύχη μας θα άλλαζε και αυτή μαζί της.

Δεν υπήρξα ποτέ άλλοτε τυχοδιώχτης, κυνηγούσα με υπομονή και μεράκι το καθήκον μου για πολλά χρόνια μέχρι που δεν χρειαζόταν πια... Μια ξαφνική αρρώστια σε συνταίριασμα με το βάρος της μοναξιάς άφησαν την αγαπημένη μου μητέρα να κοιμηθεί παγωμένη κάτω από το χώμα. Της είχα υποσχεθεί πως θα γυρνούσα μια μέρα για καλά. Θα αγοράζαμε ένα καλυβάκι στην παραλία και θα τρατάρουμε τους ξέμπαρκους ναυτικούς μεζέδες και ρούμι. Άργησα πολύ όμως... Τουλάχιστον έστω και εκπρόθεσμα θα τηρούσα την υπόσχεσή μου.

Αρμενίζαμε στη μουνάτσα και πέρα στον ορίζοντα εκεί που το βαθύ πορτοκαλί του ήλιου έμπλεκε με την θάλασσα ξεπρόβαλε σαν ζωγραφιά η ακτογραμμή της Σάντα Κρουζ. Το τέλος ήταν κοντά...

Πλησιάζοντας όλο και περισσότερο στο πέραςμα νιώθαμε καθησυχασμένοι από το ευχάριστο ανατολικό αεράκι που δρόσιζε τα ηλιοκαμένα πρόσωπά μας. Έως το απόγευμα η θάλασσα παρέμενε συνοδοιπόρος μας και απολαμβάναμε την όμορφη θέα. Για μια στιγμή σκέφτηκα πως δεν είχαμε λόγο πια να φοβόμαστε τους οιωνούς, τους είχαμε καταρρίψει. Το ακρωτήρι όμως έμελλε να δικαιώσει τη φήμη του. Η νύχτα ξεκίνησε να σκεπάζει τον ουρανό

με το απαλό έναστρο κάλυμμα της και μαζί με εκείνη διακρίναμε στην πλώρη μας τα κατάμαυρα πυκνά σύννεφα που ξεχείλιζαν από φως σε κάθε αστραπή.

Προτού το καταλάβουμε, ισχυρές βροχές με χαλάζι και δυνατοί άνεμοι μας είχαν σαρώσει βίαια. Κοπανούσαμε από κύμα σε κύμα με την ελπίδα να μην χαθεί κανείς στην θάλασσα. Μετά από κάθε σφοδρή σύγκρουση γλιστρούσαμε στο κενό και έπειτα μας έπνιγαν ξανά τα νερά που κατέκλυζαν το κατάστρωμα. Την παγωμένη κρυσταλλική βροχή τη νιώθαμε σαν κόψιμο στο δέρμα και τις φωνές των ανέμων σαν κακόβουλο μοιρολόι των σειρήνων που ετοιμάζονταν να τραβήξουν τις ψυχές μας στον βυθό. Όλη η δύναμη της φύσης βρισκόταν εδώ να ανεμοδέρνει το πλοίο μας και να το βυθίζει στους αφρούς μέχρι τελικής πτώσης. Δεν υπήρχαν πολλά να κάνουμε, παρά να προσευχηθούμε, μα οι προσευχές δεν λειτουργούν σε τέτοιους ανίερους τόπους. Τα κύματα σηκώνονται τόσο ψηλά που ο Θεός δεν βλέπει, και σκάνε με τέτοιο απόηχο που ούτε να ακούσει μπορεί. Ο καπετάνιος είχε διατάξει να κρατηθούμε γερά στα σχοινιά για τη ζωή μας. Την ίδια ώρα εκείνος γαντζωμένος από το σκληρό πηδάλιο προσπαθούσε να πραγματοποιήσει όσο πιο ομαλές ολισθήσεις μπορούσε από σημείο σε σημείο. Το κεντρικό άλμπουρο όμως δεν άντεξε για πολύ τις κακουχίες, ξηλώθηκε και τράβηξε μαζί του και το πανί... Το πλοίο μας άρχισε να γέρνει σε κάθε χτύπημα μέχρι που βρεθήκαμε να αντικρίζουμε ένα υδάτινο τείχος 50 πόδια ψηλό. Εκεί τελείωσε το ταξίδι μας και εκεί έμειναν και οι ανείπωτες ιστορίες των φίλων μου που χάθηκαν στο υδάτινο σκοτάδι.

KOMBOKH MAPIA

Παγιδευμένη

Βρίσκομαι σε ένα σκοτεινό δωμάτιο. Τα φώτα της πόλης στέλνουν ένα αδύναμο φως από τα παράθυρα. Πηγαίνω προς τα εκεί. Προσπαθώ να τα ανοίξω με όλη μου τη δύναμη, αλλά μάταια. Είναι κλειδωμένα. Γυρίζω από την άλλη. Μετά από λίγη ώρα τα μάτια μου συνηθίζουν στο σκοτάδι. Στο μεγαλύτερο μέρος του δωματίου υπάρχουν θρανία και στην άλλη άκρη, καρφωμένος στον τοίχο, στέκεται ένας τεράστιος λευκός πίνακας. Είμαι σε μια σχολική τάξη. Τί κάνω εδώ;

Τρέχω προς την πόρτα. Προσπαθώ να την ανοίξω, αλλά είναι κλειδωμένη. Τη χτυπάω με τις γροθιές μου και φωνάζω βοήθεια, αλλά κανείς δεν απαντά. Είμαι μόνη μου. Πηγαίνω στην έδρα του καθηγητή. Ψάχνω στα συρτάρια μήπως βρω κάποιο ξεχασμένο κλειδί. Είναι άδεια. Η καρδιά μου αρχίζει να χτυπάει πιο γρήγορα και δυσκολεύομαι να ανασάνω. Κάθομαι κάτω, σκεπάζω το πρόσωπο μου με τα χέρια μου και παίρνω βαθιές ανάσες. Πρέπει να φύγω από εδώ.

Τότε, ακούω έναν περίεργο ήχο έξω από την πόρτα. Ο ήχος μοιάζει με βήματα, αλλά είναι πιο βαρύν. Απειλητικός. Η καρδιά μου πάει να σπάσει από την αγωνία. Χωρίς να το σκεφτώ δεύτερη φορά, σέρνομαι κάτω από την έδρα και κλείνω το στόμα μου με το χέρι μου, για να είμαι σίγουρη ότι δεν θα βγάλω κανέναν ήχο.

Τα βήματα πλησιάζουν όλο και περισσότερο. Όταν ακούγονται ακριβώς έξω από την πόρτα, σταματούν. Για ένα λεπτό επικρατεί απόλυτη ησυχία. Ο ήχος ξεκινά πάλι, αλλά αυτή τη φορά απομακρύνεται. Λίγα λεπτά αργότερα δεν ακούγεται τίποτα. Ησυχία. Πάω δειλά δειλά να βγω κάτω από την έδρα, μα πριν κάνω ένα βήμα, το πόδι μου σκουντάει κάτι.

Στέκομαι ακίνητη. Η καρδιά μου αρχίζει να χτυπάει σαν τρελή. Κάθομαι για λίγο ακόμα έτσι και αφουγκράζομαι. Τίποτα. Ξεφυσάω ανακουφισμένη και γυρνάω να δω τι ήταν αυτό.

Είναι ένα κουτί. Αλλά όχι ένα οποιοδήποτε κουτί. Η καρδιά μου αρχίζει πάλι να χτυπάει πιο γρήγορα. Αυτή τη φορά από ενθουσιασμό! Το ανοίγω και κοιτάζω μέσα. Ένα βιολί! Το χέρι μου χαϊδεύει απαλά τις χορδές. Ο φόβος μου αρχίζει να υποχωρεί. Το παίρνω με προσοχή και σηκώνομαι. Το βάζω στον ώμο μου, παίρνω το δοξάρι, κλείνω τα μάτια και αρχίζω να παίζω.

ΚΟΥΤΡΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ιξός και Ελάτη

7 Ιανουαρίου 20..

Κρατίδιο της Γαληνοτάτης

Πριν από λίγα χρόνια, απ’ όλους τους ανθρώπους του πλανήτη, απ’ όλους τους δύσμοιρους κατοίκους της Γαληνοτάτης, θα θεωρούσα τον εαυτό μου το στερνότερο άτομο που θα κατέληγε να αποτυπώσει τις σκέψεις του σε χαρτί. Όχι μόνο επειδή κανείς δε θα έμπαινε στον κόπο να τις διαβάσει, λόγω της νοσηρής μου κατάστασης, αλλά και γιατί δεν πίστευα πως κατείχα κάποια σημαντική γνώση να μοιραστώ.

Σήμερα όμως τα πράγματα έχουν αλλάξει, και εγώ έχω την ανάγκη να μιλήσω. Σίγουρα αυτό θα δυσχεράνει την θέση μου και το εγχείρημα που έχω επωμιστεί να φέρω εις πέρας, ενώ μπορεί να μην προλάβω και να εξηγήσω τα πάντα, όμως το αγαθό που πλέον διαθέτω και έζησα στην πληρότητά του είναι ανεκτίμητο. Υπερβαίνει κοινότητες, λαούς, έθνη, πολιτισμούς και όσα στοιχεία τους χαρακτηρίζουν, έμφυτα και μη. Είναι το φως στο σκοτάδι στο οποίο ζούσα τόσο καιρό, το αντίδοτο στο δηλητήριο με το οποίο βαφτίστηκα.

Όποιος ή όποια είσαι, εάν από κάποιο θαύμα βρεις και διαβάσεις αυτές τις σελίδες, ελπίζω – εάν δε την κατέχεις ήδη – να κληροδοτήσεις αυτή την αρετή το συντομότερο δυνατό, γιατί απλά το αξίζεις. Με διαύγεια πλέον μπορώ να σου πω ότι χωρίς αυτήν, τα πάντα ήταν ζοφερά.

Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, είχα πάντα μία κλίση προς την ανυπαρξία. Η πάθηση αυτή με κρατάει απαρατήρητο, αόρατο για τους ανθρώπους. Με καθιστά εφήμερο στη μνήμη τους, ένα φάντασμα που πλανάται γύρω από τις ζωές τους και ποτέ μπροστά τους. Με συντροφεύει στη ζωή μου από τότε που και εγώ ο ίδιος δεν μπορώ να την περιγράψω, τόσο τη νοσηρή αυτή κατάσταση, όσο και τη ζωή μου την ίδια.

Η τελευταία ξεκίνησε, και όπως φαίνεται θα τελειώσει, στο Μικτό Κέντρο Φροντίδας Ανηλίκων Μανασσή, στα περίχωρα της Γαληνοτάτης Πολιτείας. Στα ξύλινα πατώματα αυτής της απεχθούς, υγρής εγκατάστασης, έκανα τα πρώτα μου βήματα, με το πρώιμο μυαλό μου να προσπαθεί να αναγνωρίσει τις φιγούρες που ήταν μπροστά του. Μετά από καιρό συνειδητοποίησε ότι αυτοί που το έθρεφαν, που προσπαθούσαν να το διεγείρουν τόσο με μαθήματα και γνώσεις, όσο και με ευτυχισμένες στιγμές γεμάτες θαλπωρή, ήταν πανομοιότυπα μυαλά, συνομηλίκων του αλλά και μεγαλύτερων παιδιών. Δεν έζησα ποτέ την εμπειρία ανατροφής από ενήλικες, παρά μόνο ένα μικρό, ανεπαίσθητο ρίγος από την επαγρύπνηση εκείνης της ψηλόλιγνης φιγούρας που τα παιδιά αποκαλούσαν Πετεφρίδου.

Ασκούσε τα καθήκοντα της υπεύθυνης των κοιτώνων· ως εκ τούτου, σαν μία κακεντρεχής ελληνική θεότητα που μπορούσε να πάρει ό,τι μορφή χρειαζόταν για να επιτελέσει τους ιδιοτελείς σκοπούς της, εμφανιζόταν στα παιδιά με τρόπο πάντα συμβατό με το αντίστοιχο ημερήσιο καπρίτσιο της. Επιβλητικός δεσμοφύλακας που σαν αρπακτικό γράπωνε τον Βασίλη, το μικρό Προμηθέα που παράβαινε τους νόμους της· μια οσία θεότητα που ασπαζόταν την Ειρήνη – σαν μια μοντέρνα, διεφθαρμένη Ειλείθυια μετά τους πόνους των μανάδων – για να προδώσει τα μυστικά της. Ένα από τα παιδικά βιβλία μυθολογίας που διάβασα εκείνο τον καιρό έμοιαζε να περιγράφει την Πετεφρίδου σε κάθε γραμμή του. Για αυτό δεν ένιωσα και δε νιώθω ακόμη και τώρα την ανάγκη να μνημονεύσω τα σωματικά της χαρακτηριστικά. Αυτά δεν είναι τίποτα μπροστά στο μεγαλύτερο ορόσημο της ζωής μου.

Στις αρχές του δέκατου-τέταρτου μου χειμώνα, πιστεύοντας πως πλέον είχα αφομοιώσει όλες τις υποτυπώδεις γνώσεις, ένιωσα την ανάγκη να προσφέρω στους μικρότερους, στους νέους συγκρατούμενούς μου. Είχαν αντικαταστήσει τους μεγαλύτερους, που εξαφανίζονταν χωρίς καμία ένδειξη, δίχως να τους ξαναδώ ποτέ. Τότε ήταν η πρώτη φορά που ένιωσα τα συμπτώματα αυτού του νοσήματος ανυπαρξίας να ξεβράζονται στην επιφάνεια. Παιδιά που εμπιστευόμουν μου συστήνονταν από την αρχή, και όταν συμπέραιναν πως είχα ήδη εντρυφήσει στα βασικά, με αγνοούσαν ξανά. Μετά από αλλεπάλληλα παρόμοια περιστατικά, κατέληξαν να ξεχνάνε ότι με είχαν ξεχάσει, και δεν αναγνώριζαν την παρουσία μου στον κοιτώνα. Όσο προσπαθούσα να φανώ χρήσιμος σε εκείνους τους κενούς καμβάδες, να προσθέσω τη δικιά μου πινελιά στην μελλοντική τους ιδιοσυγκρασία, τόσο απομακρύνονταν από εμένα. Στην αρχή ενοχλήθηκα, και μετά εκνευρίστηκα, αλλά ήταν μάταιο. Οι φωνές μου ήταν μονάχα για τα δικά μου αυτιά, όπως και η ζωή μου ήταν μονάχα για εμένα. Δεν υπήρχε άλλη εξήγηση. Εάν δεν μπορείς να εντοπίσεις το πρόβλημα, είναι πολύ πιθανόν να είσαι το πρόβλημα. Όταν δείχνεις κάποιον με το δάκτυλο, τρία άλλα δάκτυλα δείχνουν εσένα.

Εκείνον τον καιρό, παιδιά απομακρύνονταν με αυξανόμενο ρυθμό. Αυτό όμως δεν μπορούσε να με κάνει να νιώσω περισσότερο μόνος απ’ όσο ήμουν ήδη. Οι άδειες κουκέτες ήταν πλέον πολυπληθείς, και οι σκουριασμένες σουστές τους είχαν σωπάσει. Εντούτοις, πολύ συχνά κάποιος προσπαθούσε να πιάσει το κρεβάτι όπου κοιμόμουν από πάντα. Ήταν το πάνω κρεβάτι της κουκέτας, σε μια γωνία του κοιτώνα, στον δεύτερο όροφο. Η δεξιά πλευρά της αντίκριζε το παράθυρο, του οποίου το τζάμι είχε αντικατασταθεί από σιδερόβεργες φυλακής. Παρά τον κρύο άνεμο μπορούσα να απολαύσω – ακόμα και ξαπλωμένος όπως ήμουν – εν μέρει τη θέα της εσωτερικής αυλής.

Περικυκλωμένη από ξεβαμμένους, ξεφλουδισμένους τοίχους στο έλεος του γκρίζου χειμωνιάτικου ουρανού, η τετράγωνη έκταση γρασιδιού είχε καταλήξει καχεκτική και καφέ, εκτός από μερικά πράσινα τμήματα, απεγνωσμένα να αποφύγουν την νάρκωση. Εκεί υπήρχαν παρτέρια γεμάτα ελλέβορους, με τα άσπρα πέταλά τους να ξεχωρίζουν από το βρόμικο χιόνι λόγω του αχνού ροζ χρώματος στις άκρες τους. Παρατηρώντας σε καθημερινή βάση κορίτσια να κατεβαίνουν από τον κοιτώνα τους σε εκείνη την αυλή και να τους φροντίζουν, μου προσέφερναν ένα είδος γαλήνης, ενώ θα έπρεπε η μοναξιά και η απόρριψη που λάμβανα από όλους να με κάνουν να ξεσπάω με μανία. Όμως από τη στιγμή που αυτό το τοξικό φυτό είχε βοηθήσει ένα πρότυπο ρώμης σαν τον Ηρακλή να καταπολεμήσει τον παροξυσμό

του, πώς να μην βοηθούσε εμένα;

Τα παρτέρια ήταν παράλληλα φυτεμένα σε ζευγάρια, έτσι που από κάθε πλευρά της έκτασης δημιουργούσαν ένα μονοπάτι προς το κέντρο, εκεί που βρισκόταν ο παχύς, ζαρωμένος κορμός της μοναχικής εκείνης ελάτης, που τη θαύμαζα όσο τη ζήλευα. Αιτία αυτού του φθόνου ήταν το εντυπωσιακό της ύψος· η κορυφή της ξεπερνούσε την ψηλότερη καμινάδα του τριώροφου κτηρίου, με τις βελόνες της να αναριγούν βλέποντας τον ορίζοντα, τόσο όταν ο ήλιος φορούσε τον χρυσαφένιο όσο και τον πορφυρό μανδύα του. Αλλά την ίδια στιγμή την περιέβαλλε μια αύρα μοναξιάς· τα φαινομενικά στιβαρά κλαριά της έγερναν υπό το βάρος του χιονιού που κουβαλούσαν, ενώ το συνολικό μέγεθός της δημιουργούσε ένα περιβάλλον προστατευμένο από τους παγωμένους βοριάδες. Έτσι τα κορίτσια συνέχιζαν να φροντίζουν τα παρτέρια, ενώ τοποθετούσαν μεγάλες γλάστρες με γυμνά κλαδιά γιασεμιού δίπλα τους, ώστε τους επόμενους μήνες να σχηματιστούν αψίδες καλυμμένες από κίτρινα άνθη. Μπορούσε κάποιος ή κάτι να προσφέρει βοήθεια παρά τον πόνο και το βάρος της κοινωνικής απομόνωσης και της μνημονικής εξορίας;

«Έχει κάτι καλό εκεί έξω;» Το κορμί μου ανασηκώθηκε από μια φωνή, τονικά βαθύτερη από τη δικιά μου, ανταποκρινόμενο στην ανάγκη του σαστισμένου μου μυαλού να ερμηνεύσει αυτό που μόλις είχε συμβεί. Υπήρχε κάποιος που είχε αναγνωρίσει την ύπαρξή μου, και μου είχε παραδώσει ένα προσωρινό αντίδοτο; Το βλέμμα μου συνάντησε δύο μαύρα μάτια, στο εσωτερικό των οποίων συγκρούονταν πυρόλιθοι, προσπαθώντας να ανάψουν μια φλόγα που θα βοηθούσαν εκείνο το αγόρι να ρίξει φως στις πιο σκοτεινές μου σκέψεις.

«Σε-σε εμένα μιλάς;», αποκρίθηκα έκπληκτος. Το αγόρι, προφανώς ηλικιακά μεγαλύτερο, έξυσε το κεφάλι του, απορημένο με την αντίδρασή μου.

«Προφανώς, δε βλέπω κάποιον άλλον τριγύρω». Πάλι δεν μπορούσα να μιλήσω. Είχα παραλύσει, με το σαγόνι μου σχεδόν να τρεμοπαιζει από τη πρωτόγνωρη κατάσταση που αντιμετώπιζα. Την ίδια στιγμή όμως, ένιωθα ένα καταπραϊντικό κύμα να γεμίζει τα πνευμόνια μου. Έκανα διάλογο.

Το αγόρι έβγαλε ένα πνιχτό γέλιο. «Μάλλον ήσουν τόσο απασχολημένος με ό,τι παρακολουθούσες έξω απ' το παράθυρο που δεν κατάλαβες ότι ο κοιτώνας άδειασε». Παρατήρησα το δωμάτιο από τη μια άκρη στην άλλη. Το μυστηριώδες αίσθημα ευφορίας που με διαπερνούσε με ώθησε να δώσω την πιο ειλικρινή απάντηση: «Ακόμα και να ήταν εδώ, δε θα με έβλεπαν».

«Από τα χάλια του προσώπου σου φαίνεται πως δεν είσαι καινούργιος εδώ», είπε σμίγοντας τα φρύδια του από περιέργεια. «Βρίσκεσαι εδώ από πάντα, σωστά;» Παρά την αγένεια του, είχε δίκιο. Η συστροφή του προσώπου μου τού το απέδειξε. «Το-τότε, γιατί δεν γνωριζόμαστε;» ρώτησα έκπληκτος. «Ακόμα και εσύ να μην με έβλεπες, εγώ γιατί δε σε έχω δει ποτέ;»

«Έφυγα από εδώ πολύ νωρίς· μεγάλωσα έξω αλλά τρέχω για πολλές δουλειές του ιδρύματος. Επιστρέφω κάποιες φορές, οπότε εάν μου πεις ποιος είσαι, μπορεί να σε θυμηθώ. Αργύρης», συστήθηκε κοφτά και πρόσφερε το χέρι του. Αυτά τα λόγια άναψαν μια αχνή σπίθα ελπίδας μέσα μου. Κατέβηκα από το πάνω κρεβάτι για να τον συναντήσω στο ίδιο επίπεδο. Ανταπέδωσα τη χειραψία.

«Με λένε Αρσένη Αγνωστού. Δηλαδή έτσι με αποκαλώ, μόνος μου το σκέφτηκα». Αν μπορούσα να δω μέσα στο κεφάλι του, θα έβλεπα γρανάζια να περιστρέφονται όσο ανταλλάσαμε χειραψία. Έμεινε για λίγο σιωπηλός, περιεργαζόμενος το όνομά μου. «Αρσένης; Μα, έχω ελέγξει πολλές φορές το μητρώο του ιδρύματος λόγω υποχρεώσεων, θα θυμόμουν ένα όνομα όπως το Αρσένης». Τα λόγια μου πλέον είχαν πιο πολύ αυτοπεποίθηση από πριν.

«Εάν εννοείς κάτι λίστες με τα ονόματα όλων των παιδιών, είμαι σε μια από αυτές. Η περιέργεια να μάθω για μένα με πίεσε να ψάξω για ο,τιδήποτε στο γραφείο της Πετεφρίδου. Είδα γραμμένα τα λόγια αρσενικό αγνώστων στοιχείων, και πίστευα πως είμαι εγώ». Του εξήγησα πως το επίπεδο της ανυπαρξίας μου ήταν τέτοιο, που μπορούσα να μετακινηθώ σχεδόν αιθέρια μέσα στο ίδρυμα. Του αφηγήθηκα διάφορα περιστατικά· τον αγώνα να εξασφαλίζω τα δύο πιάτα φαγητό που πρόσφεραν στην τραπεζαρία κάθε μέρα, πριν χωριστούν σε ακριβείς μερίδες για τα υπόλοιπα παιδιά, για να μην μείνω νηστικός. Μίλησα για τα αντανάκλαστικά που έπρεπε να επιδείξω, ώστε να προλάβω να προσθέσω τα ρούχα μου στα άπλυτα και μετά να τα ξαναπάρω πριν τα διεκδικήσει κάποιος άλλος. Ομολόγησα, με περίσσεια ντροπή, πως για να εξασφαλίσω καινούργια ρούχα αναγκαζόμουν να αρπάζω κάποια από τους υπόλοιπους συγκατοίκους μου, χωρίς όμως να ενδιαφέρονται και πολύ.

Όσο του εξηγούσα για το πως η βιβλιοθήκη στο ισόγειο (η ύπαρξή της ήταν μια απλή βιτρίνα για τους επισκέπτες) ήταν ο χώρος στον οποίο περνούσα τον περισσότερο μου χρόνο, διευρύνοντας όσο ήταν δυνατόν τις γνώσεις μου, διαπίστωνα δύο σημαντικές εξελίξεις. Πρώτον, δεν μπορούσα να σταματήσω να μιλάω. Αυτή η ανάγκη για επικοινωνία, αυτή η όαση που συνάντησα επιτέλους μετά από χρόνια περιπλάνησης στην έρημο, με ώθησε να πέσω με τα μούτρα πάνω της. Η φιγούρα μου καθρεφτιζόταν στα μάτια ενός άλλου ανθρώπου και η ανάγκη της να παρουσιαστεί με τον γνησιότερο, τον αυθεντικότερο τρόπο ήταν επιτακτική. Δεύτερον, ο Αργύρης με κοιτούσε αρχικά με περιέργεια και αμηχανία λόγω των αφηγήσεων μου. Στη συνέχεια αυτές έδωσαν τη θέση τους σε ένα αίσθημα επιφώτισης, που εκφράστηκε με ένα μειδίαμα. Κάθε λέξη μου έκανε το χαμόγελό του όλο και πιο πλατύ.

«Καταπληκτικό...αυτό είναι τέλειο» είπε σχεδόν ψιθυριστά, αυξάνοντας την ένταση κλιμακωτά. Είχε σηκωθεί από το κρεβάτι και περπατούσε προς πίσω. «Έχεις καταλάβει πόσο ευκολότερη μπορεί να γίνει η ζωή, η δική σου πρωτίστως, με αυτή τη δυνατότητα, με αυτό το δώρο που σου έχει δοθεί; Άνεση, φαγητό, καθαριότητα, σίγουρα καλύτερα απ' ό,τι περνάς τώρα!» φώναξε. Η χρήση της λέξης “δώρο” εκ μέρους του με έκανε να παραμερίσω την σχεδόν εκστατική θεατρικότητά του και του αποκρίθηκα: «Συγγνώμη, αλλά δεν είδα ποτέ αυτή τη κατάσταση και όσα έχω περάσει ως δώρο. Τώρα που μιλάω με κάποιον, με εσένα, καταλαβαίνω πόσο απεγνωσμένος ήμουν, πόσο θέλω όλο αυτό να τελειώσει». Αναστέναξα, κοιτάζοντας προς την γενική κατεύθυνση που βρισκόταν το παράθυρο.

«Την ίδια στιγμή όμως, παρατηρώντας εκείνη την ελάτη κάθε μέρα, τόσους χειμώνες, να θεωρείται λιγότερο σημαντική από τα υπόλοιπα φυτά, να προστατεύει τα κορίτσια και τα λουλούδια τους από χιόνι, βροχή και ανέμους, πίστευα ότι θα μπορούσα να ανεχτώ το βάρος της απομόνωσης εάν ήμουν χρήσιμος. Δεν με νοιάζει να κάνω πιο εύκολη τη ζωή μου». Ο Αργύρης φάνηκε να συλλογίζεται τα λόγια μου και με τη σειρά του κοίταξε έξω το παράθυρο.

«Μπορεί να μην είναι για εσένα δώρο, αλλά κάποια κομμάτια μας είναι προορισμένα για τους άλλους. Το βλέπεις και μόνος σου εκεί έξω κάθε μέρα, αλλά δεν ξέρω εάν το έχεις καταλάβει». Έγνεψε με το κεφάλι του με τέτοιο τρόπο ώστε να εξετάσω ξανά το δέντρο. «Βλέπεις σε εκείνο το κλαδί, ανάμεσα στις πολλές βελόνες, εκείνο το θαμνώδες πράγμα; Ξεχωρίζει λιγάκι, είναι ιδιαίτερο σε σχέση με το υπόλοιπο δέντρο. Έχει ήδη αναπτυχθεί ιξός. Ξεδιψάει απ' το νερό της ελάτης και τρέφεται από τα συστατικά της. Χωρίς αυτήν, ο ιξός δε θα φτάσει τη τελική του μορφή, ώστε να διακοσμήσει την εξώπορτα του ιδρύματος. Θα μπουν στο κόπο να διακοσμήσουν φέτος; Η Πετεφρίδου πάντα ήθελε να καταργήσουν αυτή τη παράδοση, αλλά το αφεντικό θέλει να κρατάει τα προσχήματα για μη κάνουν οι αρχές καμία επείγουσα επιθεώρηση, κάτι που δεν πρόκειται· πιο γρήγορα θα βρω μια λεμονόπιτα από το μαγαζί της κυρίας Αγαθής, τόσο γρήγορα τις ξεπουλάει. Είναι και πολύ όμορφη γυναίκα... Α!Συγγνώμη, ξέφυγα απ' το θέμα. Ελπίζω να κατάλαβες τι θέλω να πω».

Έριξε το βλέμμα του στο πάτωμα, κόκκινος από τη ντροπή. Δε θα πω ψέματα, εκείνη τη στιγμή ήθελα να χαχανίσω και αυτό έκανα. Αυτή η ευφορία που ένιωσα από τους ευχάριστους σπασμούς του σώματός μου με έπεισε πως ο Αρσένης είχε δίκιο. Εάν πραγματικά μπορούσα να φανώ χρήσιμος, να βοηθήσω έστω και ένα άτομο, το βάρος της μοναξιάς θα ήταν ανεκτό. Εκείνη τη στιγμή, δε έβλεπα τίποτε άλλο εκτός από ελπίδα.

Έτσι, αγαπητέ αναγνώστη, ανακάλυψα αυτό το αγαθό. Όσο τα κορίτσια ασχολούνταν με ελλέβρους και γιασεμί, εγώ σε μια στιγμή είχα καλλιεργήσει βάλσαμο στην καρδιά μου. Ο Αργύρης και εγώ είχαμε γίνει αχώριστοι. Η ψυχή μου κολυπούσε σε μια λίμνη ενθουσιασμού, γεμάτη από ιστορίες τόσο βαθυστόχαστες όσο και γελοίες. Με τον τρόπο της, η καθεμία είχε την δικιά της γοητεία και δίδαγμα. Μου περιέγραφε τις αρμοδιότητές του· εκπλήρωνε χρέη πληροφοριοδότη με αντάλλαγμα πολλά προνόμια. Δυσανεσθήθηκα που έπρεπε να δουλεύει και για την Πετεφρίδου, αλλά εκείνη τη στιγμή κατάλαβα ότι ήταν ένα από τα μειονεκτήματα που έπρεπε να ανεχθώ. Ούτως ή άλλως, ο Αργύρης μου έδωσε να καταλάβω με την εικόνα της ελάτης και του ιξού πως κάποιες υποχωρήσεις είναι επιτακτικές για το καλό κάποιου άλλου.

Έκτος από αυτό, ο Αργύρης μου έδειξε τι ήταν αυτό που θα με καθιστούσε ορατό στους άλλους όποτε ήταν αναγκαίο για τους σκοπούς μας, αφού δεν θα δεχόταν να με δει να κάνω κάτι άλλο στη ζωή μου εκτός από το να δουλεύουμε μαζί. «Τι άλλο θα έκαναν οι φίλοι εάν δεν ήξεραν τι είναι το καλύτερο για σένα;» μου εξήγησε. Θα μπορούσα να αναφέρω πολλές άλλες συμβουλές του, αλλά δε νομίζω ότι έχω τόσες διαθέσιμες σελίδες. Μου ανέφερε πως τα λεφτά, στην σωστή ποσότητα για τον καθένα, ήταν αρκετά για να προσφέρουν αυτά που χρειάζονται. Η ταχύτητα με την οποία τα υπόλοιπα παιδιά, αλλά και οι ενήλικες γυρνούσαν να με κοιτάξουν ήταν ασυναγώνιστη. Επιπλέον, μου έμαθε πως οι άνθρωποι σε παρατηρούσαν πολύ ευκολότερα σε στιγμές απόγνωσης. Όποιο άτομο ήθελε να πιαστεί από κάπου, από κάποιον που θα έδινε προσοχή στην ανάγκη του, στο πρόβλημά του, όχι μόνο θα σε έβλεπε, θα ήσουν και το σημαντικότερο άτομο για εκείνον. Ήθελαν να μάθουν τα μυστικά κάποιου, εάν μιλούσαν πίσω από την πλάτη τους, τι φοβίζει τους εχθρούς τους... Από ασήμαντα προσωπικά μυστικά μέχρι και πληροφορίες για ερωτικές ή εταιρικές απάτες και άλλα κακουργήματα, οι υποθέσεις με τις οποίες ασχοληθήκαμε τα επόμενα δύο χρόνια στη Γαληνοτάτη μας αντάμειψαν με αρκετές ανέσεις και ελευθερίες. Όσες από αυτές ήταν για τον εαυτό μου, όμως, ήταν ανούσιες. Η χαρά του Αργύρη ήταν και δικιά μου. Η ελάτη θα έπρεπε να ήταν ικανοποιημένη με όσα μπουκέτα ιξού είχαν αναπτυχθεί στην πλήρη ομορφιά τους. Πιστεύω πως έτσι είναι και η ίδια εξίσου θαυμάσια, και όχι απαραίτητα εμφανισιακά.

Αυτή η αρετή λοιπόν ήταν που με οδήγησε σε αυτό που προτίθεμαι να πράξω τώρα. Σαν σήμερα συνάντησα τον Αργύρη, κάτι το οποίο σε καμία περίπτωση δεν πιστεύω ότι είναι συμπτωματικό. Λίγο πριν το μεσημέρι ολοκλήρωσα μια τυπική δουλειά στη μητρόπολη (ακολούθησα έναν άπιστο γιατρό στην ερωτική φωλιά του μετά από εντολή της γυναίκας του) και γύρισα στο ίδρυμα με μία λεμονόπιτα. Ήταν από τις λίγες φορές που οι λεμονόπιτες της κυρίας Αγαθής δεν είχαν ξεπουληθεί, και πίστευα πως θα ήταν ένα καλό δώρο για να αναθυμηθούμε την προπέρσινη μας συνάντηση. Συνήθως χρησιμοποιεί το κρεβάτι μου όταν λείπω για να μην μετακομίσει εκεί κανένας, όμως αφού δεν τον βρήκα εκεί, υπέθεσα ότι θα ήταν στο γραφείο της Πετεφρίδου. Οποιαδήποτε δουλειά μου αναθέτει για λογαριασμό της, την λαμβάνει από εκεί. Όταν έφτασα έξω από την πόρτα του γραφείου, σταμάτησα επιτόπου βλέποντάς την μισάνοιχτη. Άκουσα τη συνομιλία μεταξύ τους:

«Ξέρεις ότι ήρθε ξανά η ώρα για να φύγει κάποιο μούλικο από εδώ μέσα. Ο Μανασσής απέτυχε ξανά με το προηγούμενο.»

«Έχει το αφεντικό κάποια προτίμηση σχετικά με-»

«Ποιος νοιάζεται τι προτιμήσεις έχει;» τον διέκοψε με τσιριχτή φωνή. «Όσο αποτυγχάνει, τόσο περισσότερα μας πληρώνουν αυτός και ο κύκλος του. Μην νομίζεις ότι εσύ έχεις σωθεί επειδή προδίδεις τα λεγόμενα φιλαράκια σου τόσα χρόνια. Αν σου αρέσει να βγάζεις λεφτά, με πιθανότητα να βγάλεις περισσότερα, βρες μου ένα άλλο μυξιάρικο σύντομα πριν στείλω εσένα στον Μανασσή.»

Δεν ήξερα ακριβώς για πιο πράγμα μιλούσαν, αυτό όμως που κατάλαβα ήταν ότι ο φίλος μου, ο κολλητός μου, βρισκόταν σε κίνδυνο. Η Πετεφρίδου θα τον έδιωχνε από εδώ, και αυτό δεν μπορούσα, και ακόμα δεν μπορώ να το αποδεχτώ. Αποφάσισα να περιμένω τον Αργύρη στο κρεβάτι μου, σκεπτόμενος πως θα δράσω. Όπως ανέφερα ήδη, σήμερα ήταν η μέρα που δεν πίστευα στις συμπτώσεις, και με αυτή τη σκέψη το βλέμμα μου έπεσε για άλλη μια φορά στην ελάτη, και στους ιξούς που είχαν αναπτυχθεί. Τα κλαδιά μπορεί να ήταν περισσότερο καχεκτικά λόγω των ιξών, αλλά η ελάτη θα έπρεπε να ήταν ευτυχισμένη που λόγω εκείνης προέκυψαν τόσες υπέροχες υπάρξεις. Από μια αγνοημένη ύπαρξη γεννήθηκε μια άλλη. Έτσι, η απόφασή που πήρα ήταν μια που δεν μετανιώνω και δεν θα μετανιώσω ποτέ.

Μπορεί, εσύ που διαβάζεις αυτά τα τελευταία λόγια, να ενδιαφέρεσαι να μάθεις τη συνέχεια και τις λεπτομέρειες αυτής της ιστορίας, για την Πετεφρίδου, τον Μανασσή και τις προσωπικές τους δουλειές, όμως εγώ είμαι πλέον έτοιμος να ανταποδώσω το αγαθό που μου πρόσφερε ο Αργύρης στη ζωή μου. Η συντροφικότητα και η φιλία ήταν αρκετές για εμένα ώστε να εξασφαλίσω τη συνέχεια της ζωής του κολλητού μου.

Εύχομαι, από τα βάθη της ψυχής μου, να βρεις και εσύ ένα άτομο που θα σε κοιτάξει με το ίδιο βλέμμα αγιλίασης με το οποίο με κοίταξε ο Αργύρης, όταν του ανακοίνωσα την απόφασή μου. Μια άνετη ζωή με προνόμια και αρκετά λεφτά ήταν το όνειρό του, και αυτό εύχομαι να συνεχίζει να ζει από εδώ και πέρα.

Θα πρέπει να τελειώσω τώρα αυτό το γράμμα. Ο Αργύρης θα με μεταφέρει στο γραφείο της Πετεφρίδου. Θα το αφήσω εδώ, στο κρεβάτι μου, ευελπιστώντας ότι μπορεί να διαβαστεί. Μπορεί όμως αυτό να είναι απλά μια τελευταία ευκαιρία για να έχω και εγώ μια παρακαταθήκη, για να με θυμάμαι.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΧΡΥΣΑΦΩ

Ένα δραματικό γεγονός

Παγκράτι, Ιούνιος 2018

Εκείνος:

Ισόγειο. Υπερυψωμένο. Ημίφως. 14.50-15.00, τα δέκα φωτεινά λεπτά της ημέρας που ο ήλιος σχηματίζει μια νοητή γραμμή από το παράθυρο μέχρι και την μαραμμένη ορχιδέα. Ένας μήνας μετά την μετακόμιση από το χωριό. Θα μπορούσα να ονομάσω αυτό το κεφάλαιο της ζωής μου «Η φυγή». Είσαι μαλάκας, εσύ έφυγες. Δεν σε έδιωξε κανείς, σκέφτομαι. Ίσως δεν άντεξα. Στην αρχή βλέμματα, βλέμματα, βλέμματα. Μετά ήρθαν οι ψίθυροι που εκκωφαντικά αντηχούσαν στο μυαλό σαν σόναρ «Είσαι αποτυχημένος, μισοπάλαβος, αδερφή». Οι συζητήσεις των συγγενών μου, όταν νόμιζαν ότι δεν άκουγα, πήγαιναν κάπως έτσι. – Τι κάνει αυτός, πάλι βάφει; - Ζωγραφίζει, μωρή. - Αυτό δεν είπα κι εγώ; Να με θυμηθείς, αυτός είναι πούστης. Θα τον πεθάνει τον πατέρα του. Μπορεί και να είχαν δίκιο. Ήμουν το μοναδικό αγόρι που δεν έπαιζα ποδόσφαιρο, μονάχα ζωγράφιζα. Κοιμόμουν με τους μαρκαδόρους μου. Πολλά βράδια τύχαινε να ανοίγουν τα καπάκια τους, γεμίζοντας πολύχρωμες πινελιές το πάπλωμα. Η αντίδραση της μάνας μου ήταν πάντα στιγμιαία και κατακλυσμική. Είναι λογικό να με θεωρούν αποτυχημένο, ή αδερφή. Ή ακόμα χειρότερα, αποτυχημένη αδερφή. Τι πειράζει; Ανέκαθεν είχα μάθει να μην γυρίζω στα σχόλια γύρω μου. Είχα αναπτύξει μια συμπεριφορά που μου επέτρεπε να ακούω, αλλά να αντιδρώ λες και αφορούσαν τα σχόλια κάποιον εντελώς άγνωστο. Σε αντίθεση με εμένα, ο πατέρας μου διέθετε πολύ οξύμνη ακοή. Ως θαμώνας του καφενείου, κάθε μέρα του μεταβιβαζόταν και μια καινούρια σκέψη για το μέλλον μου, ειπωμένη από κάποιον φιλεύσπλαχνο συγχωριανό που «ενδιαφέρεται» για το καλό μου.

Δεν χρειάζεται να τα σκέφτεσαι αυτά. Είσαι στην Αθήνα τώρα. Γιατί εδώ; Δεν έχει σημασία το πού, αρκεί να είμαι μακριά από εκεί. Κάθε μέρα περνώ απέξω από μια γκαλερί στο κέντρο που φιλοξενεί φιλόδοξα έργα νέων καλλιτεχνών. Αν κλείσω λίγο τα μάτια, βλέπω ξεκάθαρα τους πίνακές μου. Τον πρώτο – και πιο αγαπημένο μου – τον έχω ονομάσει

«Μεταμόρφωση», ασπρόμαυρος καμβάς, διάχυτες κόκκινες λεπτές γραμμές που μοιάζουν σαν ρυάκια που κυλούν προς το μέρος μιας άμορφης φιγούρας. Μουτζούρα; Ή έργο τέχνης; Δεν υπάρχει μέση οδός. Εκείνη τη νύχτα, καθώς έστεκα μπροστά στη γκαλερί και βρισκόμουν στο καθιερωμένο όραμά μου, οι κόκκινες γραμμές του πίνακά μου άρχισαν να διογκώνονται ώσπου το φόντο έγινε κόκκινο με πορτοκαλί χρωματισμούς. Τότε συνειδητοποίησα ότι μπροστά από τα μισάνοιχτα μάτια μου, πέρασε Εκείνη. Η κόκκινη αλογοουρά της είχε καλύψει τη μισοξεθωριασμένη ψευδαίσθηση μου για λίγα δέκατα του δευτερολέπτου, περνώντας από μπροστά μου. Ήταν η τρίτη φορά που την έβλεπα. Αλλά τώρα ήρθε και προστέθηκε τόσο βίαια στο κάδρο της ασπρόμαυρης ζωγραφιάς, που έγινε αδύνατο να φανταστώ το δημιούργημά μου χωρίς αυτήν.

Εκείνη:

Περνώντας μπροστά από τη γκαλερί, πάντα επιβραδύνω το βήμα μου. Τον τελευταίο μήνα έχω πάψει πια να αναζητώ την αντανάκλασή μου στη βιτρίνα. Τρέμω να αντικρίσω την εικόνα μου. Επικεντρώνομαι σε εκείνον τον πίνακα με το αγκαλιασμένο ζευγάρι. Στην πλάτη της κοπέλας είναι δύο λευκά βέλη καρφωμένα. Όχι του έρωτα, σκέφτηκα, της προδοσίας. Στα αριστερά, εκείνος ο πίνακας που μου θυμίζει την «Κόλαση» του Δάντη, όπως έχει αποδοθεί αριστοτεχνικά από τον Μποτιτσέλι. Σήμερα, όμως, μετά από ένα μήνα, το βλέμμα μου στάθηκε σε εκείνη την αντανάκλαση μιας φιγούρας που ταίριαζε τόσο πολύ μέσα στον πίνακα της «Κόλασης». Η εικαστική παρέμβαση ήταν τόσο έντονη, που μου φάνηκε σαν η «Κόλαση» ξάφνου να απέκτησε κίνηση. Τινάχτηκα. Τρελαίνεσαι. Οι παρενέργειες από τα χάπια. Ή μήπως ο όγκος έκανε μετάσταση και στον εγκέφαλο; Συγκεντρώσου. Το βλέμμα μου έπεσε επάνω στη μαύρη φιγούρα στα αριστερά μου. Εκείνος στεκόταν στο παγκάκι απέναντι από την γκαλερί, φαινομενικά ατενίζοντας, στην πραγματικότητα πιστευα ότι κοίταζε κάτι πολύ συγκεκριμένο.

Εκείνος:

Γύρισε. Κοίταξε προς το μέρος μου. Πρέπει να κάνω ότι δεν την κοιτάζω. Για κλάσματα του δευτερολέπτου διασταυρώνονται οι ματιές μας. Έπειτα, κάνω ότι κοιτάζω δεξιά με βλέμμα «αναμονής». Τρόμαξε, βλάκα! Θα φοβάται μήπως την ακολουθήσω. Πού να ξέρει ότι μοιραζόμαστε τον ίδιο τοίχο. Δεν με έχει δει. Σπάνια βγαίνει στο μπαλκόνι. Τις δύο φορές που την έχω δει, δεν μπόρεσα να ξεκολλήσω το βλέμμα που από πάνω της. Υπάρχει μια οσμή λύπης επάνω της που μου είναι οικεία.

Εκείνη:

Βαρέθηκα να κυκλοφορώ μόνο τη νύχτα. Αν η μέρα είναι μόνο για το νοσοκομείο, τότε η νύχτα για τι είναι; Για σεξ σίγουρα όχι. Δεν θυμάμαι πότε ήταν η τελευταία φορά που είπα τη λέξη «σεξ». Ακόμα περισσότερο δεν θυμάμαι πότε ήταν η τελευταία φορά που σκέφτηκα το σεξ. Ας μη συζητήσουμε την τελευταία φορά που έκανα σεξ, γιατί θα γελάσω τόσο δυνατά που θα πονέσω. Στη διαδρομή για το νοσοκομείο, φοράω την καλοχτενισμένη κόκκινη περούκα, γυαλιά ηλίου, ζιβάνκο κατά προτίμηση. Αρνούμαι να αντικρίσω οποιονδήποτε στα μάτια. Δεν θέλω να μπει κανείς στον πειρασμό να μου μιλήσει. Ηλίθια! Πότε είχες τόσες κατακτήσεις για να έχεις τώρα; Με ένα σου βλέμμα θα τρέξουν να σου μιλήσουν; Σε παρακαλώ, ποτέ δεν ήσουν γελοία. Μη γίνεις τώρα στα τελευταία σου.

ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΗΣΤΟΣ

Η Δύναμη

Είναι μια βαθιά νύχτα, μαγική, αλλά χωρίς φεγγάρι. Πορεύομαι γεμάτος ενέργεια, κάτω από το φως των αστεριών που φωτίζουν ανάλαφρα τον ουρανό και την ψυχή μου, σε ένα μονοπάτι που γνωρίζω καλά. Βρίσκομαι στην καρδιά ενός δάσους που νιώθεις ότι γίνεται ένα με την γλυκιά βραδιά, ένα απόκοσμο και βαθιά ενεργειακό τοπίο. Μαζί μου είναι μία γυναίκα, καταλαβαίνω ότι είναι η γυναίκα μου. Βλέπεις είμαι εγώ, αλλά σε μια άλλη, ακαθόριστη χρονικά εποχή, σε μια άλλη ζωή. Είμαι ένας άλλος, αλλά είμαι εγώ. Και δεν... έχω πάθει εγκεφαλικό.

Σύντομα φτάνουμε σε μια ανοιχτωσιά όπου είχε συγκεντρωθεί κόσμος. Η όρασή μου έχει προσαρμοστεί στο σκοτάδι, όμως ελλείπει φεγγαριού καταγράφει μόνο περιγράμματα. Σαν όλοι οι άντρες να φορούν ημίψηλα καπέλα και σκέφτομαι ότι μάλλον είμαι στην Ευρώπη, ίσως στη Γαλλία του 19ου αιώνα. Καταλαβαίνω ότι βρισκόμαστε εκεί για κάποια εορταστική τελετή, σαν τα Χριστούγεννα, αλλά πρόκειται για κάτι διαφορετικό.

Σταδιακά πλησιάζουμε τον κόσμο και νιώθω αποδέκτης χαιρετισμών και εγκάρδιων χαμόγελων, από όλους. Σαν να τα κατάφερα για λογαριασμό τους, σαν να είμαι κάποιος για αυτούς, διάσημος πολιτικός, που κανονικά τους απεχθάνομαι, αλλά όχι αυτή τη στιγμή. Είμαι σε μια άλλη εποχή. Ο κόσμος με περιμένει και εγώ αναγνωρίζω το σκηνικό από παλαιότερες μνήμες, αλλά χωρίς λεπτομέρειες, παρά μόνο τον γενικό ρόλο μου μέσα σε αυτό.

Οδηγούμαι λοιπόν στο άνοιγμα που δημιουργεί το πλήθος και φτάνω στην είσοδο μιας πανύψηλης, μεγαλοπρεπούς σπηλιάς, η οποία μέσα της φαντάζει στα μάτια μου σαν ολόκληρη πολιτεία. Μπαίνοντας μέσα προς έκπληξή μου, εκφωνώ δυνατά κάποιες προτάσεις, που έχουν σχέση με την σπηλιά και το δάσος στο εσωτερικό της. Τα δέντρα είναι ζωντανά και ανταποκρίνονται με τον τρόπο τους στα λόγια μου. Ένας άγραφος κανόνας, που ενεργοποιεί κάποιον δίαυλο συμπαντικής επικοινωνίας.

Μου είναι όλα τόσο γνώριμα και είμαι εξαιρετικά ευδιάθετος. Μπαίνοντας ακόμα πιο βαθιά στα άδυτα της σπηλιάς, βλέπω ότι ο κόσμος κρατάει κεριά και προσδοκά με χαμόγελο να κάνω κάτι, με προσμονή αλλά χωρίς αγωνία. Μόνο που δεν έχω την παραμικρή ιδέα για το τι μπορεί να είναι αυτό.

Κρατάω την ψυχραιμία μου μου, χαμογελώ για να μην δείξω την αμηχανία μου. Αυτή τη στιγμή ζω σε δύο κόσμους. Η ψυχή μου βρίσκεται ολοκληρωτικά εκεί, αλλά ο εγκέφαλός μου κάνει ακόμα σκέψεις από τον κόσμο που άφησα όταν αποκοιμήθηκα. Τελικά αποφασίζω να αγνοήσω κάθε σκέψη και αφήνομαι γλυκά στην ροή της στιγμής, που κυλάει σαν το νερό.

Αμέσως καταλαβαίνω ότι εθιμοτυπικά πρέπει να μοιράσω δώρα. Πλησιάζω τον πρώτο άνθρωπο που βρίσκεται δίπλα μου και του δίνω ένα δώρο, το οποίο είναι καθαρά συμβολικό. Κάνω μια ασυνήθιστη χειραψία και λέω κάτι ακατανόητο, το οποίο έχει την έννοια ευχής. Στη συνέχεια, το άτομο αυτό επαναλαμβάνει το ίδιο με τον πλησιέστερο του άνθρωπο, και εκείνος το ίδιο με τον επόμενο. Στο μεταξύ βρίσκω και άλλο δώρο στα χέρια μου, το οποίο δίνω σε έναν άλλο και ούτω καθεξής.

Έτσι έγινε η αρχή. Η ευλογία του συμβολικού δώρου και της εγκάρδιας ευχής, εξαπλώθηκε σαν ενεργειακό κύμα σε μία ήρεμη θάλασσα που περίμεναν όλοι να ζωντανέψει. Από εκείνη τη στιγμή και μετά δεν μπορώ να θυμηθώ όλα τα τελετουργικά καθήκοντα, αλλά δεν με σκοτίζει, καθότι με καθοδηγεί η γυναίκα μου. Οι γύρω μου επίσης το αντιλαμβάνονται, αλλά δεν τους νοιάζει. Σκέφτομαι ξανά πως όλα κυλάνε σαν νεράκι και ξαφνικά... ομίχλη σκεπάζει τις εικόνες του μυαλού μου.

Ευπνώω από έναν κόσμο σε κάποιον άλλο. Είμαι πάλι εγώ, ο γνώριμος εγώ, βέβαια, σκέφτομαι, τόσο γνώριμος όσο και ο ονειρικός εαυτός μου. Τελικά ποιος είμαι, δεν ξέρω. Βλέπω το τηλέφωνό μου, μόλις έχω λάβει την φωτογραφία ενός δάσους με κατακόκκινο ορίζοντα, σαν ηλιοβασίλεμα, ίσως να είναι και η χαραυγή, ίσως να είναι και φωτιά. Δεν μπορώ να αποφασίσω αν πρόκειται για συγκυρία ή κάποιο συμπαντικό μήνυμα. Σκέφτομαι ότι η φωτογραφία, όπως και ο εαυτός μου, εντός και εκτός ονείρου, έχουμε ταυτόχρονα διαφορετικές οπτικές γωνίες. Άραγε υπάρχουμε σύμφωνα με αυτό που βλέπει ο κάθε παρατηρητής; Αν ναι, τότε μήπως εμείς, οι ισχυρότεροι παρατηρητές του εαυτού μας, ορίζουμε απόλυτα την ύπαρξη και την ζωή μας; Και αν ναι, τότε δεν αντιλαμβανόμαστε ότι στην πραγματικότητα, είμαστε γεννημένοι θεοί του εαυτού μας, είμαστε απόλυτα αυτό-δημιουργούμενοι.

ΠΟΥΛΗ ΕΥΔΟΞΙΑ
ΤΟ ΜΙΚΡΟ

Είμαι ώρα ξαπλωμένη με την πόρτα κλειστή στο μικρό μου δωμάτιο!

Το κρεβάτι μου – ένα καινούριο ξύλινο καλολουστραρισμένο κρεβάτι – είναι στο κέντρο του δωματίου και κοιτάει την πόρτα, δίπλα στο μικρό κομοδίνο στοιβαγμένα μερικά βιβλία, πάνω πάνω «Ο γλάρος Ιωνάθαν», δώρο του νουνού μου που τόσο αγαπούσα! Απέναντι ένα παλιό τραπέζι εκτελούσε χρέη γραφείου, τετράδια και μολύβια οργανωμένα με τάξη και δίπλα μια ολοκαίνουρια μικρή ντουλάπα με έναν ολόσωμο καθρέφτη στην αριστερή της πόρτα! Μπροστά του έκανα και τι δεν έκανα, χόρευα, έκανα μιμήσεις, μα κυρίως έκλαιγα απαρηγόρητη κάθε φορά που η μάνα μου με κούρευε αγορά και έμοιαζα με κακοκουρεμένο κατσίκι! Εδώ είναι το κρησφύγετο μου, είναι το μόνο μέρος που μπορώ να είμαι ο εαυτός μου και να κάνω ό,τι θέλω!

Κανείς ποτέ δεν ανοίγει την πόρτα μου, δεν με αναζητά ποτέ κανείς! Εδώ γεννιούνται όλα μου τα όνειρα, όλοι οι διακαείς πόθοι της παιδικής μου ψυχής, εδώ οργανώνεται η μεγάλη φυγή!

Ο χρόνος χάνει την υπόστασή του αυτές τις ζεστές καλοκαιρινές μέρες! Τα τζιτζίκια στο μπαλκόνι έχουν πάρτι, πού βρίσκουν τη διάθεση! Έχω ιδρώσει και το καυτό αεράκι που μπαίνει από το παράθυρο με κρατάει αποχαυνωμένη!

Έχω μετρήσει όλες τις χαρακιές του ταβανιού, έχει ένα άσπρο χρώμα που σχεδόν με τυφλώνει στην αντανάκλαση που κάνει πάνω του το καλοκαιρινό φως που μπαίνει από το παράθυρο!

Πόσο βαριέμαι...

Ξαφνικός θόρυβος από το χολ και η φωνή της μάνας μου με επαναφέρει στο τώρα, «τι συμβαίνει;» φωνάζω.

«Βγες μικρή, ανεβαίνει η θεία η Νίτσα»

Η ΘΕΙΑ ΝΙΤΣΑ; Τι ώρα είναι, τι μέρα; Παναγία μου, επιτέλους κάποιος έρχεται να μας δει! Και μάλιστα από τα

εξωτερικά βεβαίως βεβαίως! Πετάγομαι από το κρεβάτι αμέσως...πόσο χαίρομαι... νομίζω, φτερουγίζει η καρδιά μου!

Ανεβαίνει η θεία Νίτσα!

Αχχχχ! Η θεία Νίτσα! Η θεία Νίτσα ήταν ό,τι δεν ήταν η μάνα μου.

Ψηλή (μάλλον έτσι μου φάνταζε), λιγνή (περίμενε πάντα να το σχολιάσει η μάνα και η γιαγιά μου, πως κιλό δεν έβαλε!), ξανθιά (ξανθιές είναι μόνο οι π...νες έλεγε η γιαγιά μου μα μπροστά της όλα καλά), περιποιημένη (το μαλλί ήταν του κομμωτηρίου ή έστω μόλις είχε βγάλει τα ρολά και το είχε ξάνει για να είναι φουντωτό, το κραγιόν ήταν πάντα κόκκινο και ο σκελετός των γυαλιών της μεγάλος και χρωματιστός), παρφουμαρισμένη, δέκα μέτρα μακριά μύριζε το άρωμα της, στη τρίχα μας ερχότανε, τα ρούχα της πάντα ακριβά, πώς, κανείς δεν ξέρει, και θάμπωνε τα παιδικά μου μάτια!

Φωνακλού και με τα μισά λόγια της στα Γερμανικά μας μάγευε καθώς μιλούσε και χειρονομούσε έντονα! Εξέπεμπε έναν ερωτισμό και μαγνητισμό του ξέρω τι έχω και τι να κάνω με αυτό!

Και να, ακούγεται η φωνή της από τον δρόμο καθώς μιλάει με τις γειτόνισσες και γελάει δυνατά!

Χτυπάει το θυροτηλέφωνο, η μάνα μου ανοίγει και την περιμένει στο κεφαλόσκαλο να ανέβει. Εγώ κρυμμένη σχεδόν από πίσω της έχω μάτια και αυτιά ανοιχτά μη τυχόν και μου ξεφύγει κάτι!

Και να τη εμφανίζεται στα σκαλιά και φωνάζει χαρούμενα και χειρονομεί! Δεν ακούω τίποτα, με έχει συνεπάρει η όψη της, πόσο όμορφη είναι ! Τι γυναίκα, τι σίφουνας ,τίποτα δεν έμενε όρθιο στην παρουσία της! Έβλεπα τα χείλη της να κουνιούνται μα δεν άκουγα τίποτα, με είχε υπνωτίσει η αύρα της – έτσι θα γίνω όταν μεγαλώσω, υποσχέθηκα στον εαυτό μου –, με επανάφερε η σπρωξιά της μαμάς μου μιας και κόντευα να την ρίξω έτσι όπως είχα κολλήσει από πίσω της!

Μας προσπέρασε αγέρωχη και κατευθύνθηκε στο μπαλκόνι γιατί έσκασε μιας και είχε έρθει με τα πόδια και ο ήλιος ήταν ακόμα ντάλα! Καλά κι αυτή ώρα είναι που έρχεται από την άλλη μεριά του χωριού με τα τακουνάκια της;

Πίσω της η γιαγιά μου που εκμεταλλεύτηκε και αυτή τη ευκαιρία να πει ένα καφεδάκι μαθαίνοντας τα νέα του γιου της!

Επιστρατεύονται βεντάλιες και κρύα νερά για να δροσίσουν την ξαναμμένη θεία που φυσικά τίποτα άλλο δεν θέλει ούτε γλυκό ούτε κουλουράκι γιατί προσέχει την σιλουέτα της!

Η μάνα μου παίρνει τα πεσκέσια της θείας – δεν ερχόταν ποτέ με άδεια χέρια, μα συνήθως μας έφερνε γλυκά που εκείνη ποτέ δεν ακουμπούσε.

«Δεν ήταν ανάγκη» έλεγε πάντα η μάνα μου, «για τον Πάνιο» έλεγε εκείνη (τον πατέρα μου εννοούσε, εμάς μας είχε γραμμένους!). Πηγαινοερχόμουν πίσω από την μάνα μου προσπαθώντας να μείνω αόρατη ώστε να παρατηρώ την θεία όπως ήθελα! Ίσως να με τρόμαζε και λίγο!

«Που είναι ο Πάνιος;» ρώτησε, «δεν γύρισε ακόμα;»

«Ε, όπου να ’ναι», είπε η μάνα μου «η ώρα του είναι»

Και θαρρείς τις άκουγε ο πατέρας μου και να σου ακούγεται το τρίκυκλο που σταματάει κάτω από το σπίτι!

Πεταγόμαστε τα θηλυκά όλα μαζί να προϋπαντήσουμε τον κύρη του σπιτιού, μπροστά η μάνα, κολλημένη πίσω εγώ, η γιαγιά κατόπι και η θεία τελευταία, που περπατώντας αγέρωχη μας προσπέρασε ν' αγκαλιάσει τον μπατζανάκη της.

«Είμαι ιδρωμένος» λέει εκείνος μα αυτή δεν ακούει και τον σφίγγει δυνατά πάνω στο πλούσιο στήθος της!

Η μάνα στραβομουτσούνιασε και η γιαγιά άρχισε να ξεροβήχει...

Πώς αγκαλιάζει αυτή έτσι τον κύρη μου, αναρωτιέμαι και η ζήλια ζεσταίνει τα μάγουλά μου, η μάνα μου δεν βλέπει; Νιώθω ότι πρέπει να κάνω κάτι, είναι δικός μας ο μπαμπάς, ασ' τον κάτω – και ασυναίσθητα ορμώ προς τον πατέρα. Εκείνος με βλέπει και σκύβει, μου χαϊδεύει το κοντοκουρεμένο μου κεφάλι, μυρίζω πάνω του το άρωμα της θείας!

Και τότε ακούω την φωνή της, με είδε.

«Σατσιλάκι, που είσαι;» Εγώ είμαι αυτή, είμαι ο μικρός θησαυρός της!

«Έλα βρε να σε δω να σε καμαρώσω!»

Διστακτικά φεύγω από το πλάι του πατέρα μου και την κοιτάζω ντροπαλά!

Σηκώνει τα χέρια της και αναφωνεί όλο χαρά: «βρε πως μεγάλωσες έτσι εσύ; Κόντεψα να μην σε γνωρίσω!»

Αναθαρρώ και κορδώνομαι, ένα χαμόγελο σχηματίζεται στα μικρά μου χείλη...

«Βρε κοτζαμάμ κοπέλα σατσιλάκι»

Με αρπάζει από τον χέρι και με φέρνει σβούρες για να με θαυμάσει!

Έχω πια αφεθεί και στριφογυρίζω χαρούμενη που η θεία ασχολείται μαζί μου και με κανακεύει!

Ναι, έχω μεγαλώσει, είμαι μια μικρή δεσποινίδα πια, και νομίζω ότι είμαι όμορφη, τι κι αν η μάνα με έχει κοντοκουρεμένη σα γίδι! Ναι νομίζω ότι είμαι όμορφη! Το χαμόγελο μου έχει φτάσει στα αυτιά και χαχανίζω πια χαρούμενη!

Γελάνε και οι υπόλοιποι μαζί μου...

«Πόσων χρονών είσαι είπαμε;» ρωτάει η θεία καθώς χαχανίζει μαζί μου.

«Δέκα» απαντώ όλο υπερηφάνεια

«Πόσο;» αναφωνεί η θεία και γελάει τώρα με όλη της την ψυχή!

«Εγώ νόμιζα ότι είσαι έξι, πώς είσαι έτσι βρε Σατσιλάκι! Δεν το ταΐζετε; Φέρε καλέ κάνα κουλουράκι να φάει μπας και θρέψει. Και τι άσχημο που είναι... ποιον έμοιασε;» αναφώνησε και συνέχισε να γελάει όλο και πιο δυνατά!

Έχω σταματήσει να γυρνοβολώ.... Δεν έχω αναπνοή, προσπαθώ να βάλω λίγο αέρα στα πνευμόνια μου μα μάταια, νομίζω ότι θα λιποθυμήσω.

Το γέλιο πάγωσε στα χείλη μου και νιώθω τη γη κάτω από τα πόδια μου να κινείται σαν να γίνεται σεισμός.

Τί είπε η θεία; Τί είπε η θεία;

Πως είμαι κακομοίρικο και άσχημο; Χωρίς φύλο, ουδέτερο; Χωρίς ευδιάκριτη ηλικία ; Δεν είμαι δεσποινίδα πια;

Ζαλίζομαι... Πόσο ντρέπομαι...

Και ενώ πριν από ένα λεπτό απολάμβανα την προσοχή όλων, τώρα θέλω να γίνω διάφανη, αόρατη, να εξαφανιστώ, θέλω να πεθάνω....

Η φωνή της μάνας μου ακούγεται μέσα από το βουητό των αυτιών μου κάτι να λέει για να δικαιολογηθεί, πως δεν τρώω, πως είμαι περίεργο στο φαγητό και αυτή τί να κάνει πια, μέχρι και σε γιατρό με πήγανε...

Θέλω να λιώσω στο πάτωμα και να χαθώ....

Είμαι κακόμοιρο και άσχημο...

Πώς θα ζήσω τώρα; Νιώθω συντριβή... Τα σωθικά μου σκίζονται από πόνο, μαχαίρι τα χάχανα της θείας και οι δικαιολογίες της μάνας μου! Ο πατέρας μου έχει από ώρα εξαφανιστεί, κοιτάζω τη γιαγιά μπας και πάρω βοήθεια από κει αλλά μάταια!

Ξέρετε κάτι...σας μισώ, σας μισώ, σας μισώ, φωνάζει το είναι μου χωρίς να βγάζω μιλιά!

Τρέχω στο δωμάτιο μου...

Η μέρα ήταν βαρετή και αδιάφορη μέχρι που ήρθε αυτή και με κορόιδεψε, έπαιξε με την παιδική μου ψυχή και βρέθηκα αβοήθητη στα λόγια της!

Θα κρυφτώ εδώ και μέχρι να φύγει η σκατοθεία θα με ξεχάσουνε, πάντα με ξεχνάνε...

Έχω κουρνιαξει στο κρεβατάκι μου, κλαίω απαρηγόρητη... είμαι άσχημο και κακόμοιρο... πώς θα ζήσω;

Θέλω να πεθάνω!

ΡΕΣΙΝΙΩΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ιστορίες από τη Μαυερεία: Τα Δέντρα του Δημάρχου

27 Αυγούστου 2024

Λένε πως όλα ξεκίνησαν όταν ο κύριος Φίλιππος Πανίδης ανέλαβε τα ηνία του δήμου Μαυερείας. Ο νεαρός 30χρονος πολιτικός επικράτησε άνετα εκτοπίζοντας τον κύριο Χαράλαμπο Γεφρόπουλο από τον δημαρχιακό θώκο, εκμεταλλευόμενος τη δυσαρέσκεια των δημοτών απέναντι στον απερχόμενο Δήμαρχο, ο οποίος δεν κατάφερε στην τελευταία του θητεία να αντεπεξέλθει στις απαιτήσεις των πολιτών. Ο νεαρός Δήμαρχος, του οποίου το όνομα κανείς δεν είχε ακούσει έξι μήνες πριν από τις εκλογές, σε πολλές από τις ομιλίες του επικεντρώθηκε στην επέκταση υποδομών αναψυχής και στην περιβαλλοντολογική τοπική ανάπτυξη. Συγκεκριμένα, το πιο δυνατό του χαρτί ήταν οι έντονες επιπλήξεις προς τον απερχόμενο Δήμαρχο για την αδιαφορία και την χρόνια αμέλειά του για ένα από τα σημαντικότερα και πιο κεντρικά σημεία της πόλης, του Πάρκου Πευκόνιας, το οποίο είχε καταστήσει “σκουπιδαριό και πόλο έλξης για κάθε λογής τρωκτικά”. Ο Πανίδης υποσχέθηκε την ανάπλαση και την επέκταση του Πάρκου αναψυχής, ενώ επισήμανε και την ανάγκη η πόλη να γίνει πιο “πράσινη”. Οι πολίτες συμφώνησαν με την ψήφο τους πως η πόλη πράγματι χρειαζόταν μια φιλική προς το περιβάλλον ανάπτυξη, αν και, σύμφωνα με έμπειρους αναλυτές, δεν ήταν τόσο το περιεχόμενο των περιβαλλοντολογικών υποσχέσεων του κύριου Πανίδη που κέρδισε τους ψηφοφόρους, όσο ο τρόπος και η παρηρησία του λόγου του, σε συνδυασμό με το νεαρό και υγιές προφίλ του υποψηφίου, τα οποία “μάγεψαν” τους πολίτες.

Μετά το πέρας των εκλογών, η Διεύθυνση Τεχνικών Υπηρεσιών προκήρυξε το έργο Ανάπλασης Εγκαταστάσεων και Επέκτασης του Πάρκου, το οποίο μετονομάστηκε σε Μελίσια με πρωτοβουλία του νέου Δημάρχου. Οι εργασίες προχώρησαν με φρενήρεις ρυθμούς και το νέο πάρκο ολοκληρώθηκε στο αξιοθαύμαστο διάστημα των 48 ημερών. Μάλιστα, δεν ήταν λίγες οι εφημερίδες που έκαναν πρωτοσέλιδο το επίτευγμα στις κυριακάτικες εκδόσεις τους, ενώ ο υπουργός Ανάπτυξης και ο υπουργός Περιβάλλοντος έδωσαν τα συγχαρητήριά τους στον νεοεκλεγέντα Δήμαρχο.

Στο νέο Πάρκο, με σχεδόν τετραπλάσια έκταση πια, εγκαταστάθηκαν στύλοι οδικού φωτισμού, υπόγειο αρδευτικό δίκτυο· κατασκευάστηκαν δύο επιπλέον τεχνητές λίμνες, τρεις νέες παιδικές χαρές, πολλές ξύλινες πεζογέφυρες· ασφαλτοστρώθηκαν δύο λωρίδες ποδηλατόδρομου, το κηποθέατρο αναδιαμορφώθηκε στα σύγχρονα πρότυπα, ενώ οι πεζόδρομοι επικαλύφθηκαν με πλάκες μωσαϊκού οκτάγωνου σε σομόν χρώμα, διακοσμημένοι με συντριβάνια και ζαρντινιέρες με κροκάλες. Το αξιοθαύμαστο σε όλα αυτά, όμως, ήταν η ραγδαία ανάπτυξη των καινούριων δέντρων που φυτεύτηκαν. Χαρουπιές, ακακίες κυανόφυλλες, καλλωπιστικές μουριές, μαύρες λεύκες και μεγάλη ποικιλία θάμνων έφτασαν στο τελικό στάδιο ανάπτυξης τους σε αδιανόητους χρόνους. Οι πολίτες δεν μπορούσαν να κατανοήσουν από πού βρέθηκαν τόσα ανεπτυγμένα δέντρα. Μάλιστα, διάφορα είδη πεύκων, πάνω από δέκα μέτρα το καθένα, τοποθετήθηκαν από οχήματα του δήμου σε κάθε σημείο της πόλης με τις χωματοργικές εργασίες να ολοκληρώνονται επίσης με φρενήρεις ρυθμούς. Κάποιοι πολίτες παραπονέθηκαν πως έγινε παραβίαση του ιδιωτικού τους χώρου, ενώ υπήρξαν αναφορές πως οι εργαζόμενοι με τα οχήματα ήταν αγενείς, επιθετικοί, μεθυσμένοι, και πως τα οχήματα δεν ήταν του δήμου. Δεν ήταν λίγοι οι κάτοικοι που δέχτηκαν απειλές από τους εν λόγω εργαζόμενους.

Στο Πάρκο Μελίαια, προστέθηκαν ακόμη και διάφορα γλυπτά από μάρμαρο που απεικόνιζαν διάφορα ζώα του δάσους και νύμφες της μυθολογίας. Κάποιες μαρτυρίες – κυρίως από μητέρες παιδιών – αναφέρουν πως σε μερικά σημεία του πάρκου υπήρχαν αγάλματα τεράτων, μυθολογικών πλασμάτων για την ακρίβεια, που όχι μόνο τρόμαζαν τα παιδιά τους αλλά κάποια από αυτά ήταν σμιλεμένα με εντελώς ακατάλληλο και χυδαίο τρόπο. Οι φορείς του Δημαρχείου ισχυρίστηκαν πως δεν τοποθετήθηκαν τέτοιου τύπου αγάλματα πουθενά στο πάρκο, ενώ στο ίδιο κατέληξαν και οι Αστυνομικές Αρχές, όταν τα παράπονα συσσωρεύτηκαν και αναγκάστηκαν να προχωρήσουν σε έρευνα.

Μετά το δημόσιο σάλο, τα πράγματα ηρέμησαν και δεν αναφέρθηκαν άλλα σκηνικά. Εξάλλου, όπως έγραψε η τοπική εφημερίδα, σε πρωτόγνωρα δηκτικό πατερναλιστικό ύφος: “Κανείς δεν θα σταματούσε να επισκέπτεται το Πάρκο εξαιτίας μερικών μεθυσμένων εφήβων και υπερπροστατευτικών μητέρων με ανασφαλή συμπεριφορά απέναντι στα παιδιά τους, των οποίων η φαντασία βαδίζει χέρι χέρι με την τεχνολογική ‘πρόοδο’. Συνεχίστε, λοιπόν, να αγοράζετε κινητά σε εφτάχρονα παιδάκια, αλλά να μην κατηγορήσετε μετά κανέναν, γιατί τα συμπαρομαρτούντα συνήθως αποδίδονται σε πολλούς φταίχτες, εκτός φυσικά από τους ίδιους τους γονείς”.

Δύο μήνες αργότερα, ακολούθησε η εξαφάνιση ενός 11χρονου αγοριού που τελευταία φορά εθεάθη να κάνει ποδήλατο στο πάρκο. Οι δυο φίλοι που ήταν μαζί του, ένα 10χρονο κορίτσι και ένα 13χρονο αγόρι, ισχυρίστηκαν πως ο φίλος τους σταμάτησε για μια στιγμή με το ποδήλατο και τους είπε πως ένας ηλικιωμένος πνιγόταν στο κέντρο της τεχνητής λίμνης. Το 11χρονο αγόρι πλησίασε στη λίμνη και στεκόταν εκεί, χωρίς να αντιδράει στις επιπλήξεις των φίλων του, που του έλεγαν να σταματήσει τα αστεία και πως η προσπάθειά του να τους τρομάξει ήταν μάταια. Οι δυο φίλοι ανέφεραν στον 11χρονο πως θα κάνουν τον κύκλο του Πάρκου και “όταν επιστρέψουν καλύτερα να έχει τελειώσει με το αστεϊάκι του”. Ωστόσο, όταν επέστρεψαν, ο 11χρονος είχε εξαφανιστεί. Τα δύο παιδιά παρατήρησαν πως το ποδήλατο του 11χρονου ήταν ακόμη παρατημένο στην πελούζα και ενημέρωσαν τους γονείς τους οι οποίοι με τη σειρά τους ενημέρωσαν τους γονείς του 11χρονου. Η Αστυνομία προχώρησε σε ενδελεχή έρευνα του εσωτερικού της λίμνης, καθώς και κάθε γωνιά του Πάρκου. Δεν βρέθηκε κανένα ίχνος του άτυχου παιδιού και δυστυχώς κανένας από τους δημότες που βρίσκονταν εκείνη την ώρα στο Πάρκο δεν είδε τίποτα.

Ο κύριος Αλέξανδρος Βερέργης, αναπληρωτής διευθυντής και καθηγητής φιλολογίας στο 3ο Λύκειο Μαυερίας, ισχυρίστηκε πως κατά τη διάρκεια ενός μεσημβρινού περιπάτου μιας Κυριακής στο Πάρκο Μελίαια άκουσε επιθετικά βελάσματα αιγών από το εσωτερικό του κηποθέατρου. Όταν πλησίασε, οι ήχοι σταμάτησαν απότομα και στα τοιχώματα του κτιρίου ήταν ζωγραφισμένη με μαύρη κιμωλία ολόκληρη η κάτοψη του Πάρκου και κάποιων εκτάσεων της πόλης. Αυτά κανείς δεν μπόρεσε να τα επιβεβαιώσει, ενώ ένας συνδημότης διέψευσε τους ισχυρισμούς του κύριου Βερέργη αναφέροντας πως ο τελευταίος ψιθύριζε ακατανόητους ψαλμούς και μιλούσε μόνος του με τα δέντρα.

Οι τελευταίες αναφορές κάνουν λόγο για απαγωγές βρεφών. Το αξιοπερίεργο είναι πως οι απόπειρες αυτές δεν έγιναν μόνο σε μονοκατοικίες, αλλά και σε πολυκατοικίες με τα παράθυρα των παιδικών δωματίων να είναι σπασμένα. Ένας έφηβος που γυρνούσε σπίτι του αργά το βράδυ της προηγούμενης Πέμπτης υποστήριξε πως είδε τα κλαδιά ενός πεύκου Χαλέπι να κινούνται μανιασμένα και με παράλογο τρόπο, χωρίς την παρουσία του αέρα. Άλλοι κάτοικοι υποστηρίζουν πως είδαν δέντρα να μετακινούνται από μόνα τους, αν και κάποιος θα έπρεπε να είναι πολύ προσεκτικός για να το παρατηρήσει. Εκτός από αυτά, η Μαυερία αντιμετωπίζει προβλήματα ηλεκτροδότησης και διακοπές νερού.

Σήμερα, στις 27 Αυγούστου 2024 και ώρα 7:30, ο πρώην δήμαρχος Μαυερίας βρέθηκε νεκρός έξω από την είσοδο του σπιτιού του, με τα ρούχα του ξεσκισμένα και πεταμένα στην άσφαλο του δρόμου. Η πλάτη του ήταν γεμάτη με “χαρακιές ορνιθοσκαλισμάτων” που σχημάτιζαν την φράση “ο θεός – ΑΣ ΣΑΣ ΛΥΠΗΘΕΙ”

Ο ιατροδικαστής πιστεύει πως το δεύτερο τμήμα της εξέτασης, η νεκροτομή, θα επιβεβαιώσει τους φόβους του κι εδώ σας παραθέτουμε τα λεγόμενά του:

“Φοβάμαι πως αυτές οι χαρακιές δεν προκλήθηκαν από ατσάλι. Πολύ φοβάμαι πως όλα όσα ακούγονται για αυτή την πόλη είναι αληθινά. Το πιο τρομακτικό είναι πως θα χρειαστεί όλοι μας να πιστέψουμε πως είναι αληθινά...”

ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Άγρια Τζέιν

Χαμογελαστές έμπαιναν οι αχτίνες του ζωογόνου ήλιου μέσα απ τις ρυτιδιασμένες τσακίσεις της κουρτίνας, τρεμόπαιζαν στο πέρασμά τους και κάθονταν τριγύρω του σαν πιστός σκύλος που κοιτά στα μάτια το αφεντικό του. Ένα βλέμμα του χαμηλά, ψηλά, παντού όριζε κάθε φορά τον εσωτερικό του κόσμο. Μιλούσε χωρίς λέξεις, φώναζε χωρίς ήχους, χόρευε χωρίς κινήσεις, μα πάντα κάτι έλεγε, ουσιαστικό, μικρό ή μεγάλο. Κοιτούσε τις γραμμές της ζωής στη παλάμη του, μικρή για αντρική, μεγάλη από αισθήματα. Τα πλήκτρα χόρευαν αισθησιακά στο ρυθμό της καρδιάς του και το αίμα έρεε στις φλέβες του σαν σχεδόν άνυδρο ποταμάκι σε κατηφοριά πλαγιάς ψάχνοντας στόματα να δροσίσει.

Η σκέψη του ήταν ανελλιπώς σ' εκείνη, μία οπτική φαντασία χρωμάτων. Την όριζε ως μικρή γιαπωνέζα-σαμουράι, με πολύχρωμο κιμονό δεμένο ανάλαφρα στη δαχτυλιδένια της μέση. Οι γοφοί της σύνορα της μοναδικής πίσω όψης της, διόδια παραδείσου που τα είχε περάσει μόνο αυτός. Δύο οδικές αρτηρίες κατηφόριζαν απ' αυτά χωρίς νησίδα, με επιστροφή στο παραμυθένιο της πάρκινγκ, πηγή όασης ζωτικότητας γλυκύτητας, ζωής. Ο ανήφορος περνούσε μέσα από κυκλική πλατεία με λεπτή σάρκα, όπως η φλούδα ροδακινιού και συνέχιζε σε δύο λοφίσκους με σημείο τηλεσκοπικού άλίκου υψώματος. Ξεχώριζε σαν το ύψωμα του Λυκαβηττού ή της ακρόπολης φέρνοντας μαζί του την απaráμιλλη συμμετρία των αρχαίων γλυπτών και την βαθειά ευλάβεια της εσωτερικής πίστης. Η περαιτέρω ανάβαση μέσα απ' την φλογέρα του λαιμού της κατέληγε σ' ένα αφεγάδιαστο αφήγημα προσώπου κατακλυσμένο από σαρκώδη χείλη αμυγδαλωτά μάτια που έκρυβαν πάντα όλα τα συναισθήματα, που, με το πέρασμα των χρόνων, έβγαζαν μόνο φλόγες κολάσεως που έκαιγαν κάθε ματιά ερωτικού συναισθήματος. Το μέτωπο της, χωρίς ίχνος αυλακιάς, δημιουργημένο μόνο να δέχεται απαλές ερωτικές παλάμες και τα μάγουλά της αγαστές υποδοχές φιλιών. Κάθε ατέλεια πάνω της ήταν τόσο ξεχωριστή και γλυπτικά δομημένη που σε έκανε να ερωτεύεσαι αυτό το πλάσμα για κάθε ποιητική της γραμμή.

Το μεγαλύτερο μαρτύριο δεν είναι να μην έχεις αυτό που λαχταράς, που ποθείς, που θέλεις κάθε στιγμή, κάθε λεπτό να είσαι μέσα του, γύρω του, να αφουγκράζεσαι την ανάσα του και να θέλεις να το κατασπαράξεις ερωτικά σαν πεινασμένος λύκος που κατηφορίζει τα χιονισμένα βουνά να βρει το θύμα του, αλλά να το έχεις δίπλα σου, χωρίς εκείνο

να συναισθάνεται την πείνα σου, ή εσύ να μην είσαι ικανός να του δείξεις τα δόντια σου, την πεινασμένη σου λαχτάρα, τις εικόνες που ζωντανεύει ο νους φέρνοντας τρισδιάστατα το αγγελικό της κορμί μπροστά στα μάτια σου, και κάθε φορά που σηκώνεις το χέρι να τα αγγίξεις αυτό διαπερνάει το ολόγραμμα της μπαίνοντας σε άλλη διάσταση, στην πραγματικότητα.

Σηκώθηκε η μέρα από το νυχτερινό της κατάλυμα. Απρόσκλητη όπως πάντα εισέρχεται στα καταλύματα των ανθρώπων, ξέροντας η ίδια τι θα επακολουθήσει στις ζωές τους και χωρίς να τους δίνει ποτέ ραπόρτο ούτε καν σημάδι.

Εκείνη, κατέβηκε τις ανάγλυφες σκάλες, φορώντας την στολή «εκστρατείας» η οποία στο κάτω μέρος αγκάλιαζε τρυφερά και αναδείκνυε τις απίστευτες καμπύλες της και στο πάνω μέρος αλεξίσφαιρα παραδομένο στο κορμί της το υπόλοιπο κομμάτι της, κάνοντας το μπούστο της χαριτωμένα ερωτεύσιμο. Πήγε ακόμα μία φορά να μιλήσει με τον καθρέπτη. Ίσως είναι η μόνη φορά της ημέρας που στέκεται απέναντι του μιλώντας του και κάνοντάς το να της υποδείξει το πόσο όμορφη είναι, μεταφέροντας έτσι αυτή την αύρα στο χώρο όπου περνάει τη μισή της μέρα και που έχει γίνει κατάλυμα τα τελευταία χρόνια πολλών εμπειριών, συναισθημάτων και χώρος απεγκλωβισμού και εικονικής ανάσας.

Ο χρόνος αποδείχθηκε εχθρός απέναντι στη σκέψη της, γιατί την κατέκλυσε, την αφόπλισε, την κοίμισε και της αφαίρεσε την δύναμη των αποφάσεων, μέσα σ' ένα καταιγισμό άσχημων συναισθημάτων, θυμού, απελπισίας, απογοήτευσης, προδοσίας, σιχασιάς.

Η δύναμη μας είναι η ανάγκη να υποτάξουμε την ζωή να μας ακολουθεί και όχι εμείς αυτή. Η διαφορά αυτού του διακυβεύματος είναι ότι στη πρώτη περίπτωση πράττουμε αυτοβούλως και στη δεύτερη ακολουθούμε σέροντας.

Ο χρόνος αποδείχθηκε εχθρός απέναντι στη σκέψη του, γιατί τον κατέκλυσε με εικόνες, εικόνες δικές της, που ο ίδιος στέρησε στον εαυτό του, απ' τις «άνομες» πράξεις του, οι όποιες έπεσαν σαν κόκκοι χιονιού απ τις ψηλότερες βουνοκορφές έρμαια και περιπλανώμενες των ανέμων όχι με μαγικά χαλιά αλλά σε χώρες ουτοπικές, άλλοτε μαγικές, να γεύονται και να οσφραίνονται μπαχάρια της ανατολής, άλλοτε μιαρές, με βρώμικα νερά του Γάγγη, άλλοτε πραγματικές μέσα από την φυσική της παρουσία και ομορφιά.

Η δύναμή μας είναι η ανάγκη υποτάσσοντας την ζωή να μπορούμε μέσα απ' το σωστά πράττω να περνούμε στο ορθά κτώμαι και όχι στο πράττω για να μην ακολουθεί. Η διαφορά αυτού του διακυβεύματος είναι ότι στη πρώτη περίπτωση αγαλλιάζει η ψυχή ενώ στη δεύτερη είμαστε σε μία άκαρπη εγρήγορηση.

Τι μπορεί να σοκάρει μία ψυχή, αν όχι ο θάνατος, η απώλεια, η πομπώδης αρνητική έκπληξη, το ουσιαστικό άγγιγμα;

Ίσως και τίποτα ή αυτό που για την μάζα φαίνεται το ιδανικό μιας ουσιαστικής αναστροφής ενός μεταλαμπαδισμού σκέψεων για εκείνη να είναι το τίποτα, το τόσο απλά τίποτα.

Σε βλέπω να πλησιάζεις με την καρό κυανόμαυρη ζακέτα σου, έχοντας υψώσει την συστάδα των μαλλιών σου ψηλά και γυρτά, αφήνοντας την να λικνίζεται στους ρυθμούς του βαδίσματος του κορμιού σου, σε βλέπω να φτάνεις στο κατώφλι μου, πρωί, κρατώντας σοκολατένιο ρόφημα και τυρόπιτα. Έρχεσαι, αργά το απόγευμα να ξαποστάσεις και εναποθέσεις στα χέρια μου το αγαλμάτινο διάγραμμα της υπόστασής σου, να νιώθω την παλάμη στο μέτωπό μου και τους ήχους της ανάσας σου να συλλαβίζουν εγερτήριο κλειστών ματιών απ' τον παράδεισο της μαγικής αυλής που σκάλισα,

περιποιήθηκα, φύτεψα και πότισα λίγη ώρα πριν, να μου ψιθυρίζει, σήκω αγάπη μου είναι ώρα να με πας πίσω.

Ανοίγω και τρεμοπαίζω τα βλέφαρά μου περνώντας τόσα χρόνια και ελπίζοντας να ξαναβρείς αυτή την ζεστασιά το νιάσιμο τον πόθο και το χάιδεμα της απαλής σου παλάμης στο πρόσωπό μου.

Τίποτα και κανείς δεν κατάφερε να μ' εμποδίσει να ορώ τον πίνακά σου έτσι όπως όταν σε πρωτοκοίταξα, χωμένη στο βάθος ενός μπαρ με κάποιον επίδοξο εραστή, και εσύ να με κατακλύζεις με την διαπεραστική ερωτική ματιά σου. Πότε την ξαναείδα αυτή τη ματιά;

Ω ακατέργαστο διαμάντι, που κυλιέσαι στις λάσπες της απεραντοσύνης των ανεκτίμητων αξιών και ξεπροβάλεις μόνο για λιγοστές ανάσες.

Εσύ, μεταμορφωμένη διάολε της ακολασίας της σκέψης μου, εσύ με ποτίζεις καθημερινά με φλόγες διασκορπισμένες και διάχυτες, μέσα στα μάτια μου στο σώμα μου στην ψυχή μου.

Ξεπρόβαλε επιτέλους να δω την πραγματική σου μορφή, βγες, πάτησε, ζήσε και κοίταξε καταρχήν εσένα, να κάψεις τον εωσφόρο του μίσους μέσα απ' τον καθρέπτη σου να κολάσεις και να θάψεις τις βαλτωμένες και θυμωμένες σκέψεις σου και να μπορέσεις να ανατείλεις ένα καινούργιο σύμπαν μέσα στο ήδη υπάρχον παροπλισμένο, με πραγματική ανιδιοτελή αγάπη, και κυρίως να εκτιμήσεις όχι εκείνον αλλά τις σκέψεις και τις προθέσεις του απέναντι σου.

Έδωσες τόσα χρόνια λόγο, σκέψη και πράξη, πάνω σε μονόδρομο, όμως υπάρχουν και παρακλάδια, δύσβατα δε λέω, ναι, αλλά αυτά ή κάποια από αυτά μπορούσαν να σε οδηγήσουν σε ξέφωτα .

Ένα από αυτά είναι αυτό που ονειρεύομαι για σένα...

Η ρετσίνι του πεύκου, έσταξε πάνω στο στήθος μου, στο μέρος της καρδιάς, σαν το μήλο του Νεύτωνα, χτύπησε την στιγμή της ανάβασης, σφράγισε ένα δάκρυ που λίγο πριν είχε ξεφύγει απ τα μάτια και κατρακύλησε, κόλλησε πάνω του και πάνω μου και ως δια μαγείας απορροφήθηκε αφήνοντας το σημάδι πάνω στο κορμί μου τρυπώντας τα σωθικά μου. οι κάμπιες μεταμορφώθηκαν σε πολύχρωμες πεταλούδες, πετώντας ολόγυρα μου, εκκολαπτόμενα πτηνά ξετρύπωσαν σε αρχέγονη μορφή τυλιγμένα με άσπρα πέπλα που κομμάτι κομμάτι ύφαιναν τόσα χρονιά, πάνω στο οποίο οι πεταλούδες θα άφηναν την χρυσαφένια σκόνη τους. Λιωμένα φρούτα, φράουλες ροδάκινα μήλα έφτιαξαν ένα κόκκινο χαλί πάνω στο χώμα. Ένας ξιφίας σμίλεψε με την αιχμηρή του μύτη δυο κομμάτια ξύλου παρμένα από ναυάγιο καρίνας ξεβγαλμένης στην άκρη της παράλιας, πιγκουίνοι με τα φράγκα τους γυαλισμένα και κομψά φορεμένα, κρατούσαν τα γοβάκια, οι κήποι της Εδέμ άνοιξαν για να φτιάξουν μοναδικό λουλουδένιο και εξωτικό στεφάνι, ορδές πουλιών ζώων αμφίβιων, ορδές χρωματιστών αχτίνων φωτός περνούν μέσα απ τις πευκοβελόνες στα ανάκατα κλαδιά των δέντρων και καρφώνονται γύρω Σου και πάνω στο στόμα Σου. Σαν άγρια Τζέιν σε κρατούν όλα ψηλά να μην πατάς και να πετάς ανάμεσα στα δέντρα φορώντας Σου όλα τα καλά της φύσης και αφήνοντας Σε δίπλα μου, μπροστά μου. σηκώνω το βλέμμα μου Σε κοιτώ γυρίζω να φιλήσω τα ποδιά Σου, και χωρίς να σταματήσω τα φίλια μου ανεβαίνω σιγά σιγά το κορμί Σου μέχρι το στόμα Σου. Σκύβεις λίγο και φιλάς το σημάδι στην καρδιά μου. η όλη μεταμόρφωση μου σε χαμόγελο δεν αργεί να φανεί, βάζεις και τα δυο χεράκια Σου μέσα στις χούφτες μου, τις κλείνω και σχίζοντας αγκαλιά ο ένας μέσα στον άλλο τα κλαριά πετούμε μέσα στην δίνη του έρωτα μας, κάνοντας την μέρα νύχτα και τον ήλιο αγκαλιά με το φεγγάρι στο ένα και μοναδικό ερωτικό μπέρδεμα της φύσης

...και ύστερα ξυπνά το τέρας

Τι μπορεί να είσαι συγχρόνως, για να με φτάνεις σ αυτές τις σκέψεις. Λερναία ύδρα με πρόσωπο Καλυψούς, με ήχους σειρήνων που διαπερνούν τις συμπληγάδες, αισθησιακή πλανεύτρα σε άγρα πελατών κοσμικού ρέστοραντ, γητευτής μινώταυρων, φτερωτός άγγελος, λησιστάρχισσα, ηγουμένη, πόρνη, κυρία, πουτάνα, κοχύλι ξεβγαλμένο σ’ αλμυρικά, μεσοπέλαγος βράχος όπου ξαποσταίνουν τα πουλιά, αφρισμένο κύμα, κρυστάλλινο βουνίσιο ρυάκι, σταλακτίτης, καταρράκτης, ωραία κοιμωμένη, μετρέσα...

Βλέπω τα εφαρμοστά κολάν σου να γλύφουν τα ροδαλά χείλη του αιδοίου σου, και συ, βλέποντάς με να σε κοιτώ να τα τραβάς ακόμα πιο ψηλά πιο ξεχωριστά σαν χειροκρότημα οργασμού, εφαρμοστά μπλουζάκια χωρίς σουτιέν να αναδεικνύουν τις ζωογόνες ρόγες σου, ανώμαλες οπτασίες να κατακλύζουν ολοζώντανα τις σκέψεις μου, ανοιγοκλείσιμο ποδιών άνευ ρούχων, άντρες τριγύρω σου, ολόγυμνοι και έτοιμοι να ασελήσουν επάνω σου, κρυφό εραστή να ικανοποιεί την σάρκα και τον θυμό σου και όχι την ψυχή σου, βλέπω την γυναίκα που έχασες που παραμέλησες την γυναίκα που ψάχνεις να ξαναβρείς, που άφησες να σου στερήσουν, που αποποιήθηκε τις όποιες ευθύνες απραξίας της, που έχει την δύναμη να κερδίσει ξανά αυτά που της χρωστά η ζωή, που είναι μπροστά της, αλλά εθελοτυφλεί μπροστά στο το δα μικρό βηματάκι που δεν είναι άλλο εκτός απ την πράξη.

Θυμάμαι, εκείνες τις λίγες όμορφα στιγμές που μου χάρισες, βλέμμα ολοκληρωτικά επάνω μου, στο μπαρ, ερωτικό, μοναδικό αξεπέραστο. Τα πόδια με την αλμύρα νωπή ανοιγμένα στο ταμπλό του αυτοκινήτου, χωρίς εσώρουχο..

Θυμάμαι, εκείνες τις πολλές άσχημες στιγμές, αγριεμένου καιρού στο βλέμμα σου, την καταιγίδα που πλημμύρισε τις κόρες των ματιών σου και τις άναρχες κινήσεις των χεριών σου..

Σκέφτομαι, ότι το μοναδικό ξέφωτο της αγκιστρωμένης σου σκέψης και απεγκλωβισμού της ψυχής σου μέσα απ’ το σιδηρούν παραπέτασμα των αιμοβόρων σκέψεων, είναι η προτεραιότητα που ξέχασες, που άφησες πίσω σου. Ο εαυτός σου. Βρες τον και μαζί με αυτόν, ίσως κάπου ξαναχωρέσω και εγώ στις προτεραιότητες σου.

Έως τότε, θα σε περιμένω, ίσως όχι με τον σωστό τρόπο γιατί δεν έχω πια τις πηγές να αντλήσω το νάμα της δύναμης να ξεπλύνω το πρόσωπό μου, αλλά θα είμαι άγρυπνος φρουρός του κατασταλαγμένου και βαθειά κρυμμένου κάστρου σου.

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥΛΑ

Μια Εκδρομή

Ήταν Δεκέμβριος λίγο πριν τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά, έκανε κρύο έξω, στο σαλόνι το τζάκι έκαιγε για ζεστάνει μαζί με το καλοριφέρ το σπίτι, το χριστουγεννιάτικο караβάκι και δέντρο ήτανε στολισμένο και τα φωτάκια ήτανε αναμμένα. Γύρω από το τζάκι καθόταν μια παρέα ζευγαριών, έπιναν ζεστή σοκολάτα και συζητούσανε διάφορα πράγματα και λέγανε ιστορίες ο καθένας, τι είχε συμβεί στον ίδιο ή σε κάποιον άλλον και το είχε ακούσει.

Όλα ξεκίνησαν σε μία εκδρομή που είχανε πάει ο Γιώργος και η Μαρία. Είχανε πάει στο Ναύπλιο, συναντήσανε στο εστιατόριο για το πρωινό ένα ζευγάρι το οποίο τους έκανε εντύπωση γιατί ήτανε πάντα χέρι χέρι και ο ένας κοίταγε στα μάτια τον άλλον, με σεβασμό, γνωριστήκανε και κάνανε παρέα όταν επιστρέψανε στα σπίτια τους παρόλο που το ένα ζευγάρι έμενε στη Θεσσαλονίκη και το άλλο στην Αθήνα, όλοι διηγηθήκανε τις πολύ ενδιαφέρουσες ιστορίες τους.

Ο Σπύρος και η Παναγιώτα συναντηθήκανε μία ημέρα της Άνοιξης σε ένα γραφείο μιας εταιρείας, κάτω από ιδιαίτερες συνθήκες. Όταν γνωριστήκανε από την πλευρά του Σπύρου υπήρχε μία ανεξήγητη και μυστηριώδης στάση: συνεχώς την παρατηρούσε. Η Παναγιώτα από την άλλη πλευρά είχε μία ηρεμία και ήτανε πάντα ευγενική μαζί του. Οι μέρες περνούσαν και η συμπεριφορά των δυο ήτανε ευγενική, υπήρχε συνεννόηση μόνο που κοίταζε ο ένας τον άλλον στα μάτια, χωρίς να λένε πολλά είχανε συνεννοηθεί. Αυτός συνέχιζε να την παρατηρεί, αυτή του φερόταν πάντα με σεβασμό, ο ένας προστάτευε τον άλλον, στις πολύ δύσκολες συνθήκες που βίωνανε λόγω του μεγάλου φόρτου εργασίας που υπήρχε.

Η εταιρεία που εργαζόντουσαν είχε πολλές καθημερινές απαιτήσεις και δεν βλέπόντουσαν συχνά, πέρασε αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα να μιλήσουνε ή όταν τύχαινε να συναντηθούνε δεν είχανε χρόνο για να συζητήσουνε αλλά χαιρόντουσαν ο ένας όταν έβλεπε τον άλλον. Αγαπούσανε και οι δύο τη εργασία τους και προσπαθούσαν να είναι τυπικοί στις επαγγελματικές τους υποχρεώσεις.

Ο καιρός περνούσε, με τον ίδιο ρυθμό χωρίς να έχουν αλλάξει και πολλά πράγματα μεταξύ τους, είχανε κατά κάποιο τρόπο μία σκέψη, μία προστασία ο ένας για τον άλλον.

Όταν κάποιες φορές συναντιόντουσαν στο διάδρομο και καθένας τους ήτανε στεναχωρημένος, ένα ζεστό χαμόγελο αρκούσε για να δείξουν ο ένας στον άλλον το σεβασμό και τη μεγάλη συμπάθεια που είχανε.

Κάποια στιγμή αφού είχε περάσει πολύς καιρός με πρωτοβουλία του Σπύρου συνάντησε εκτός εταιρείας την Παναγιώτα, της εξήγησε κάποια πράγματα, εκείνη δέχτηκε όλα όσα της είπε και αποφάσισε να μείνει μαζί του, για πάντα, οι δύο τους ζήσανε μια ευτυχισμένη ζωή και ό,τι προβλήματα τους παρουσιαζόντουσαν πάντα με σεβασμό και πραγματική αγάπη τα λύνανε όλα.

Το σαλόνι στο σπίτι είχε μια πολύ χριστουγεννιάτικη ατμόσφαιρα και οι ιστορίες που λέγανε τα ζευγάρια ήτανε όλες πολύ ενδιαφέρουσες.

Η χριστουγεννιάτικη κρύα βραδιά του χειμώνα μπροστά στο τζάκι με τη ζεστή σοκολάτα των οικογενειών πέρασε πάρα πολύ ευχάριστα παίζοντας επιτραπέζια, λέγοντας ιστορίες. Πολύ σύντομα τα ζευγάρια θα μαζευτούνε ξανά για κάποιο τραπέζι μέσα στις γιορτές, αλλά θα προστεθεί και άλλο ένα ζευγάρι, του Σπύρου και της Παναγιώτας, γιατί ο Γιώργος και η Μαρία είναι φίλοι τους.

ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ ΧΡΙΣΤΙΝΑ

Μια Ελπίδα

Σαν ηλιαχτίδα που ξεπρόβαλε χαράματα ύστερα από μία νύχτα με τσουχτερό κρύο... μία δύσκολη νύχτα που παρακαλούσες να ξημερώσει και να φανεί ξανά το φως της ημέρας για να επέλθει η λύτρωση... μία ελπίδα που κοιμάσαι και ξυπνάς περιμένοντας όλα στο φως της ημέρας να έχουν διαγραφεί και να μπορέσεις να πατήσεις ξανά στα πόδια σου.

Ήταν η στιγμή, αυτή η μαγική στιγμή που πίστεψα ότι κάτι θα αλλάξει. Θεε η υπομονή που είχε αρχίσει να εξαντλείται, η κούραση, η ψυχική και σωματική που σε βασάνιζε και που σε έκανε να πιστεύεις πως έχεις φτάσει σε ένα τέλμα. Που έλεγες πως παλεύεις και πρέπει να συνεχίζεις να παλεύεις για το αύριο. Μα πιο αύριο αν δεν μπορείς να ζήσεις το τώρα, την στιγμή, να απολαύσεις την ίδια τη ζωή; Τη ζωή, ΖΩΗ! Αυτό ναι, αυτό που πραγματικά χρειαζόμαστε ήταν μία ανάσα. Να γονατίσω στο έδαφος και να πάρω βαθιά ανάσα για να μπορέσω να συνεχίσω να ζω. Να είμαι ζωντανή, να είμαι ευτυχισμένη, να ζω την κάθε στιγμή, να αγαπώ, να δημιουργώ!

Τίποτα όμως και κανείς δεν θα μπορούσε να με βοηθήσει να βγω από αυτόν τον κυκεώνα. ΤΙΠΟΤΑ! Παρά μόνο ο ίδιος μου ο εαυτός. Και βαθιά μέσα μου το γνώριζα πολύ καλά. Έπρεπε να βρω τη δύναμη να πω ΤΕΡΜΑ, τόσο δυνατά, με όλο μου το είναι ώστε να με ακούσουν ως τα πέρατα της γης και να καταλάβουν πως όσο και να με πατάνε, έφτασε αυτή η ώρα να μπουν τα όρια, το τέλος... το τέλος, αυτό που σε κάνει να ξεχνάς τα πάντα, να μηδενίζεις και να αρχίζεις πάλι από την αρχή. Αυτή τη φορά μιλάμε για πραγματική αρχή όπως την ορίζεις εσύ και όχι τα πρέπει των άλλων.

Κάθε βράδυ πριν κοιμηθώ ονειρευόμουν τη στιγμή που θα ήμουν στη θέση να ανακοινώσω την παραίτησή μου. Έφτιαχνα την εικόνα στο μυαλό μου, σχεδόν την βίωνα. Έφτιαχνα με το μυαλό μου την ιστορία, φανταζόμουν τον χώρο, τα πρόσωπα και την ικανοποίηση της ελευθερίας που ένιωθα, ώσπου με έπαιρνε γλυκά ο ύπνος. Αυτή η ελπίδα πως κάτι θα γίνει και θα αλλάξουν όλα και θα είμαι πραγματικά ευτυχισμένη. Και κάθε πρωί που ξυπνούσα, συνειδητοποιούσα πολύ γρήγορα και σχεδόν μάτωνα η ψυχή μου καθώς η πραγματικότητα κέρδιζε τα όνειρά μου... και ήταν άνιση η μάχη.

Αυτή η ελπίδα που πάντα με ακολουθούσε και κάπου στην πορεία πάλι με εγκατέλειπε και αναρωτιόμουν γιατί... γιατί; Περνώντας από πολλές διακυμάνσεις κι έχοντας γίνει το πετοί μου ένα με την πραγματικότητα, ονειρεύτηκα το αύριο. Εκπαίδευσα τον εαυτό μου σιγά σιγά και με τρόπο περίεργο που ακόμα και τώρα να με ρωτήσεις, δεν θα ξέρω πως να το εξηγήσω, να ονειρευτεί το αύριο και να πλάσει με τη φαντασία μία πραγματικότητα η οποία στα όνειρα έμοιαζε αληθινή. Έπλασα με την φαντασία μου την ελπίδα να με τραβάει μακριά από την τοξικότητα των ανθρώπων που με ταπείνωσαν... και τα κατάφερα!

Άρχισα σιγά σιγά να μην σκέφτομαι τα λόγια τους και να πλάθω όμορφες εικόνες, να ασχολούμαι με ό,τι γεμίζει την ψυχή μου και με ευχαριστεί. Με τον καιρό, έπεισα τον εαυτό μου ότι είναι μία δουλειά και θα πρέπει να σκεφτώ ακριβώς αυτό, είναι μία δουλειά που μου προσφέρει οικονομικές απολαβές για τη διαβίωσή μου. Επικεντρώθηκα λοιπόν στα θετικά κι έβγαλα εντελώς από τη σκέψη μου τα λόγια και κυρίως την τροφή που με τάζαν... δεν μπορείς, δεν έκανες το σωστό, δεν είσαι ικανή.

Όταν κατάφερα να βγω από την αρνητικότητα, κατάλαβα ότι όλα όσα βίωναν για τον ίδιο τους τον εαυτό, προσπαθούσαν να τα ρίξουν πάνω μου και ούσα συναισθηματική σαν χαρακτήρας, έπαιρνα μέσα μου τη θλίψη τους. Τότε, η ελπίδα φώτισε τα όνειρα μου και η ενέργειά μου πλημμύρισε το είναι μου. Και τα κατάφερα! Βρήκα τη δύναμη να ακολουθήσω τα όνειρα μου και να καταλάβω ότι όλα όσα μέχρι νόμιζα πως ήταν επιλογές μου μέσα από τις οποίες έπαιρνα ενέργεια, αποδείχτηκε πως ήταν όλα εκείνα που ρουφούσαν την ενέργεια και δύναμή μου με τρόπο αποτρόπαιο.

Εκείνο το βράδυ της ηρεμίας και της αγωνίας, των ανάμεικτων συναισθημάτων της χαράς και της αναμονής, με εκείνο το τσουχτερό κρύο που τσάκιζε κόκαλα, έμεινα ξάγρυπνη... δεν μπορούσα, δεν είχα την υπομονή να περιμένω να ζήσω τη στιγμή της ελευθερίας!

Ανέτειλε ο ήλιος, έβαλα μία κούπα καφέ σχεδόν νευρικά και κάθισα μπροστά στην μπαλκονόπορτα παρακολουθώντας τον ήλιο να ανατέλλει. Όταν πια έφτασε τόσο ψηλά που το φως του έκανε τα μάτια μου να δακρύνουν, άφησα την κούπα στο τραπέζι και ξεκίνησα την διαδικασία, σαν ιεροτελεστία, για να χαράξω την πορεία της ελευθερίας μου!

Μπήκα στην μπανιέρα, έριξα ζεστό νερό στο κορμί μου διώχνοντας με αυτόν τον τρόπο την ένταση που με κυρίευσε όλο το βράδυ. Χαλαρή με μια εσωτερική γαλήνη, ντύθηκα, βάφτηκα, περιποιήθηκα τον εαυτό μου και πάτησα στα πόδια μου τόσο γερά, τόσο σταθερά, τόσο ανέλπιστα! Άφησα την ασφάλεια του σπιτιού μου με την υπόσχεση ότι θα επιστρέψω για να το απολαύσω όπως δεν έκανα τόσο καιρό που βασανιζόμουν. Μπήκα στο αυτοκίνητο και μετρούσα τα χιλιόμετρα αντίστροφα. Καθώς πλησίαζα, σχεδόν δεν άκουγα ήχους, δεν αντιλαμβανόμουν τους ανθρώπους γύρω μου. Είχα επικεντρωθεί στον στόχο μου. Ακολούθησα το μονοπάτι, μόνο αυτό θυμάμαι από εκείνη την στιγμή, δεν θυμάμαι πως βρέθηκα στο γραφείο της μπροστά της και την αντίκρισα. Κοντοστάθηκα... όχι είπε μία φωνή μέσα μου, προχώρα, τώρα είναι η δική σου παράσταση και με το χειροκρότημα θα πέσει η αυλαία.

Έβλεπα τα μάτια της, αυτό το σκληρό βλέμμα της απαξίωσης, μόνο που αυτή τη φορά ήξερα πως η αηδιασμένη αυτή μορφή έκρυβε μέσα της την αηδία για τον ίδιο της τον εαυτό και σχεδόν λυπήθηκα για εκείνη. Έκανε να ψελλίσει κάτι και σήκωσα το χέρι μου δείχνοντάς της πως τώρα μιλάω εγώ.

-Παραιτούμαι... φεύγω την ίδια στιγμή, δεν χρειάζεται να πεις κάτι, άλλωστε όλον αυτόν τον καιρό έχεις πει τόσα που ούτε εσύ η ίδια δεν αντέχεις. Έφτασε η ώρα να μάθεις πως σε λυπάμαι πραγματικά, όπως σε λυπούνται όλοι όσοι

σε περιτριγυρίζουν, απλά δεν τολμούν να έρθουν να στο πουν γιατί εξαρτώνται, πρέπει να ζήσουν τις οικογένειες τους και σε ανέχονται μέχρι να μπορέσουν να ορθοποδήσουν. Κατάφερα να απελευθερωθώ από τα σαράκια που μου φόρτωσες και βρίσκομαι εδώ μπροστά σου περήφανη, άλλωστε τα “δεν μπορείς” που μου καταλόγισες μου έδωσαν τη δύναμη να τα καταφέρω, να σταθώ στα πόδια μου και να δημιουργήσω το μέλλον που ονειρεύτηκα. Προσπάθησε να απελευθερωθείς κι εσύ από τους εφιάλτες σου.

Γύρισα την πλάτη μου κι έφυγα...

Ξαναγεννήθηκα!

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗ ΜΑΡΙΛΕΝΑ

Μια παλιά ανάμνηση

Ήταν Σάββατο, ένα χειμωνιάτικο πρωινό του 1998.

Το κρύο ήταν πολύ τσουχτερό. Κι ο δυνατός βοριάς που φυσούσε, σε έκανε να αντιλαμβάνεσαι το κρύο, τόσο από τη βοή του, όσο και από τον θόρυβο των αντικειμένων που έσειε.

Ενώ κοιμόμουν, ένας δυνατός θόρυβος με ξύπνησε. Ήταν ο ήχος από μια γλάστρα που έπεσε από το παράθυρο, εξ αιτίας του αέρα. Στην αρχή τρόμαξα. Σύντομα όμως συνειδητοποίησα τι είχε συμβεί. Ανακάθισα στο κρεβάτι μου και κοίταξα το ρολόι μου. Ήταν 8.30 το πρωί.

Μέσα στο σπίτι, ευτυχώς, είχαμε ζέστη. Έξω, όμως, έκανε πολύ κρύο...

Με δισταγμό, άφησα τα ζεστά μου σκεπάσματα και σηκώθηκα από το κρεβάτι μου.

Ήταν όμως ανάγκη να σηκωθώ, για να κατέβω στην Αθήνα, για ψώνια.

Το κρύο μπορεί να ήταν ανασταλτικός παράγοντας, αλλά οι υποχρεώσεις της επόμενης εβδομάδας ήταν πολλές και δεν μπορούσα να αφήσω αυτή τη δουλειά για άλλη ημέρα. Ετοιμάστηκα, λοιπόν, στα γρήγορα, έφαγα στο πόδι μια φρυγανιά με λίγη μαρμελάδα και βιάστηκα για να προλάβω το τρόλεϊ από τον Προφήτη Ηλία στο Παγκράτι.

Τα παιδιά μου ακόμη κοιμόνταν. Η μεγαλύτερη, η Κατερίνα ήταν πια δεκαοκτώ ετών, και η Ερατώ, στα δεκατρία. Τις καμάρωνα, καθώς ήταν, ακόμη, βυθισμένες στον ύπνο. Τις φίλησα και για να μην ανησυχήσουν, τους σιγοψιθύρισα ότι έπρεπε να φύγω για λίγες ώρες. Με κλειστά μάτια, μου έγνεψαν και συνέχισαν τον ύπνο τους.

Έπρεπε να κατέβω στην Ερμού για να ψωνίσω ένα δώρο γάμου.

Παντρευόταν μια ξαδέλφη μου, η Αντιγόνη. Ο γάμος της θα γινόταν στον Προφήτη Ηλία, την επόμενη Κυριακή.

Ήμουν πολύ χαρούμενη γι' αυτό. Η Αντιγόνη ήταν σαράντα ετών και ήθελε τόσο πολύ να κάνει οικογένεια!...

Με αυτές τις σκέψεις, άνοιξα βιαστικά την εξώπορτα, αλλά ο κρύος αέρας με πάγωσε και με ανάγκασε να κάνω ένα βήμα πίσω. Κούμπωσα για τα καλά το μπουφάν μου, σήκωσα, γρήγορα, την κουκούλα του, για να καλύψω το κεφάλι μου, έκλεισα την πόρτα κι άρχισα να περπατάω, με γρήγορα βήματα, μέχρι τη στάση του τρόλεϊ.

Στον δρόμο, καλημέρισα γείτονες και γνωστούς.

Ζούσαμε σε μια ήσυχη γειτονιά. Όλοι οι γείτονες γνωριζόμαστε πολλά χρόνια και είχαμε πολύ καλές σχέσεις.

Σ' αυτή τη γειτονιά γεννήθηκα και μεγάλωσα. Κι εδώ μεγάλωναν τώρα και τα παιδιά μου, σκέφτηκα και χαμογέλασα.

Με αυτές τις σκέψεις, έφτασα στη στάση. Το τρόλεϊ όμως δεν ήταν εκεί.

Κοίταξα το ρολόι μου. Σύμφωνα με το πρόγραμμα των δρομολογίων έπρεπε να περιμένω πέντε λεπτά ακόμη.

Το κρύο δυνάμωνε. Αποφάσισα να χωθώ στην προστατευμένη, από τον αέρα, είσοδο του φούρνου της περιοχής, έξω από τον οποίο θα σταματούσε το τρόλεϊ. Ευτυχώς μπορούσα κι από κει να περιμένω την άφιξή του.

Η μυρωδιά όμως του ψωμιού και των αρτοποιημάτων, μού έσπασε τη μύτη. Ήμουν πεινασμένη, γιατί από τη βιασύνη μου να φύγω, δεν είχα προλάβει να απολαύσω το πρωινό μου.

Έτσι αποφάσισα να μπω μέσα στον φούρνο, και να αγοράσω ένα κουλούρι Θεσσαλονίκης. Το τύλιξα καλά μέσα σε μια χαρτοπετσέτα και το έριξα βιαστικά μέσα στην τσάντα μου, για να το φάω καθοδόν.

Στο μεταξύ, το τρόλεϊ έφτασε. Ήμουν στ' αλήθεια τυχερή. Οι επιβάτες ήταν λίγοι κι έτσι βρήκα, αμέσως, κάθισμα.

Το τρόλεϊ ξεκίνησε το συνηθισμένο του δρομολόγιο: «Πλατεία Προφήτη Ηλία, Βρυάξιδος, Άλσος Παγκρατίου, Ερατοσθένους, Παναθηναϊκό Στάδιο, Ζάππειο, Βασιλικός Κήπος, Σύνταγμα...».

Στο Σύνταγμα, κατέβηκα.

Πέρασα από το φανάρι απέναντι την Ελευθερίου Βενιζέλου και βγήκα στην Πλατεία Συντάγματος. Την κατηφόρισα, για να περάσω από το φανάρι, απέναντι, στην Ερμού.

Άρχισα να κατηφορίζω την Ερμού. Έφτασα, μέχρι το τέλος της.

Την ανηφόρισα και την κατηφόρισα πολλές φορές για να δω τι θα μπορούσα να αγοράσω.

Η αλήθεια είναι ότι οι βιτρίνες ήταν πολύ ελκυστικές και με παρέσερναν να μπω στον πειρασμό και να αγοράσω πράγματα που δεν είχα προγραμματίσει να πάρω.

Ευτυχώς, τελικά συγκρατήθηκα, κι αποφάσισα να περιοριστώ στα προγραμματισμένα, δηλαδή, στην αγορά του δώρου για τον γάμο της ξαδέλφης μου.

Δεν είχα από την αρχή αποφασίσει τι ακριβώς θα της αγόραζα, μετά από μερικές βόλτες όμως, κατέληξα να προτιμήσω κάτι χρηστικό, για το σπίτι της Αντιγόνης.

Από εδώ και στο εξής θα παρατηρούσα προσεκτικά τις βιτρίνες που είχαν είδη σπιτιού, για να εντοπίσω κάτι που θα μου τραβούσε την προσοχή και θα ήταν κατάλληλο για δώρο γάμου.

Μετά από λίγη ώρα, σε ένα πολυκατάστημα, μαγνήτισε το βλέμμα μου ένα όμορφο σερβίτσιο τσαγιού. Ήξερα ότι της Αντιγόνης, της άρεσε πολύ η πορσελάνη. Κι αυτό ήταν από πολύ κομψό.

Λευκό, απλό, με μια λεπτή μπεζ μπορντούρα. Της το αγόρασα, λοιπόν, με τη σιγουριά ότι θα της άρεσε.

Ικανοποιημένη από την αγορά, αποφάσισα να επιστρέψω σπίτι.

Όμως, απέναντι από το κατάστημα αυτό, υπήρχε μια συμπαθητική καφετέρια που μου άρεσε από παλιά. Πάντα ήθελα να την επισκεφτώ, για να απολαύσω έναν ζεστό καφέ, αλλά δεν είχα βρει, έως τώρα, την ευκαιρία.

Τώρα, εκτός από την ευκαιρία, δηλαδή, τον χρόνο, είχα και επιπλέον λόγους. Μπορούσα να ζεσταθώ για λίγο και να αποτελειώσω κι εκείνο το κουλούρι Θεσσαλονίκης που δεν είχα προλάβει να φάω στη διαδρομή.

Σπρώχνοντας όμως την πόρτα για να μπω μέσα, βρέθηκα πρόσωπο με πρόσωπο με μία κυρία περίπου της ίδιας ηλικίας με εμένα.

- Συγνώμη, ψέλλισα. Μήπως σας χτύπησα, άθελά μου;

- Όχι, μη στενοχωριέστε. Φταίω κι εγώ που δεν κοίταξα, αν ερχόταν κάποιος, και πλησίασα πολύ κοντά στην πόρτα. Είπε η κυρία.

Ξαφνικά, τα πρόσωπα και των δύο μας στρογγύλεψαν από την έκπληξη.

- Μήπως γνωριζόμαστε από κάπου; Μου είπε η κυρία.

- Κι εγώ αυτή την εντύπωση έχω. Της είπα.

Αμυδρά, μου ήλθε στον νου, μια εικόνα, μια ανάμνηση. Η εικόνα ενός κοριτσιού μπροστά σε ένα όμορφο παραμυθένιο σπιτάκι στην Νέα Κηφισιά.

- Μήπως είσαι η Ελισάβετ; Τη ρώτησα.

- Ναι. Απάντησε η κυρία.

- Ελισάβετ, είμαι η Λένα. Δεν με θυμάσαι;

- Η Λένα της κυρίας Μαρίας;

- Ναι. Η ίδια.

Αγκαλιαστήκαμε, φιληθήκαμε κι αρχίσαμε να μιλάμε για τα παλιά. Τότε που ήμαστε παιδιά και κάναμε παρέα.

Η ώρα περνούσε και ξαφνικά συνειδητοποίησα, ότι αν δεν έφευγα άμεσα, δε θα προλάβαινα τις άλλες υποχρεώσεις μου.

- Ελισάβετ μου, της είπα, επειδή, δεν άλλο χρόνο σήμερα για να τα πούμε, θα ήθελες να βρεθούμε κάποια άλλη στιγμή, στο σπίτι μου, για να μιλήσουμε με την ησυχία μας;

- Ναι. Φυσικά. Είπε η Ελισάβετ. Πότε μπορείς;

- Τι θα έλεγες για το επόμενο Σάββατο. Είναι καλά για εσένα;

- Ναι. Πολύ καλά! Θα σου τηλεφωνήσω για μου δώσεις τη Διεύθυνσή σου.

Ανταλλάξαμε τηλέφωνα και αποχαιρετιστήκαμε. Η κάθε μία πήρε το δρόμο της.

Όταν επέστρεψα στο σπίτι, τα κορίτσια μου είχαν σηκωθεί και μαγειρεύαν. Τους μίλησα για την αναπάντεχη συνάντησή με την παλιά φίλη μου, την Ελισάβετ, για τα ψώνια μου και για το μελλοντικό μου ραντεβού μαζί της.

Η Κατερίνα, η μεγαλύτερη κόρη μου, από περιέργεια, άρχισε να με ρωτάει για τον τρόπο γνωριμίας μας.

Της εξήγησα ότι οι γονείς μας ήταν φίλοι, κι έτσι γνωριστήκαμε, κι εμείς, τα παιδιά.

- Οι πατεράδες μας, της είπα, εργάζονταν στην ίδια εταιρεία και εκτιμούσαν ο ένας τον άλλον. Μετά γνωρίστηκαν και οι μαμάδες μας κι επειδή ταίριαζαν πολύ σαν χαρακτήρες, αρχίσαμε να κάνουμε παρέα οικογενειακά.

- Και πού βλεπόσαστε; Στο Παγκράτι; Ρώτησε η Ερατώ, η μικρότερη κόρη μου.

- Στο Παγκράτι και στην Κοκκινιά, στον τόπο κατοικίας τους. Αλλά η φιλία μας έδεσε περισσότερο στη διάρκεια των δύο Καλοκαιριών, στο εξοχικό τους, στη Νέα Κηφισιά. Μας είχαν καλέσει να περάσουμε μαζί τις διακοπές του Καλοκαιριού.

Θεέ μου, πόσα πράγματα μου έρχονται στο νου μου!... σκέφτηκα δυνατά.

Αυτή η ανάμνηση από τη Νέα Κηφισιά ήταν σαν να ξεκλείδωσε χιλιάδες άλλες...

- Ήταν όμορφο το σπίτι τους; Ρώτησε η Κατερίνα.

- Για εμένα ήταν το πιο όμορφο σπίτι που υπήρχε. Ήταν ένα σπίτι που για δυο καλοκαίρια φιλοξένησε τα παιδικά μου όνειρα. Γεμάτο με αναμνήσεις. Γι' αυτό και το έχω ζωγραφίσει εδώ και πολλά χρόνια. Για να μην το ξεχάσω ποτέ.

- Πες μας, όσα πιο πολλά μπορείς, για τότε. Είπε η Κατερίνα.

- Είμαστε όλο αυτιά, πρόσθεσε η Ερατώ.

- Ωραία! Θα σας πω.

Ήμουν έξι χρονών, όταν πρωτοπήγαμε για διακοπές στο σπίτι της Ελισάβετ.

Η Νέα Κηφισιά, τότε, ήταν χωριό, και το σπίτι αυτό ήταν ένα από τα λίγα της περιοχής.

Ήταν τόσο γραφικό! Άσπρο με κόκκινα παράθυρα και κεραμίδια. Στην πρόσοψη, μια σκάλα με πέντε- έξι σκαλοπάτια σε οδηγούσε στην είσοδο του σπιτιού. Στα αριστερά του, σε ένα χαμηλότερο επίπεδο, λόγω κλίσης του εδάφους, υπήρχε η κουζίνα. Γύρω- γύρω, στο οικόπεδο, δέντρα, λουλούδια και θάμνοι. Δυο ξύλινες κούνιες στόλιζαν την αυλή, μαζί με ένα πέτρινο πηγάδι, ενώ μια εξωτερική τουαλέτα συμπλήρωνε την πίσω όψη του σπιτιού.

Έχω πολλά να θυμηθώ από εκείνη την περίοδο, τους είπα.

Ας ξεκινήσω από αυτά που θυμάμαι πιο έντονα.

Η μαμά της Ελισάβετ, η κυρία Καίτη, και ο άντρας της, ο κύριος Κώστας, ήταν πολύ καλοί άνθρωποι. Ευγενικοί, φιλόξενοι και συνεννοήσιμοι.

Είχαν δημιουργήσει μια πολύ όμορφη οικογένεια. Εκτός από την Ελισάβετ που είχε την ίδια ηλικία με εμένα, είχαν κι έναν μικρότερο γιο, τον Γιαννάκη, ένα χρόνο μικρότερο από εμάς.

- Κι ο Γιαννάκης έπαιζε μαζί σας; Ρώτησε η Ερατώ.

- Ναι. Ήταν βέβαια λίγο πιο ζωηρός από εμάς, αλλά ήταν πολύ καλό παιδί.

Θυμάμαι ότι η κυρία Καίτη μάς είχε παραχωρήσει, για ύπνο, το μεγαλύτερο δωμάτιο του σπιτιού, το σαλόνι.

Είχε ενώσει δυο μεγάλα κρεβάτια κι εκεί κοιμόμαστε, εγώ και η μεγαλύτερη αδελφή μου η Άννα, μαζί με τους γονείς μας.

Στο διπλανό δωμάτιο κοιμόταν η οικογένεια της κυρίας Καίτης.

Σε αυτό το μεγάλο δωμάτιο, πολλές φορές, παίζαμε Καραγκιόζη, παίρνοντας ένα άσπρο σεντόνι, τις φιγούρες που θέλαμε και τις φωτίζαμε με ένα λαμπατέρ. Ο Γιαννάκης έκανε πάντα τον Καραγκιόζη κι ήταν πολύ ευρηματικός στους διαλόγους.

Το άλλο που κάναμε εκεί, ήταν να παίζουμε με τις σκιές των χεριών μας, στον τοίχο.

- Και πώς περνούσατε συνήθως την ημέρα σας; Ρώτησε η Κατερίνα.

- Το πρωί σηκωνόμαστε με την ησυχία μας και κατεβαίναμε στην κουζίνα.

Μη φανταστείτε καμία «λουξ» κουζίνα. Ήταν ένα ευρύχωρο δωμάτιο με μερικά απλά ξύλινα ντουλάπια, βαμμένα με λαδομπογιά, έναν μαρμάρινο νεροχύτη, ένα πετρογκάζ για μαγείρεμα, ένα «φανάρι» για τη συντήρηση των τυριών και των φρούτων κι ένα στρογγυλό τραπέζι φορμάικας, με μερικές καρέκλες.

Ωστόσο, οφείλω να ομολογήσω ότι η κουζίνα ήταν ένα πολύ δροσερό δωμάτιο. Εκείνη την εποχή δεν είχαν ακόμη γενικευτεί τα ηλεκτρικά ψυγεία. Τα πιο πολλά σπίτια, στις πόλεις, διέθεταν ψυγεία του πάγου, αλλά στην εξοχή δεν υπήρχαν ούτε αυτά. Είχαν όμως τα φανάρια...

- Μήπως εννοείς κάτι μεταλλικά κουτιά με σίτα που τα κρεμούσαν από το ταβάνι; Ρώτησε η Ερατώ.

-Ακριβώς. Της απάντησα. Τα τοποθετούσαν ανάμεσα σε ανοίγματα του σπιτιού, σε σημεία που έκανε ρεύμα για να βάζουν τα τρόφιμα που ήθελαν να τα διατηρήσουν κρύα.

- Και πώς παγώνατε το νερό; Ρώτησε η Ερατώ.

- Μμ... καλή ερώτηση, είπα. Λοιπόν, το νερό το μαζεύαμε πρώτα από το πηγάδι. Επομένως, ήταν ήδη δροσερό. Μετά γεμίζαμε με αυτό δύο στάμνες στην κουζίνα, κι αυτό ήταν...

Η στάμνα κρατούσε το νερό κρύο. Γεμίζαμε με αυτό κουμάρια, δηλαδή πηλινες κανάτες, και σερβίραμε το νερό από εκεί για να ξεδιψάσουμε. Ήταν πολύ όμορφη αυτή η διαδικασία. Πολλές φορές με έβαζαν κι εμένα να μαζέψω το νερό από το πηγάδι, με την επίβλεψη, βέβαια, ενός μεγάλου.

- Ωραία, για το νερό. Αν κι εμένα μου φαίνεται κουραστική η διαδικασία, είτε η Ερατώ, όμως από πού ψωνίζατε; Υπήρχαν μαγαζιά εκεί κοντά;

- Μαγαζιά δεν υπήρχαν. Υπήρχε μόνον ένας γείτονας, ο κυρ- Γιώργης με το άλογό του και το κάρο του, απάντησα. Ο κυρ- Γιώργης περνούσε κάθε μέρα, την ίδια ώρα, από το σπίτι και πουλούσε κηπευτικά και φρούτα. Εμείς τα παιδιά τον περιμέναμε κάθε πρωί και του τραγουδούσαμε ένα τραγούδι που είχαμε ακούσει σε μια παιδική εκπομπή του ραδιοφώνου, της «Θείας Λένας». Το τραγούδι μιλούσε για έναν πλανόδιο μανάβη. Του άρεσε πολύ του κυρ-Γιώργη το τραγούδι μας, και όταν το τελειώναμε, μας κερνούσε ροδάκινα που ήξερε ότι μας άρεσαν.

Κρέας και ψάρια μας έφερναν οι πατεράδες μας από τη Κηφισιά, τις Παρασκευές, όταν έρχονταν από τη δουλειά.

- Κάτι μας είπες στην αρχή για την τουαλέτα, με διέκοψε η Κατερίνα. Είπες ότι ήταν εξωτερική και φαντάζομαι ότι δεν είχε μπανιέρα ή ντους. Πώς κάνατε, όμως, μπάνιο;

- Μμ... κυρίες μου, εδώ σας θέλω!... Αν ήσαστε από μια μεριά, θα ήθελα να έβλεπα πώς θα ξινίζατε τη μούρη σας, βλέποντάς με, να με πλένει η μαμά μου σε μια σκάφη, στην κουζίνα, με νερό που στην καλύτερη περίπτωση, είχε ζεστάνει, προηγουμένως, στο πετρογκάζ.

Περιμέναμε όλα τα παιδιά με υπομονή, να τελειώσει το ένα για να αρχίσει το άλλο.

- Αυτό δεν το ζηλεύω καθόλου. Είπε η Ερατώ, που της άρεσαν οι ανέσεις.

- Είμαι σίγουρη γι' αυτό. Της απάντησα. Όμως, ξέρεις, είχε την ομορφιά του κι αυτό.

- Για συνέχισε τώρα, μαμά, για το πώς περνούσατε την ημέρα σας... Είπε η Ερατώ.

- Μετά το πρωινό μας, αρχίζαμε το παιχνίδι μας. Εκτός από τα παιχνίδια στο σαλόνι, που σας είπα προηγουμένως, μερικές φορές παίζαμε κυνηγητό ή κρυφτό. Άλλοτε πάλι, κάναμε κούνια. Συχνά παίζαμε τα «αγαλατάκια» ή το «ρολόι».

Μα το πιο ωραίο παιχνίδι μας ήταν το σχοινάκι. Δυο παιδιά κρατούσαν το σχοινάκι από τις δυο άκρες και τα άλλα παιδιά πηδούσαν και προσπαθούσαν να μην χάσουν.

Όποιος άντεχε περισσότερο ήταν ο νικητής.

Το μεσημέρι τρώγαμε το φαγητό μας και ξαπλώναμε, υποχρεωτικά, για ένα δίωρο.

Ήταν η δυσκολότερη ώρα της ημέρας, αφού εμείς τα παιδιά είχαμε πολύ ενέργεια και δε νυστάζαμε.

Τότε βρίσκαμε την ευκαιρία να διαβάσουμε κανένα «Μίκυ Μάους» ή «Λούκυ Λουκ».

- Αλήθεια; Αυτά ακριβώς που δεν μας άφηνες να διαβάσουμε όταν ήμαστε μικρότερες!...

Μπράβο μαμά! Είπε η Κατερίνα.

- Εντάξει. Ξέρω έχετε δίκιο. Δεν σας άφηνα να διαβάζετε συχνά, γιατί προτιμούσα να διαβάζετε λογοτεχνικά βιβλία. Η μητέρα μου, όμως, δεν ήξερε αυτά που ξέρω εγώ τώρα.

Κι εσείς, αργότερα, όταν θα μεγαλώνετε τα παιδιά σας, θα έχετε αποκτήσει περισσότερες γνώσεις από εμένα και θα τα μεγαλώνετε διαφορετικά. Έτσι είναι αυτά...

- Τέλος πάντων, μαμά. Πες μας τι άλλο κάνατε; Ρώτησε η Κατερίνα.

- Λοιπόν, τα απογεύματα κυνηγιόμαστε στα χωράφια, τριγύρω, και κάναμε ζαβολιές.

Όπως, λίγο πιο κάτω, από το σπίτι, όπου υπήρχε και μια γέφυρα χωρίς στηθαίο, που περνούσε πάνω από έναν χείμαρρο.

Δε θα ξεχάσω τη χαρά που αισθανόμαστε να ανεβαίνουμε πάνω στη στενή γέφυρα και να περνάμε από τη μια άκρη στην άλλη, με κίνδυνο να τσακιστούμε. Ευτυχώς που δεν έπαθε, ποτέ, κανείς μας, τίποτε.

Μερικές φορές, ο μπαμπάς μάς ζητούσε να ανηφορίσουμε τον λόφο για να φτάσουμε στο κτήμα ενός κτηνοτρόφου, του κυρ- Παντελή και να του ζητήσουμε αυγά και φρέσκο γάλα, από τις κατσίκες του.

Ήταν απόλαυση να βλέπεις τον κυρ-Παντελή να αρμέγει τις κατσίκες με τόσο μεγάλη επιδεξιότητα!... Καμιά φορά, άφηνε κι εμάς να δοκιμάσουμε. Μετά, πηγαίναμε στο κοτέτσι για να μαζέψουμε αυγά.

Παιδιά μου, αυτή η γεύση των ολόφρεσκων αυγών του κυρ- Παντελή θα μου μείνει αξέχαστη!

Έπειτα γυρίζαμε σπίτι και συνεχίζαμε το παιχνίδι.

Μα πιο ωραία περνούσαμε τα Σαββατοκύριακα, όταν ήταν μαζί μας και οι πατεράδες μας. Τότε, πηγαίναμε στην Κηφισιά για να δούμε παράσταση Καραγκιόζη στο «άλσος». Ο μπαμπάς μάς έπαιρνε καμιά φορά και μαλλί της γριάς. Άλλοτε καθόμαστε όλοι μαζί σε κάποιο ζαχαροπλαστείο για παγωτό.

- Δηλαδή, περνούσατε ζωή και κότα! Είπε η Ερατώ.

- Πράγματι, εμείς τα παιδιά περνούσαμε υπέροχα. Για τους γονείς μας, δεν ξέρω...

Αλλά αυτό που δεν θα ξεχάσω ποτέ είναι το παιχνίδι με τις χελώνες.

Πιάναμε χελώνες, τις ταΐζαμε με χορταρικά και τις βάζαμε σε σπιτάκια που φτιάχναμε με τούβλα. Την επόμενη ημέρα οι χελώνες εξαφανίζονταν και ξανακάναμε πάλι το ίδιο.

Ποτέ δεν καταλάβαμε πώς απελευθερώνονταν.

Ο Γιάννης, βέβαια, ευχαριστιόταν περισσότερο, παίζοντας με έντομα, τους κατσουφράδες. Τους έπιανε, τους έδενε με κλωστή και τους κρατούσε στο χέρι του. Οι καημένοι πάλευαν να πετάξουν, αλλά δεν μπορούσαν. Πέταγαν για λίγο, γύρω- γύρω αλλά, σύντομα κουράζονταν.

Δεν μου άρεσε αυτό που τους κάναμε και μαζί με την Ελισάβετ και την Άννα, προσπαθούσαμε να πείσουμε τον Γιάννη να τις απελευθερώσει.

- Απέκτησες πολλές εμπειρίες εκείνα τα δύο καλοκαίρια. Έτσι δεν είναι μαμά; Είπε η Ερατώ.

- Πράγματι. Για ένα παιδί, σαν εμένα, που μεγάλωσε σε μια συνοικία της Αθήνας, το Παγκράτι, όλα αυτά που έζησα, άγνωστα μέχρι τότε, ήταν πολύ σημαντικά. Αυτά τα καλοκαίρια έμαθα πολλά για τη φύση, για τα ζώα αλλά και για τους ανθρώπους.

Έμαθα να σέβομαι τη φύση και να την αγαπώ.

Έζησα την ανεμελιά. Έπαιξα τρελά. Εκτονώθηκα. Απέκτησα και δυο φίλους...

- Είχες, όμως, πολλά χρόνια να δεις την Ελισάβετ. Έτσι δεν είναι; Ρώτησε η Ερατώ.

- Πολλά. Τουλάχιστον τριάντα. Γι' αυτό και δεν την γνώρισα αμέσως.

- Και τώρα που θα έχεις την ευκαιρία να την δεις από κοντά, πώς αισθάνεσαι;

- Περίεργα. Ευχάριστα αλλά και με αγωνία.

- Γιατί; Είπε η Ερατώ.

- Γιατί δεν ξέρω πώς ήταν η ζωή της όλα αυτά τα χρόνια. Μου είπε πολύ λίγα πράγματα για το σήμερα. Δεν ξέρω ακόμη, αν νιώθει το ίδιο, με εμένα... Εννοώ, αν χαίρεται πραγματικά που με βλέπει.. Όπως κι αν έχει, χαίρομαι που θα ξανασυναντηθούμε και θα μιλήσουμε για τη ζωή μας και τις αναμνήσεις μας.

Άντε, να αποτελειώσουμε το φαγητό και να σκεφτούμε τι θα φτιάξουμε το Σάββατο για να την υποδεχτούμε.

- Δε νομίζεις, μαμά, ότι είναι η κατάλληλη στιγμή για να της δείξεις εκείνη την υπέροχη ζωγραφιά που είχες κάνει πριν από πολλά χρόνια και δείχνει το σπιτάκι της Κηφισιάς; Ρώτησε η Κατερίνα.

- Ναι, κορίτσι μου. Αυτή η ζωγραφιά απεικονίζει την ομορφότερη ανάμνηση της παιδικής μου ηλικίας. Συμβολίζει την ανεμελιά, το παιχνίδι, τη φύση, τη χαρά! Κλείνει μέσα της, όσα έζησα εκείνα τα δύο Καλοκαίρια. Και αυτά που έζησα στην Νέα Κηφισιά έχουν συμβάλει πολύ σε αυτό που είμαι τώρα.

- Δηλαδή, συμπλήρωσε η Ερατώ, μια ευαίσθητη ενήλικας με αισιοδοξία για το μέλλον και αγάπη και σεβασμό στο περιβάλλον...

- Έσκυψα πάνω από τη ζωγραφιά για να μην δουν τα παιδιά μου τη συγκίνηση που μου προκάλεσαν τα λόγια τους.

Μα εκείνες το κατάλαβαν. Ήλθαν κοντά μου, με αγκάλιασαν και μου είπαν ότι ήμουν πράγματι πολύ τυχερή που κουβαλούσα αυτές τις θύμησες...

Τις αγκάλιασα κι εγώ, σκεπτόμενη ότι ήμουν πράγματι τυχερή, τόσο για τις παιδικές μου αναμνήσεις, όσο και για τις κόρες που είχα!...

ΓΚΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΝΩΡΑΙΑ

Όνειρο

Ήταν ένα ζεστό απομεσήμερο καλοκαιριού. Περπατούσα στη λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας, στο κέντρο της Αθήνας. Ήλιος, ζέστη, συμφόρηση συνέθεταν ένα σκηνικό αποπνικτικό. Γύρω μου άγνωστοι περπατούσαν βιαστικοί. Στα πρόσωπα των ανθρώπων αντίκριζα το άγχος, την αγωνία, την εξάντληση και την ταλαιπωρία του καύσωνα. Στο δικό μου όμως υπήρχε ένα χαμόγελο. Βάδιζα ανάλαφρη με ευχάριστη διάθεση και μέσα μου σιγοτραγουδούσα ένα χαρούμενο τραγούδι. Το είχα ακούσει στο ραδιόφωνο και δεν έλεγε να βγει από το μυαλό μου. Σιγά σιγά εστίασα στον βηματισμό μου. Συγκεντρώθηκα σε κάθε βήμα και τότε ξαφνικά το ένιωσα.

Ανέβαινα. Σα να πατούσα σε αόρατα σκαλιά, κάθε κίνηση του σώματος με έκανε να προωθούμαι στον αέρα. Βρισκόμουν όλο και πιο ψηλά, πάνω από τους ανθρώπους, πάνω από τα κτίρια. Έβλεπα τα πάντα σε κάτοψη και σύντομα βρέθηκα στο Σύνταγμα. Εκεί, πάνω από το σιντριβάνι, λες και είχε κάτι μαγικό το υγρό στοιχείο, ήρθε μια ριπή ανέμου και με παρέσυρε. Η ριπή έγινε στρόβιλος αέρα και με πήρε μαζί του. Σε λίγο βρισκόμουν πάνω από το Αιγαίο. Το κατάλαβα γιατί ένιωσα την αλμύρα και είδα παντού τριγύρω μπλε. Το μπλε της θάλασσας του Αιγαίου, που αν μια φορά το δεις, δεν το ξεχνάς ποτέ.

Εκείνος ο άνεμος τελικά με πήγαινε εκεί που πραγματικά ήθελα να είμαι. Ήταν ο άνεμος μεταφορέας που είχε πάρει εντολή από τον εσωτερικό μου πόθο και χωρίς να το ζητήσω με πήγαινε ταξίδι. Ένα δώρο ανέλπιστο, απροσδόκητο. Το δέχτηκα ενθουσιασμένη και το ζούσα εκστασιασμένη.

Με οδήγησε πάνω από την Τήνο, είδα τη Σύρο και τη Μύκονο και εκεί χάθηκε ύψος. Οδηγήθηκα στην παραλία του Αγίου Φωκά. Στεκόμουν και αιθεροβατούσα. Ήμουν σε επίγειο παράδεισο χωρίς να πατάω στο έδαφος.

Στην παραλία είχε αέρα και η θάλασσα είχε κύμα. Έμεινα εκεί ακίνητη για λίγο. Δεν ξέρω πόσο. Ένιωθα την άμμο σε κάθε φύσημα του ανέμου και σταγόνες από το θαλασσινό νερό στο πρόσωπο. Δε διαμαρτυρήθηκα. Απολάμβανα την υπέροχη θέα και αυτό ήταν το πιο υποβλητικό σκηνικό που έχω αντικρίσει. Άμμος και θάλασσα. Και εγώ στον αέρα.

Κούνησα τα χέρια μου και στριφογύρισα στον αέρα, σαν σε χορό, σαν σε γιορτή. Μια κρίση χαράς, μια αυθόρμητη έκφραση ενθουσιασμού, χωρίς θεατές μα με πρωταγωνίστρια εμένα. Έδινα την παράσταση μου...

Και τότε ο ήχος του ξυπνητηριού έδωσε τη λήξη της γιορτής. Ήταν ένα όνειρο μόνο τελικά. Σηκώθηκα σαστισμένη εκείνο το πρωί και μηχανικά πήγα στην κουζίνα. Όσο έκανα τον καφέ μου έκλεισα τα μάτια, θέλοντας να συνεχιστεί για λίγο το όνειρο.

Δε συνεχίστηκε το όνειρο, αλλά στο μυαλό μου είχε εντυπωθεί κάθε εικόνα του και η αίσθηση που μου άφησε. Ήταν η αίσθηση της απόλυτης ελευθερίας. Και η υπενθύμιση ότι χρειαζόμουν διακοπές.

Τα όνειρα τι είναι άλλωστε; Είναι σκέψεις απωθημένες. Με την πρώτη γουλιά καφέ δεν έχασα χρόνο. Βρήκα ακτοπλοϊκά εισιτήρια και κατάλυμα. Το Σαββατοκύριακο εκείνο του Μαΐου θα πήγαινα στην Τήνο και αν τα κατάφερνα θα έπαιρνα άδεια για λίγες μέρες.

Ετοιμάστηκα αστραπιαία για να φύγω για τη δουλειά. Έβαλα ραδιόφωνο από το κινητό μου και ακούστηκε το τραγούδι από το όνειρο.

Την μέρα εκείνη περπάτησα στη Βασιλίσσης Σοφίας με ένα συνωμοτικό χαμόγελο στα χείλη. Είχα ένα déjà vu. Μπορεί να μην αιθεροβατούσα, αλλά αυτό είναι ασήμαντη λεπτομέρεια. Θα ήταν μια υπέροχη μέρα!

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΠΙΤΟΥ

Ο Καθρέφτης των Ματιών σου

Μοιάζει σαν μια πεταμένη σακούλα σκουπιδιών, ανεμοδαρμένη και χλιοχτυπημένη από τους βοριάδες της περιοχής, που αντικατοπτρίζεται, παραδόξως, με μορφή όμοια με αυτή του ανθρώπου. Η σάρκα του γερασμένη, μαυρισμένη και τρυπημένη σχεδόν σε όλη την επιφάνεια της. Τα μαλλιά του κατάμαυρα, ίδια με το σκότος, βρεγμένα και μπερδεμένα ενώ μερικές από τις μπούκλες του χαϊδεύουν ελαφριά τους ώμους του.

Πέρασε στιγμιαία η σκέψη για το κάλλος που θα μπορούσε να έχει αυτός ο άντρας στην πραγματικότητα, πίσω από όλα αυτά τα φίλτρα, εάν δύναμαι βέβαια να τα παρουσιάσω με αυτή την ιδιότητα. Μόνο να αφήνα την φαντασία μου ελεύθερη, θα είχα ήδη σχηματίσει την ιστορία του στο φαντασιόπληκτο μυαλό μου. Ίσως να πρόκειται για έναν άνδρα σοβαρό, επιτυχημένο, γοητευτικό ακόμα, με στόχους στη ζωή του. Θα τολμούσα να σκεφτώ ότι θα ήταν οικογενειάρχης και πως θα λειτουργούσε ως πρότυπο για τα παιδιά του αλλά και τον περίγυρο του, αφού θα ήταν η επιτομή της τέλει οικογένειας και του τέλει συζύγου.

«Κρακ».

Ακούστηκε ένας ήχος από σπασμένο κλαδί που βρέθηκε τυχαία στη πορεία μου και πάτησα κατά λάθος, και με επανέφερε στην πραγματικότητα, με οδυνηρό ίσως τρόπο, από τον κόσμο της φαντασίας μου. Εκεί όπου όλα μοιάζουν με χρωματιστό, παραδεισένιο όνειρο.

Εκείνος γύρισε απότομα προς το μέρος μου και με κοίταξε κατάματα, για μισό μόνο λεπτό, με γουρλωμένα πράσινα θαμπά μάτια. Αμέσως κατέβασε το βλέμμα προς τα μπλεγμένα του χέρια, ξεροβήχοντας μια δυο φορές πριν φτιάξει την άκρη της τρύπιας του μπλούζας. Άνοιξε το στόμα του, βγάζοντας κάποιους ασυνάρτητους φθόγγους παραμιλήματος, μα σώπασε σύντομα. Έκανε ένα βήμα προς τα πίσω σχεδόν σκοντάφτοντας στο δέντρο που βρισκόταν εκεί.

Αγκάλιασε τον κορμό για να βρει την ισορροπία του και ύστερα... εξαφανίστηκε στο πλήθος που περπατούσε αμέριμνο απολαμβάνοντας αυτή του θεού σταλμένη, ηλιόλουστη μέρα.

Ξάφνου, ένας οξύς πόνος διαπερνά τα σωθικά μου. Όλα αρχίζουν να σκοτεινιάζουν και ζάλη σκεπάζει την όραση μου. Κρίση πανικού. Ξανά. Πιάνομαι γρήγορα από τον κορμό του δέντρου προσπαθώντας να πάρω βαθιές ανάσες. Σε μια απελπισμένη προσπάθεια μου να ηρεμήσω, σφραγίζω τα μάτια μου και αφήνομαι στο σκοτάδι, να αγκαλιάσει το σώμα μου, μα μια εικόνα ταλαντεύεται στο νου μου. Εκείνα τα μάτια. Αυτό το θαμπό βλέμμα που διαπέρασε την ψυχή μου. Μονάχα να υπήρχαν λέξεις που να 'διναν πνοή στην κατάθεση ψυχής που διατύπωναν εκείνο το μισό λεπτό. Τόσο λίγο, μα έκρυβε μια αιωνιότητα.

Αρχικά, φώναζαν βοήθεια. Βοήθεια για την κατάσταση στην οποία βρισκόταν. Εξαρτημένος από τις ουσίες, από τον πόθο του για αυτές αλλά και εξαρτημένος από το προσωπίο ενός ανήμπορου, που όμως έπρεπε να δείξει προς τους γύρω του με σκοπό μόνο να οξύνει την λύπηση τους για τον ίδιο. Όστε στο τέλος να τον στηρίξουν προσφέροντας του ψίχουλα σε συνάρτηση με υπεροψία και επικρίσεις. Θαυμαστό το σθένος του, να υπομένει τέτοιες συμπεριφορές. Μάλλον, θαυμαστό το σθένος της εξάρτησης του.

Σε κλάσματα δευτερολέπτου η διάθεση στο βλέμμα του άλλαξε και πάλι, και ντύθηκε με την μορφή του θύμου και της απαξίωσης. Σαν να φώναζε με όση δύναμη είχε μέσα του πως κανένας μας δεν είναι καλύτερος από αυτόν, μα μήτε δικαίωμα έχουμε να τον κρίνουμε ή να τον λυπόμαστε. Πως δεν έχει ανάγκη κανέναν δήθεν ευγενή, αξιοπρεπή και μεγαλόψυχο άνθρωπο, από εμάς, που ο ένας μας οφθαλμός θα ήταν στραμμένος στο απλωμένο του χέρι προσφέροντας του μηδαμινά κέρδη και ο άλλος θα κοιτούσε πίσω στο ολόχρυσο βραβείο του καλύτερου πολίτη, με το πλήθος γύρω που ζητωκραύγαζε για την καλοσύνη του.

Ενώ για μια τελευταία φορά το βλέμμα του άλλαξε σε μεταμέλεια και ύστερα σε ντροπή. Σε δευτερόλεπτα είχε μεταβληθεί η όψη του όλη. Ήταν φανερό πια και από την στάση του σώματος του, που κινούταν σαν εκκρεμές. Τα χείλη του άρχισαν να τρεμοπαίζουν. Τα δάχτυλα του έκαναν σπασμωδικές κινήσεις και αλλόκοτα τεντώματα, σαν να λειτουργούσαν αυτοβούλως δίχως να υπακούν σε καμία εντολή του εγκεφάλου. Αν και υποψιάζομαι πως εκείνη τη τελευταία στιγμή δεν υπήρχε καμία εντολή που να μπορούσε να εκτελέσει. Η ταπείνωση του ήταν τόσο μεγάλη που θα ορκιζόμουν πως αν μπορούσε να ανοίξει μια τρύπα στην γη θα το έκανε χωρίς δισταγμό, για να εξαφανιστεί στα έγκατα αυτού του πλανήτη δίχως επιστροφή.

Το αίσθημα ενός υποβαθμισμένου ανθρώπου ήταν τόσο αβάστακτο που απέστρεψε κατευθείαν τα μάτια του από τα δικά μου ώσπου να κοιτούν εκεί όπου εκείνος θεωρούσε άξιο να κοιτάζουν. Κάτω. Στα χέρια του, στα πόδια. Μα όταν συνειδητοποίησε πόσο κοντά μου ήταν έσπευσε αμέσως να φύγει, χάνοντας τον έλεγχο και σκοντάφτοντας στο δέντρο. Στο ίδιο δέντρο που βρισκόμουν τώρα εγώ χαμένη στις σκέψεις μου. Ο φοβερός όμως πόνος που διαπερνά τη ψυχή μου με επαναφέρει στην πραγματικότητα και με αναγκάζει να ανοίξω τα μάτια μου. Δεν ήταν πουθενά. Είχε πια εξαφανιστεί στο πλήθος.

Γέλια, δυνατές φωνές, ακόμη και τσίτσιδες άρχισαν να ηχούν στα αυτιά μου. Δεν είχα συνειδητοποιήσει πως είχε πάψει όλη αυτή την ώρα να λειτουργεί η ακοή μου. Χαρούμενα και λυπημένα, ανήσυχια και ζοφερά πρόσωπα τριγύρω μου. Τώρα επανέρχομαι στην πραγματικότητα. Τώρα είναι όλα όπως πριν μα τίποτε το ίδιο. Τώρα δεν μπορώ να ξεχάσω, δε μπορώ να προχωρήσω, να αισθανθώ και να σκεφτώ με τον ίδιο τρόπο. Τώρα είμαι εγώ η πεταμένη σακούλα σκουπιδιών με ανθρωποειδή μορφή, με τρυπημένη σάρκα, ενώ σηκώνω το βλέμμα μου και βλέπω εσένα. Τώρα είσαι εσύ!